

Ương Ngạnh Thiên Tuế

Contents

Ương Ngạnh Thiên Tuế	1
1. Mở Đầu	2
2. Chương 01	4
3. Chương 02	8
4. Chương 03	12
5. Chương 04	16
6. Chương 05	20
7. Chương 06	24
8. Chương 07	28
9. Chương 08	33
10. Chương 09	36
11. Chương 10	41
12. Chương 11	45
13. Chương 12	49
14. Chương 13	53
15. Chương 14	57
16. Chương 15	61
17. Chương 16	65
18. Chương 17	69
19. Chương 18	73
20. Chương 19 (hết)	77

Ương Ngạnh Thiên Tuế

Giới thiệu

Đến tận bây giờ, chỉ có Đông Phương Lạc hấn đặt bầy người khác, chứ chưa có ai dám đùa giỡn với l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/uong-nganh-thien-tue>

1. Mở Đầu

Mở đầu

Từ huyện Đức Thịnh đi bộ đến kinh thành phải mất chừng nửa tháng, ngược đầu neho mắt nhìn ánh mặt trời nóng gay gắt không ngừng xả xuống đầu, chạy liên tục trong nhiều ngày làm cho cả người Tiểu Mãn đây là mồ hôi. Nơi này là phía Tây của kinh thành, đưa mắt nhìn sườn núi mọc đầy cỏ dại, còn thấy được thấp thoáng phía xa là những căn nhà xa hoa, xinh đẹp. Hai chân nàng hoàn toàn bủn rủn, tìm một chỗ sạch sẽ để ngồi xuống, nàng lấy bánh nướng và nước uống ra từ tay nải. Nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì nửa ngày nữa là có thể đến kinh thành.

Nàng vừa ăn bánh, uống nước, vừa cố gắng nhớ lại về kinh thành. Những hình ảnh trong trí nhớ đã trở nên rất mơ hồ, không biết chủ nhân của tòa trạch viện đó đã đổi thành ai nữa?

Hôm nay là một ngày mùa hè, ánh nắng tỏa ra xung quanh, làn gió nhẹ qua, làm cho những ngọn cỏ xanh trên sườn núi đung đưa, tựa như từng đợt sóng của biển. Đột nhiên, vài tiếng “sột soạt” truyền đến, nương theo âm thanh ấy, là một con nhện đen lớn đang nhanh chóng len qua từng bụi cỏ.

Hai mắt nàng lấp lánh sáng, mừng rỡ la lên: “Nhện Hắc Hương?”

Đây là một bảo bối khó tìm trên thế gian, phàm là những người học y đều biết, trong cơ thể của nhện Hắc Hương có một loại tinh dầu tự nhiên, chiết xuất ra rồi tinh luyện, rồi hòa lẫn cùng những loại thảo dược khác có thể dùng làm loại thuốc bảo vệ sắc đẹp cho phụ nữ. Theo sách thuốc ghi lại, cô gái nào sử dụng loại thuốc này thì tốc độ lão hóa sẽ chậm hơn người bình thường gần mười năm.

Dung Tiểu Mãn mừng rỡ, mặc kệ cái bánh chỉ mới ăn được một nửa, lập tức đuổi theo con nhện Hắc Hương kia. Tốc độ của con nhện đó rất nhanh, nhưng nàng lại không dám tạo ra tiếng động lớn, sợ nó biết có nguy hiểm sẽ trốn mất, nàng sẽ thừa dịp trước khi nó về hang mà bắt nó.

Nàng tập trung tinh thần đuổi theo nó phía sau, hai con mắt tròn tròn nhìn hướng nó đi, bụi cỏ dại ở sườn núi này rất rậm rạp, nếu không phải con nhện đó khá lớn, sợ rằng nàng chẳng có cách nào mà đuổi theo nó.

Rầm! Một vật thể có bộ lông xù màu trắng đột nhiên dùng móng vuốt, giẫm lên con nhện Hắc Hương đó, trước khi Tiểu Mãn phản ứng lại.

Răng rắc!

Một tiếng thảm thiết vang lên, chủ nhân của móng vuốt kia nhúc nhích vài cái, thế là con nhện Hắc Hương hoàn toàn bị đè bẹp. Dung Tiểu Mãn đang khom người định lấy lại thi thể con nhện đó, nhưng đi được vài bước đã thấy vật thể lông dài màu trắng ấy xuất hiện trước mặt mình.

[Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ tại . - góc nhỏ cho người yêu sách.]

Nó xác xược đứng trước mặt nàng, nhìn chăm chăm vào nàng.

“Má ơi!” Dung Tiểu Mãn sợ đến nỗi ngồi phịch xuống thảm cỏ. Đây đâu phải rừng sâu núi thẳm, sao tự dưng lại xuất hiện một con sư tử thể này?

Thân hình nó vô cùng to lớn, bộ lông thú lấp lánh dưới ánh nắng, lông ở đầu và tai đặc biệt dày, làm cho đầu của nó càng trở nên khổng lồ.

Đang lúc này, cái miệng rộng của nó mở ra, phát ra một tiếng rống rung trời chuyển đất, làm cho trái tim của Dung Tiểu Mãn đập kinh hoàng không thôi. Đáng ghét nhất là, con sư tử này chẳng những dọa nàng đến nỗi mặt mày tái nhợt, mà còn đạp nát con nhện Hắc Hương của nàng. Không biết nó có phải cố ý đối nghịch với nàng hay không, sau tiếng rống rung trời ấy, còn giơ móng vuốt lên, vươn thân ra đớp một cái, cuối cùng là liếm láp móng vuốt, vậy là được liệu cực phẩm của nàng đã thành món ăn trong bụng nó.

Dung Tiểu Mãn giận run người, chỉ vào con sư tử ấy mà mắng: “Con súc sinh này, còn dám học ta ăn thánh phẩm dưỡng dung nhan hử. Người có biết con nhện này quý biết bao nhiêu không hử? Ta sống mười mấy năm mới nhìn thấy được một con, rốt cuộc lại bị người đạp một cái, rồi còn nuốt nó vào bụng, còn dám điều võ dương oai với ta...”

Con sư tử ấy nhìn đáng vẻ tức giận của nàng, lại mở cái miệng rộng ra, bên trong là mấy cái răng trắng xinh xắn, lại lần nữa phát ra tiếng rống điên cuồng. Dung Tiểu Mãn nghe tiếng rống của nó, chịu không nổi bật lỗ tai lại. Con sư tử này, chẳng những thân lớn mà ngay cả tiếng hô cũng không nhỏ.

Nhưng nó chỉ mới ăn một con nhện, nếu nó cảm thấy không no, biết đâu chừng mục tiêu kế tiếp chính là nàng.

Nếu thực sự như vậy thì không hay rồi. Dung Tiểu Mãn suy nghĩ thật nhanh, con sư tử màu trắng này mà đứng lên thì cũng to hơn nàng gấp hai lần, nếu thật sự muốn ăn thịt nàng thì nàng cũng chẳng làm gì được.

Đúng lúc này, nàng chợt nhớ đến thứ gì đó, cười một tiếng, thừa dịp con sư tử không chú ý lấy một gói giấy nhỏ trong ống tay áo ra.

Chưa đợi nó hoàn hồn, nàng đã nhanh chóng mở gói giấy ra, úp về phía nó.

Một mùi hương thoang thoảng lan tỏa trong không khí, con sư tử ban nãy còn uy phong凛冽, vừa ngửi được mùi hương này, thân thể to lớn lắc lư vài cái, chẳng bao lâu sau đã tê liệt ngã xuống thảm cỏ.

Dung Tiểu Mãn đắc ý phỉ phỉ tay, đứng dậy, đi qua đi lại trước mặt con sư tử, chọc ghẹo nó: “Con súc sinh này, để xem người còn bản lĩnh gì để đối phó với ta đây?”

Nàng cười xấu xa, đứng trước mặt con sư tử ấy, bàn tay nhỏ bé nâng cái đầu xù lông của nó lên, nhếch mép: “Người đã trúng ‘Nhuyễn cốt tán’ của ta, dẫu khắp thiên hạ, cũng chỉ có Tiểu Mãn ta mới chế ra được loại độc thần kỳ này. Thế nào, hối hận chưa, ai bảo người đắc tội với ta, bắt nạt ta, làm ta sợ...” Mỗi một câu nói ra, nàng liền ngất lông nó một cái.

Đáng thương thay cho con sư tử kia, ngã trên mặt đất, hai mắt hé hé mở ra, giống như một đứa con dâu đang bị mẹ chồng bắt nạt, bị Dung Tiểu Mãn ngất lông cũng không dám đánh rấm phản kháng lại.

“Người ăn con nhện đen quý hiếm của ta, món nợ này ta vẫn chưa tính xong.” Nói xong, nàng đứng dậy đi tìm tay nải của mình, xới xới tìm tìm một hồi, rốt cuộc cũng lấy ra một lọ thuốc bột.

Nàng cẩn thận đổ nước lên, một lát sau, liền biến thành đồng nước màu đen. Nàng gian manh cười nhìn con sư tử, “Ngoan, nhắm mắt lại, để ta hóa trang cho người...”

Nửa tiếng sau, dưới sườn núi truyền đến những tiếng bước chân gấp gáp, mấy người đàn ông mặc trang phục của gia đình hô to: “A Bảo, A Bảo, người ở đâu?”

“Kì lạ, rõ ràng ban nãy vừa mới nghe A Bảo rống lên, sao bây giờ không thấy bóng dáng nữa?” Một gia đình buồn bực nói.

Một người khác tiếp lời, “Đừng nói nhiều quá, A Bảo là sinh mạng của chủ nhân, nếu nó bị mất, chắc chắn chúng ta cũng không toàn mạng.”

Nghe vậy, mọi người tiếp tục tìm kiếm. Một gia đình trong đám người đó chạy lên sườn núi tìm, đột nhiên quát to một tiếng: “Kìa! A Bảo ở kia kia...”

Mọi người vội vàng chạy lên, nhìn thấy con sư tử xụi lơ nằm dưới đất, bọn gia đình lấy làm sợ hãi.

“Trời ạ, A Bảo sao lại nằm ở đây không nhúc nhích vậy chứ?”

“Mau xem xem nó có bị thương không?”

“Có phải bị mấy con thú khác tập kích không?”

“Trời ơi, mấy người nhìn xem, sao A Bảo lại trở thành như vậy...”

“Còn không mau đi hồi bẩm chủ nhân...”

Chỉ một lát sau, một người đàn ông trẻ tuổi mặc trường bào màu trắng chạy đến, mấy người gia đình đứng hành lễ, nét mặt vừa sợ hãi, vừa kỳ lạ.

“Chủ tử, A Bảo ở đây...”

Người đàn ông bước nhanh đến chỗ con sư tử nằm, gương mặt tuấn tú tái xanh.

Đây là con sư tử ư?!

Rõ ràng là một con gấu trúc!

Hai con mắt của A Bảo đã bị ai đó ác ý nhuộm thành màu đen, giống như vừa bị đánh một trận vậy, nhìn vừa khó coi vừa buồn cười.

Mấy người gia đình thấy thế, cả đám đều lên nhin cười, chủ nhân đứng ngay trước mặt, cho bọn họ thêm cả trăm lá gan nữa bọn họ cũng không dám cười.

Người đàn ông neho mắt lại, tỉnh táo ngồi xuống gần A Bảo, hơi thở của nó rất bình thường, nhưng cơ thể lại không nhúc nhích được, giống như trúng độc vậy.

Hắn nhẹ nhàng lau vùng lông quanh mắt của con sư tử, loại thuốc nhuộm này có vẻ như rất bền, lại gặp gió lớn nên nhuộm rất đều, rất khó ra.

Trong không khí dường như có một mùi hương thoang thoảng, hắn dùng miệng hút thử, sắc mặt phút chốc biến đổi.

Nhuyễn cốt tán?

Hắn không thể tin được, cẩn thận ngửi lại khắp người A Bảo lần nữa, vừa ngửi, vừa di chuyển tứ chi vô lực của nó.

Quả nhiên là Nhuyễn cốt tán, chẳng những biểu hiện giống, mà ngay cả mùi vị để lại cũng giống nhau như đúc.

Người đàn ông khẽ vuốt lên phần lông bị nhuộm đen của A Bảo, đột nhiên nở nụ cười buồn.

Bọn gia đình đứng hai bên bị nụ cười của chủ nhân dọa sợ, bởi vì nụ cười đó thật sự rất đáng sợ.

“Dương Cửu!”

Hắn kêu một tiếng, một người đàn ông khác nhanh chóng xuất hiện: “Chủ nhân có gì cần dặn dò ạ?”

Người đàn ông đó vẫn nở nụ cười buồn, dặn dò: “Ta muốn người xác minh một chuyện trong thời gian ngắn nhất...”

2. Chương 01

Chương 1

Kinh thành quả nhiên là đất phồn hoa, cửa hàng san sát nhau, người đi lại ở những ngã tư đường cứ như dòng chảy không bao giờ dứt.

So với những ấn tượng trong trí nhớ của nàng, thì nay nó đã xa hoa, lộng lẫy hơn nhiều.

Dung Tiểu Mẫn ăn mặc rất giản dị, mái tóc đen tùy tiện vén lên sau cổ, vác tay nải màu đỏ tím trên lưng, nhiều ngày qua, hết gió thổi rồi nắng chiếu, làm cho làn da mềm mại của nàng đã sạm đen đi nhiều, tuy vậy, cũng không thể che đi phong thái của một thiên kim, vừa thấy đã yêu.

Có vài công tử nhìn thấy nàng, huyết sáo vài tiếng, ý đồ chọc ghẹo hết sức rõ ràng.

Dung Tiểu Mẫn trợn đôi mắt to, cảnh cáo nhìn bọn họ, nhưng ngược lại, lại làm cho đám công tử đó càng cười to hơn.

Nàng bước nhanh hơn, mặc kệ đám công tử ăn không ngồi rồi này.

“Cô nương, đi nhanh như vậy làm gì? Chúng tôi đang định đến Phúc Vân Tường tửu lâu, nếu không chê, có muốn đi uống rượu cùng chúng tôi không?”

Nàng quay đầu lại, tàn bạo liếc bọn họ, “Đồ lưu manh.” Dứt lời, không đợi đối phương kịp phản ứng, nàng đã nhấc chân, đá thẳng vào giữa đám quần của người nọ.

Thừa dịp người đó bị đau, nàng co cẳng chạy đi, trong nháy mắt, cả con đường, ngõ hẻm đã không thấy bóng dáng của nàng đâu nữa.

Bọn công tử đó giận dữ mắng to, tuyên bố một khi bắt được nàng nhất định sẽ không khách khí.

Một hơi chạy ra đường lớn phía tây, Dung Tiểu Mãn thấy bọn người đó không đuổi theo mới dừng lại, thở hổn hển vỗ vỗ ngực. Cô đã hóa trang mình đến mức này rồi, sao vẫn còn bị đám ong bướm này đến làm phiền thế chứ?

Nói mới nhớ, từ lúc cô bước vào kinh thành thì bắt đầu cảm thấy bất an không thôi.

Vất vả lắm mới tìm được một con nhện Hắc Hương quý hiếm, lại bị con sư tử trắng đó đập chết; vất vả lắm mới đến được kinh thành, lại gặp phải bọn công tử vô học ăn chơi trác táng.

Nhìn thấy mặt trời sắp ngả xuống phía tây, việc bây giờ cô cần làm chính là tìm một khách sạn có giá tiền phải chăng để đặt chân.

Nàng ra đời ở kinh thành, mặc dù không lâu sau khi sinh ra đã bị sư phụ mang đến Thịnh Đức, nhưng mỗi khi xuân đến, nàng lại được cha mẹ đón về kinh thành nghỉ ngơi.

Có điều, từ sau sự cố xảy ra vào ba năm trước, nàng không còn bước vào mảnh đất này nữa.

Cảnh còn người mất, rất nhiều thứ đến nay cũng không còn tồn tại nữa.

Nắm chặt tay nải sau lưng, Dung Tiểu Mãn không suy nghĩ nhiều nữa, một lát sau, nàng tìm được một khách sạn nhỏ để ngủ trọ.

Hôm sau, Dung Tiểu Mãn được ngủ một đêm, rốt cuộc cũng tỉnh táo vài phần. Lương khô mang theo cũng sắp hết rồi, may mà trên người vẫn còn chút bạc, cô liền đi xuống lầu, dọn dò tiểu nhị vài món để lấp đầy bụng.

Dọc đường đi đều ăn bánh bao, cuối cùng cũng ném được hương thơm ngào ngọt của thức ăn thật sự, Dung Tiểu Mãn nhanh chóng từng miếng từng miếng bỏ vào bụng.

Ngồi bên cạnh là vài người đàn ông trung niên, trên bàn chỉ bày vài món ăn làm đồ nhắm cùng một bầu rượu màu trắng, từ lúc ngồi xuống, bọn họ liền nói chuyện không dứt.

Dung Tiểu Mãn vốn không có ý nghe lén, nhưng trong câu chuyện của bọn họ có nhắc đến mật Hắc Báo, khơi gợi hứng thú của nàng.

“Tam vương gia đó không biết mắc bệnh gì, Vạn Tuế gia phái mười mấy thái y đến cũng bó tay, bây giờ Tam vương gia bị bệnh nặng, không còn cách nào, đành phải thông cáo khắp nơi, mời những thần y đến giúp.”

“Nghe nói, trong An Nhạc vương phủ có rất nhiều bảo bối, người trong vương phủ từng nói, chỉ cần trị cho tốt bệnh của vương gia, chẳng những được một vạn lượng tiền thưởng, còn có thể lấy mật Hắc Báo mà vương gia yêu quý nhất nữa.”

Hai cái lỗ tai của Dung Tiểu Mãn bắt chợt động cao lên.

“Mật Hắc Báo? Chẳng phải là bảo bối ngàn năm mới gặp sao?”

Một người khác tiếp lời, “Nghe nói ở phía Bắc có ngọn núi Hắc Sơn, ở đó một năm bốn mùa đều có bão tuyết, trên núi có một thần thú giữ cửa là Tuyết Sơn Hắc Báo, toàn thân một màu đen, vô cùng hung dữ, người thường đến Hắc Sơn đều không thấy được nó, có điều...” Hắn chợt ngừng lại, sau đó tiếp tục, “Ông nội của ta từng nói, một trăm năm trước có một dũng sĩ, trên đường lên Hắc Sơn thì gặp được Hắc Báo, chẳng những giết được nó, mà còn mang mật của nó về nữa.”

Bọn họ không ngừng nói về lai lịch của mật Hắc Báo, làm cho Dung Tiểu Mãn ngồi bên vừa uống nước, vừa cố gắng đóng tai nghe lén.

Về truyền thuyết của mật Hắc Báo, nàng từng nghe qua, mười mấy năm trước, khi mới bái sư học nghệ, sư phụ từng nói với nàng rằng, mật Hắc Báo chính là dược liệu khó tìm nhất, cũng là quý báu nhất thế gian.

Dùng mật Hắc Báo để luyện thuốc, chẳng những có thể kéo dài tuổi thọ, còn có thể khai tử hồi sinh. Tuy nhiều năm trôi qua, truyền thuyết này ngày càng được “thêm mắm dặm muối”, có phần huyền thoại hóa, nhưng mật Hắc Báo đích thực là một dược liệu quý hiếm...

Nghĩ đến đây, nàng húp sạch nước trong chén canh, lau miệng, trả tiền, sau đó nhanh chóng lao ra khỏi nhà trọ, đi thẳng vào đường cái.

Quả nhiên, mỗi khi đi qua một con đường khác là nhìn thấy được bảng cáo thị tìm thần y của An Nhạc vương phủ.

Dung Tiểu Mãn cẩn thận xem hết nội dung một lần, sau đó cười thầm một tiếng, xé bản cáo thị đó xuống, xếp vuông vuông thẳng thẳng cho đẹp, cuối cùng là chạy thẳng đến trước cửa An Nhạc vương phủ.

An Nhạc vương phủ nằm ở phía Bắc kinh thành, trước cửa là hai con sư tử lớn bằng đá, thoạt nhìn vừa đáng sợ, vừa uy nghiêm. Cánh cửa của vương phủ được sơn màu đỏ thẫm, hai bên đều có thị vệ luân phiên canh gác.

Dung Tiểu Mãn cẩn thận xác nhận địa chỉ rồi, sau đó lấy hết dũng khí đi thẳng đến trước cửa lớn của vương phủ.

Nhìn thấy thị vệ đứng trước cửa, nàng lấy tờ cáo thị trong ngực ra, nói: “Ta nghe nói Tam vương gia bị bệnh nặng, đang dán cáo thị tìm danh y, vừa hay ta có học sơ qua y dược, cho nên muốn đến tìm hiểu xem bệnh của vương gia như thế nào.”

Bọn thị vệ cẩn thận nhìn nàng. Một con bé mới mười bảy, mười tám tuổi, ăn mặc hết sức bình thường, người lại nhỏ con ốm yếu, không hề giống với hai chữ “thầy thuốc” tí nào.

Nhìn thấy sự khinh bỉ trong mắt bọn họ, Dung Tiểu Mãn bực bội nói: “Tuổi còn nhỏ thì sao? Ba tuổi ta đã bắt đầu học y, mười hai tuổi đã xuất môn, dù không dám nhận là mọi căn bệnh đều có thể chữa được, nhưng kiến thức về bệnh lý đảm bảo không ít hơn đám lão già trong hoàng cung, nếu hôm nay các người đuổi ta đi, ngày nào đó Tam vương gia gặp chuyện không may, đến lúc đó đừng trách ta thấy chết không cứu.”

Bọn thị vệ nhìn dáng vẻ kiêu ngạo tự tin của nàng, nhin không được cười lớn.

Dù bọn họ không có ai thêm quan tâm đến nàng, nhưng vẫn có người chạy vào phủ báo cho quản gia.

Quản gia của An Nhạc vương phủ họ Tiết, là một ông lão hơn năm mươi tuổi, lão bước ra khỏi cửa, nhìn Dung Tiểu Mãn thật lâu, mới vuốt cằm hỏi: “Người muốn xem bệnh cho Tam vương gia?”

Nàng vội vàng đưa bảng cáo thị lên, “Không sai, khi ta còn bé từng học y dược với sư phụ, cũng có chút nghiên cứu về những căn bệnh quái lạ, dù không biết Tam vương gia mắc bệnh gì, nhưng chỉ cần bắt mạch là có thể chẩn đoán được...”

Thấy nàng tự tin như vậy, quản gia Tiết nở một nụ cười bí hiểm.

Hắn nhận bảng cáo thị trong tay nàng, cẩn thận nhìn xem, sau đó ngoắc ngoắc tay với nàng: “Theo ta vào.”

Dung Tiểu Mãn nghe vậy mới vui vẻ, vội vàng đáp một tiếng rồi chạy qua cửa, theo lão vào vương phủ.

Vương phủ đúng là vương phủ, diện tích rộng lớn không nói, lại còn xa hoa tráng lệ, hành lang dài gấp khúc, hai bên đều có hoa văn trang trí, trên đất thì đặt đá cuội để tạo thành một con đường nhỏ quanh co, hai bên đều có cây xanh che mát, cách đó không xa còn có một ao sen khá rộng.

Tiết trời mùa hè, một số cây sen trắng đua nhau nở hoa đua sắc, bên cạnh còn có vài con cá chép bơi qua lội lại, dùng để làm cảnh.

Dưới lòng trầm trồ một tiếng, nhưng bước chân thì không dám chậm lại nửa phần.

Quản gia Tiết đi đằng, Dung Tiểu Mãn đi đằng sau, nói với lão: “Tam vương gia rốt cuộc bị bệnh gì mà ngay cả thái y cũng bó tay chứ?”

Lão quay đầu lại, mỉm cười với nàng, “Bệnh của vương gia là căn bệnh kỳ lạ mà không ai chữa được.”

Dung Tiểu Mãn tròn to hai mắt, cảm thấy được sự kỳ lạ trong câu trả lời của lão: “Ý lão là sao?”

“Phải xem cô nương chẩn bệnh xong mới biết được, lão phu không dám nói nhiều.”

“VẬY... Tam vương gia bị bệnh, ít nhiều cũng phải có biểu hiện của bệnh chứ?”

“Về biểu hiện của bệnh, cũng phải chờ cô nương gặp vương gia rồi hãy cẩn thận nghiên cứu.”

Dung Tiểu Mãn cảm thấy thật mơ hồ, biết là đối phương có điều kỳ lạ, nhưng lại không biết điều kỳ lạ đó nằm ở đâu.

Quản gia Tiết đưa nàng đến trước một căn phòng, sau đó dừng bước.

Bởi vì tiết trời nóng bức nên cửa phòng không khóa, lão cung kính đứng ở ngoài tấm rèm che xuyên thấu, nói: “Vương gia, có đại phu đến chẩn bệnh cho người.”

Chỉ chốc lát sau, truyền đến một giọng nói nam tính: “Vào đi.”

Quản gia Tiết vén bức rèm lên, đưa nàng đi vào, bước qua tấm màn cửa ấy, nàng mới phát hiện căn phòng ấy rộng lớn vô cùng.

Dung Tiểu Mãn nhìn ngắm xung quanh, lại có thêm một tấm màn rũ xuống. Xem ra Tam vương gia ở phía sau bức màn ấy rồi.

Quản gia Tiết gọi nàng lại, nhỏ giọng nhắc nhở, “Còn không quỳ xuống thỉnh an vương gia?”

Rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, nàng quỳ xuống, dập đầu, dịu dàng nói: “Thỉnh an vương gia!”

“Quản gia Tiết, ông ra ngoài đi.”

Giọng nói sau bức màn đã rõ ràng hơn ban nãy, quản gia Tiết nhận lệnh, xoay người lui xuống, trong căn phòng to như vậy, trừ Tam vương gia vẫn chưa chịu lộ diện sau bức màn, chỉ còn Dung Tiểu Mãn cô đơn quỳ tại chỗ.

Nàng cố tình đứng dậy, đối phương không đả động gì đến nàng, làm cho nàng không dám nhúc nhích tiếp.

“Vương gia, nghe nói người lâm bệnh, có thể để cho ta đến gần bắt mạch cho người, xem xem rốt cuộc là bệnh gì không?”

Trên giường vang ra một tiếng cười giễu cợt, “Bổn vương là người muốn gặp là gặp, muốn chạm vào là chạm vào sao?”

Dung Tiểu Mãn cứng họng luôn. Đại phu bắt mạch cho bệnh nhân, đây chẳng phải là chuyện thường tình sao?

“Tên gì?” Giọng nói vô cùng không khách khí.

“Dân nữ Dung Tiểu Mãn.”

“Bao nhiêu tuổi?”

“Năm nay mười tám.”

“Nhà ở đâu?”

Nàng ngu ngơ một hồi, sau đó mới nói: “Nguyên quán là huyện Thịnh Đức.”

“Trong nhà còn ai không?”

Dung Tiểu Mãn rất muốn đáp lại, trong nhà ta còn ai thì liên quan gì đến vương gia người? Người bị bệnh, ta đến xem bệnh cho người thì thôi, tự dưng lại đi hỏi chuyện gia đình của người ta, rốt cuộc có phải tìm đại phu đến xem bệnh không vậy? Hay là muốn điều tra thân nhân?

Dù trong lòng có bất mãn bao nhiêu, nàng cũng không dám nói trắng trợn ra.

Người ta dù gì cũng là vương gia, dù địa vị không phải cao quý nhất, nhưng cũng là dưới một người mà trên vạn người.

Còn nàng, một con bé chẳng có quyền thế gì, không dám đắc tội với hần, cho nên đành phải trả lời: “Cha mẹ của dân nữ chết sớm, từ nhỏ đã sống với sư phụ, hai năm trước, sư phụ đến cõi vĩnh hằng, cho nên bây giờ chỉ còn lại mình dân nữ.”

“Người tin tưởng y thuật của mình như vậy, sao lại để cho người nhà mình chết hết thế kia?”

Nghe đến đó, Dung Tiểu Mãn lập tức bực bội: “Vương gia sao lại quan tâm đến chuyện nhà của tôi thế?”

“Bởi vì bốn vương cần phải biết, lai lịch người chữa bệnh cho bốn vương như thế nào, mạng của bọn dân đen các người chẳng đáng bao nhiêu tiền, nhưng bốn vương thì khác.”

Dân đen?

Dung Tiểu Mãn tức giận vô cùng, không chịu nổi nữa, phản kháng lại: “Bây giờ vương gia người mắc căn bệnh kỳ lạ, thái y đã không trị được, người không muốn nghe, ta cũng phải nói, người nghĩ chắc chắn có thể chữa ngựa chết thành ngựa sống sao? Chữa được, coi như người nhặt lại được cái mạng quý của người, còn không chữa được, coi như là ý của ông Trời, người phạm chúng ta có thể chống lại sao?”

Nàng có ý tốt đến chữa bệnh cho hần, nhưng hần lại nói chuyện chẳng xuôi tai như thế, còn kiêu ngạo coi thường người dân như nàng. Dù sao mạng của nàng cũng chẳng đáng giá, có gì để sợ hần cơ chứ?!

Bị sỉ nhục trắng trợn, là cho nàng bất chấp thân phận, cho nên bất giác mà nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy.

Cứ tưởng sẽ bị trách phạt, không ngờ, một tiếng cười khê truyền đến từ sau tấm màn.

Tiếng cười rất trầm, cũng rất nhẹ nhàng, Dung Tiểu Mãn cau mày. Không biết có phải nàng bị ảo giác hay không, tại sao lại thấy tiếng cười kia đã nghe qua ở đâu rồi?

“Vương... vương gia, xin lỗi, ta chỉ đến đây để xem bệnh cho người thôi, người lại hỏi ta nhiều như vậy, bây giờ có phải đến phiên ta hỏi người không? Lúc mới vào phủ, ta nghe quản gia Tiết nói người mắc một căn bệnh lạ, nếu vương gia không muốn để ta bắt mạch cho người, vậy người có thể nói cho ta nghe, bình thường có biểu hiện như thế nào không?”

Nhìn vị vương gia này, trực giác của nàng cho biết, thân thể của hần rõ ràng không có bệnh, xem ra là đầu của hần không được bình thường.

“Đúng là căn bệnh này rất lạ, nói đến căn bệnh này, phải bắt đầu từ ba năm trước mà nói...”

3. Chương 02

Chương 2

Dung Tiểu Mãn đóng tai lên, cảm giác được có điều kỳ lạ.

“Vào ba năm trước, bốn vương vô tình nhặt được một cô gái, tuy cô ta là người dưng, nhưng bốn vương lại đối xử với cô ta chẳng khác gì với người thân của mình, cứ tưởng rằng cô gái ấy sẽ trả ơn cho bốn vương, có thể đời đời kiếp kiếp sống chết với bốn vương, không ngờ...” Bất chợt, giọng nói chuyển sang cảm phẫn, “Cô gái đó, to gan đến nỗi vào lúc bốn vương không chú ý, đã trốn đi.”

Sắc mặt nàng chợt tái xanh, không thể... Không phải là người ấy chứ?

“Đáng hận nhất là, cô gái kia bỏ trốn còn mang theo thứ quan trọng nhất của bốn vương đi. Người có biết vật đó quan trọng đến mức nào không? À, người nhất định không biết, bởi vì từ sau khi bị cô gái đó trộm mất vật ấy, bốn vương đã bệnh cho đến bây giờ, chưa hề hồi phục lại.”

“Nếu như để bốn vương bắt được cô gái đó, bốn vương nhất định sẽ tra tấn cô ta, ngược đãi cô ta, chà đạp cô ta, để cho cô ta sống không bằng chết, chết cũng không có chỗ chôn.”

“Vương... vương gia, ta nghe người nói, cảm giác được người vô cùng tức giận. Không... không giống như người đang bị bệnh nặng, nếu người không có chuyện gì nữa, vậy dân nữ... Dân nữ xin được cáo lui.”

Nàng chưa kịp đứng dậy bỏ chạy, bức màn đó đã bị kéo xuống. Người đàn ông nằm trên giường mặc áo bào màu đỏ sẫm, gương mặt anh tuấn trẻ tuổi đầy tức giận, hằn nhìn trân trân vào nàng, hét lớn một tiếng: “Nha đầu chết tiệt kia! Vào hang cọp rồi mà còn muốn chạy sao?!”

Nhìn rõ được tướng mạo của người này, Dung Tiểu Mãn hoảng sợ, “Tam ca, thật sự là người...”

Nàng còn chưa nói hết, người đàn ông đã đứng lên, kêu lớn một tiếng: “Người đâu!”

Không lâu sau, thị vệ xông vào Tam vương gia của hoàng triều Bắc Nhạc - Đông Phương Lạc - không chút khách khí chỉ tay vào Dung Tiểu Mãn, ra lệnh: “Trói cô ta lại, nhốt vào đại lao.”

Nàng nghe vậy, sắc mặt tái nhợt: “Tam ca, đừng mà!”

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau trói cô ta vào đại lao.”

Nắm chặt bàn tay thành nắm, vẻ mặt nàng tuy cầu xin nhưng vẫn không quên hỏi: “Người cố ý gạt ta tới?”

Không quan tâm đến gương mặt đáng thương của nàng, Đông Phương Lạc cười một tiếng, “Phải nói là người lừa gạt ta mới đúng.”

Dung Tiểu Mãn bị trói lại như cái bánh chưng, tiếp tục cầu xin hắn: “Tam ca, đừng nghiêm túc quá, chúng ta là người quen mà...”

Trên mặt Đông Phương Lạc hiện lên vẻ bất cần, cười lạnh một tiếng, dặn dò thị vệ: “Nhốt vào đại lao, nếu cô ta dám bỏ chạy thì cứ cắt đứt chân của cô ta.”

Trong đại lao của An Nhạc vương phủ, Dung Tiểu Mãn la suốt nửa tiếng đồng hồ, rốt cuộc cũng được cởi trói. Có hai người phụ trách trông coi phòng lao của nàng, không biết vương gia của bọn họ lại có ân oán gì với cô nương trói gà cũng không chặt như thế này, lúc trước thì nhất quyết đòi nhốt vào đại lao cho bằng được, nhưng cô nương này vừa nói mình bị trói, huyết mạch không thông, vương gia nghe được, thì có dấu hiệu tỏ ra mềm lòng, cuối cùng cũng cởi sợi dây trên người nàng ra.

Dung Tiểu Mãn vừa được cởi trói, mới đưa một chân ra cửa đã bị hai người canh phòng cản lại.

Người lớn tuổi cười khà khà nói: “Vương gia chỉ bảo mở trói cho người, không nói người sẽ được ra khỏi cánh cửa này.”

Nghe vậy, nàng tỏ ra đáng thương, “Hai vị đại ca, xin hai người thương xót, thả ta đi, ta không cướp bóc, cũng chẳng giết người, cho dù vương gia muốn nhốt ta, cũng phải có một tội danh phù hợp chứ!”

Người còn lại cũng cười, “Vương gia đã nói tội của người rồi còn gì? Hắn nói người đã trộm thứ quan trọng nhất của hắn, tội đáng chết vạn lần. Cái mạng nhỏ của người còn giữ được đến bây giờ là do vương gia nhân từ, cho nên người phải cảm ơn vương gia của chúng ta mới đúng.”

Nghe vậy, Dung Tiểu Mãn suýt nữa đã chết vì tức.

“Cô nương, người đừng được nước làm tới, vương gia của chúng ta ít nhiều gì cũng là người kêu gió gọi mưa ở Bắc kinh thành, là đứa em mà đương kim hoàng thượng yêu thương nhất. Nói thật, người đã lấy cái gì của vương gia thế hả? Mau lấy ra đi, nếu không vương gia tức giận thật thì cái cổ xinh đẹp này của người cũng...” Nói tới đây, người đó ra hiệu mắt cổ: “Người còn nhỏ, sao lại học thói xấu ăn cắp thế hả?”

Oan ức quá đi!

Nàng trộm cái gì chứ?

Nàng không có trộm cái gì cả!

Nhưng Tam vương gia lại hùng hồn nói rằng nàng lấy đi thứ quan trọng nhất của hắn, rõ ràng là vu oan cho người lành mà. Có điều, nàng thật sự kinh ngạc, Tam thiếu gia mà nàng gặp được ở Phụng Hoàng Sơn

năm đó, không ngờ lại chính là Tam vương gia của hoàng triều Bắc Nhạc - Tam vương gia Đông Phương Lạc. Nói đến quá trình nàng quen biết Đông Phương Lạc, phải kể từ ba năm trước - khi ấy, nàng mới qua mười lăm tuổi, vì muốn tìm những vị thuốc quý hiếm nên một mình đến Phượng Hoàng Sơn. Nghe nói, Phượng Hoàng Sơn là một nơi cất giữ đầy những thứ quý hiếm, khí hậu ở đó lại tốt, cảnh quang lại đẹp, cho nên có vô số người giàu có muốn xây biệt viện ở đó để an dưỡng tuổi già.

Hôm ấy, chẳng biết nàng gặp phải vận xui gì, trên đường đi thì bị nạn, tất cả trang sức, vàng bạc đều bị đạo tặc lấy hết.

Người không còn đồng nào, lại vừa tức vừa đói, nàng đành phải cầm bụng mà ăn dưa leo hái được.

Lúc ấy, nàng thật sự rất đói, nhìn miếng dưa leo xanh biếc ngon miệng thế kia, ăn vài trái thì no bụng liền.

Kết quả, trái dưa leo đó quá ngon, nàng lại đói bụng không có gì để ăn, bởi vậy mới tham lam ăn tới mười mấy trái. Ăn no nê rồi, định bỏ chạy thì bị chủ nhân vườn dưa leo ấy bắt được. Lúc ấy, nàng gặp được một thiếu niên chừng mười tám, mười chín tuổi, anh tuấn vô cùng, nhìn quần áo là biết ngay thiếu gia nhà giàu, đôi mắt sắc sảo, lông mày mảnh dẻ, dáng vóc đó, dẫu mắt cả nước Bắc Nhạc này, cũng chẳng tìm ra được thiếu niên nào anh tuấn hơn hẳn.

Nàng còn không biết mình vừa rước họa vào thân, cười hì hì nói với thiếu niên đó: “Dưa leo này ăn ngon thật, ta ăn còn thừa hai trái, ngươi có muốn nếm thử không?”

Thiếu niên đó khoanh tay lại, sắc mặt không vui nhìn vào nàng, một hồi lâu sau thì bật cười thành tiếng: “Người đứng là to gan mà, có biết mảnh đất này của ai không?”

Nghe vậy, nàng sợ hãi, lấy hai trái dưa leo đó chỉ vào người thiếu niên: “Người... người đừng nói cho ta biết, mảnh đất này là của nhà ngươi nha.”

“Nếu đã biết rồi, thì cũng nên biết tội ăn cắp sẽ bị xử như thế nào chứ?”

Nàng vô tội lắc đầu, vẻ mặt hoảng sợ. Thiếu niên bĩu môi, “Chặt đứt tay chân, biến thành phế nhân.”

Lập tức, nàng la lên một tiếng “Trời ạ”, sau đó xoay người muốn chạy trốn. Đáng tiếc, cổ áo của nàng bị thiếu niên đó giữ chặt lại, nàng buộc phải quay người lại, ngược mặt nhìn gương mặt tươi cười rạng rỡ đó.

“Hôm nay bị ta bắt quả tang rồi, ngươi muốn chạy cũng không dễ đến thế.”

Thế là, nàng bị hấn ép trở thành người hầu riêng cho hắn.

Tuy nói là người hầu, nhưng tuổi hai người xấp xỉ nhau, mà thiếu niên này, trừ tính tình hơi thất thường ra, cá tính hơi bị kiêu ngạo ra, thì đối xử với nàng tốt vô cùng. Huống chi, nàng không có đồng nào, tạm thời ở một gia đình nhà giàu ở Phượng Hoàng Sơn cũng chẳng có gì không tốt. Thiếu niên ở trong một biệt viện vô cùng xa hoa, gần như cái gì có cũng có, còn có mười mấy nha hoàn, gia đình luân phiên hầu hạ vị thiếu gia này.

Sau đó, nàng nghe bọn họ gọi hắn là Tam gia, lại nghe hắn từng nói rằng hắn là con thứ ba trong nhà, cho nên nàng không thêm hỏi, học theo bọn người trong phủ gọi hắn là Tam gia. Lại sau đó, nàng biết Tam gia chỉ mới mười tám tuổi, là con út trong nhà, ở trên còn hai người anh nữa, nhưng cụ thể hơn thì Tam gia không nói với nàng nữa.

Người ta không nói, nàng cũng không hỏi, hai người ở cùng nhau một thời gian thì Tam gia bảo nàng gọi hắn là Tam ca.

Hai người cách nhau chỉ mấy tuổi, nàng lại thông minh hiểu chuyện, ngày thường không có việc gì, Tam gia thường gọi nàng vào phòng để nói chuyện phiếm.

Nàng cũng rất thích Tam gia, cho nên mới to gan, gọi hắn một tiếng Tam ca.

Chỉ là sau đó...

Suy nghĩ thoáng trở về thực tế, nàng nằm mơ cũng không ngờ, thiếu niên tuấn tú ở Phượng Hoàng Sơn năm đó, chính là Tam vương gia của hoàng triều Bắc Nhạc. Nói vậy, ban đầu hắn không nói với nàng thân phận thật sự của hắn, có lẽ là do không muốn công khai thân phận của mình.

Suy nghĩ cả ngày, Dung Tiểu Mãn đối bụng vô cùng, đáng thương nói với hai người canh ngục: “Hai vị đại ca, vương gia có nói là giam ta, nhưng đâu có nói để ta đối chết ở đây đâu? Có thể cho ta ăn cái gì được không, ít nhất cũng phải cho người ta lấp đầy cái bụng đã chứ!”

Khi Đông Phương Lạc khí thế mạnh mẽ đi vào đại lao, thì nàng đang ngồi chồm hổm trên giường, ăn rất ngon lành.

Nhìn nàng ăn mà mặt dính đầy mỡ, ăn ngon lành vô cùng, làm hấn suýt nữa đã chết vì giận.

Nhưng Dung Tiểu Mãn nào biết có người đứng đằng sau mình, hai tay cầm hai cái đùi gà gặm ngon lành, vừa nói với hai người canh phòng: “Quả là đầu bếp của vương phủ, nêm nếm gia vị rất vừa ăn, đùi gà này ngon quá đi!” Vừa nói, vừa ợ một cái thật to.

Hai người canh phòng thấy vương gia tới, không ngừng dập đầu thỉnh an, nghe vậy, Dung Tiểu Mãn còn đang gặm đùi gà sợ hết hồn, quay đầu nhìn lại thì thấy Đông Phương Lạc tuần tú, đen mặt đứng bên ngoài phòng giam.

Thịt gà nàng còn chưa nuốt xong đã nghẹn lại, suýt nữa là chết vì nghẹn rồi. Đông Phương Lạc thấy nàng như vậy lại càng tức giận, gương mặt tuần tú tối sầm, nói với thủ hạ hai bên: “Mau lấy thức ăn của cô ta đem xuống cho chó ăn, trong vòng ba ngày không cho cô ta ăn.”

Dung Tiểu Mãn nhìn món cơm thịnh soạn của mình bị đem đi, một người trong số đó nhìn đùi gà của nàng, phân vân chẳng biết làm sao. Cuối cùng, quyết định giật luôn cái đùi gà trong tay nàng.

Trời ơi, nàng còn chưa ăn no nữa mà. Hấn đứng ngay cửa đại lao liếc nàng, “Không có phép tắc, thấy bốn vương mà không chịu dập đầu thỉnh an?”

Nàng chùi hai bàn tay đầy mỡ vào áo, miễn cưỡng bước đến vài bước, quỳ xuống nhỏ giọng gọi: “Tam ca.”

Đông Phương Lạc nghe cách xưng hô này lại càng giận hơn, giờ thì đôi mắt cũng trở nên tối tăm, lạnh giọng nói, “Ai là Tam ca của ngươi?”

Nàng cười gian xảo, “Ai da, Tam ca, mấy năm không gặp, người lớn hơn trước nhiều rồi...”

Vừa nói, nàng vừa đứng lên, lại bị hấn liếc lần nữa.

“Bốn vương có cho người đứng lên sao? Quỳ xuống cho ta!”

Dung Tiểu Mãn mếu máo, miễn cưỡng quỳ xuống không dám động dậy nữa.

Đúng lúc này, nàng nhìn thấy phía sau Đông Phương Lạc và vài tên thị vệ có một bóng dáng màu trắng, nhìn kỹ hơn nữa, nàng không khỏi kinh hoảng. Con vật đó, toàn thân đều là màu trắng, buồn cười nhất là, vùng lông xung quanh hai mắt của nó đã bị nhuộm đen, mà đó chẳng phải kiệt tác của nàng sao?

Thấy con sư tử này, Dung Tiểu Mãn mới hiểu ra, trách sao nàng bị Tam ca bắt được, ra là có liên quan đến con sư tử này.

Cũng khó trách hấn, nàng đã dùng “Nhuyễn cốt tán” với con sư tử này, mà trước kia nàng từng chế ra ngay trước mặt hấn, ngay cả cái tên cũng là nhờ hấn đặt cho, không ngờ...

Dung Tiểu Mãn nhin cười nhìn con sư tử giống như gấu trúc kia, giả ngu bảo: “Tam ca, đây là sư tử mà người nuôi sao? Ai da, đáng yêu thật đấy, sao càng nhìn càng thấy giống gấu trúc vậy?”

Đông Phương Lạc đứng trước mặt nàng, giở đầu xuống nhìn nàng: “Bốn vương cũng muốn biết, quãng thâm ngay mắt của A Bảo có phải là kiệt tác của ngươi hay không?”

“Thì ra con sư tử này tên là A Bảo, đúng là cả cái tên cũng đáng yêu.”

“Dung Tiểu Mãn, bốn vương đang hỏi ngươi.”

Giọng nói của hấn trở nên nghiêm khắc hơn, làm cho Dung Tiểu Mãn không dám đùa giỡn quá trớn nữa, đành biết điều cúi đầu thừa nhận, “Đúng.”

“Tốt, tốt lắm!” Đông Phương Lạc nghiêng răng nghiêng lợi cười nói: “Lần đầu tiên gặp được, người trộm đưa leo trong vườn của bốn vương, lần thứ hai bắt được, người dám nhuộm con sư tử mà bốn vương yêu quý

nhất thành gấu trúc. Dung Tiểu Mãn à Dung Tiểu Mãn, cái gan của người đúng là làm cho bốn vương ngày càng ngạc nhiên.”

Dung Tiểu Mãn sợ hãi, lao đầu tới, ôm bắp đùi của hắn qua cánh cửa đại lao, khóc la: “Tam ca, oan quá oan quá, lúc ấy ta không biết con sư tử này bảo bối của người nuôi, nếu ta biết, cho ta một trăm lá gan, ta cũng không dám ra tay với nó đâu.”

Đông Phương Lạc lắc lắc chân nhưng không hất ra, tiếp tục nói: “Buông tay ra, đừng làm dơ áo choàng của bốn vương.”

Nàng quyết không buông tay, tiếp tục khóc: “Tam ca, người tha cho ta đi, ta thật sự không biết cái gì cả, dù gì cũng không gặp ba năm rồi, người vừa gặp ta liền quăng ta vào đại lao, ta trời gà còn không chặt, nếu lỡ như ta có chuyện gì, Tam ca nhất định sẽ đau lòng lắm đó...”

Chưa dứt lời, Đông Phương Lạc lại càng giận hơn, mắng to:

“Được, muốn bốn vương thả người cũng được, nói mau, ba năm trước tại sao người lại bỏ đi mà không nói lời nào? Trong ba năm này, rốt cuộc người ở đâu?”

Nghe vậy, Dung Tiểu Mãn dừng khóc, từ từ buông tay ra, biết điều quỳ gối, nhưng nhất quyết không chịu mở miệng. Đông Phương Lạc nhìn chằm chằm nàng, tức giận nói: “Nói mau!”

“Tam ca, chuyện này, người đừng hỏi ta...”

“Nói cách khác, người không muốn nói về chuyện ba năm trước đúng không?”

Dung Tiểu Mãn khó xử nhưng vẫn không mở miệng, nhất quyết không nói.

4. Chương 03

Chương 3

Hắn giận đến nổi mặt mày tái xanh, tức giận chỉ tay về phía nàng: “Được, người không nói đúng không? Người không nói, thì cứ quỳ ở đây đến khi nói thì thôi.” Nói xong, hắn hất tay áo, xoay người bỏ đi.

Con sư tử bị nhuộm thành gấu trúc vênh mặt ra oai với nàng, sau đó cũng lúc lắc mông bỏ đi theo chủ.

Dung Tiểu Mãn cô đơn quỳ ở chỗ đó, thoát nhìn vô cùng tội nghiệp.

Tam ca, có những điều, không phải ta không muốn nói, mà là thật sự không thể nào nói được...

Đông Phương Lạc đầy bụng tức giận trở về phòng, ngồi xuống ghế một lúc lâu, lồng ngực vẫn phập phồng lên xuống như cũ.

A Bảo đi theo sau hắn biết tâm trạng của chủ nhân không tốt, biết điều nhảy lên cái nệm của mình rồi nằm xuống, lặng thinh không ồn ào.

Đông Phương Lạc vừa nhìn nó liền tức giận. Rõ ràng là một con sư tử oai phong lẫm liệt, bây giờ lại trở nên buồn cười như thế này!

Hắn nhắm mắt lại, suy nghĩ như trở lại ba năm trước.

Bởi vì mẫu hậu nên từ nhỏ, hắn và hai người anh trai đã bị xem như điềm xấu, luôn bị các phi tử cũng như phụ hoàng đối đãi không tốt.

Đại ca Đông Phương Diệu và Nhị ca Đông Phương Hách vì bảo vệ hắn, vào lúc hắn bảy tuổi đã lén đưa hắn đến Phụng Hoàng Sơn sống mai danh ẩn tích.

Những ngày ở Phụng Hoàng Sơn vừa đơn điệu vừa nhàm chán, dưới sự bảo vệ của mọi người, rốt cuộc hắn cũng an toàn trải qua cả thời niên thiếu.

Cho đến khi Tiểu Mãn xuất hiện...

Khi đó Tiểu Mãn mới có mười lăm tuổi, mày rậm, mắt to, thông minh lanh lợi, lần đầu tiên gặp nàng, nàng đã ăn sạch bách dưa leo mà hắn thích ăn nhất, mặc dù hắn có địa vị thấp, phải trốn tránh đến tận Phụng Hoàng Sơn, nhưng không vì thế mà hạ nhân không nể sợ hắn, bọn họ luôn tận tâm, tận lực hầu hạ hắn và hai vị huynh trưởng.

Cho nên nhìn thấy tên trộm to gan như vậy, ý nghĩ đầu tiên trong hắn là phải dạy dỗ một lần mới được, vì vậy, hắn ép nàng bán thân, làm người hầu riêng cho hắn, mỗi ngày đều bị hắn bắt nạt vài lần.

Tiểu nha đầu này cũng thú vị lắm, những ngày đó, lúc nào cũng làm cho hắn vui vẻ. Hai người càng thân thiết, hắn càng phát hiện trái tim mình ngày càng bị nàng hấp dẫn.

Sau đó hắn mới biết, Tiểu Mãn có học y, ba tuổi thì theo sư phụ học y được, đến Phụng Hoàng Sơn là vì muốn kiếm vài phương thuốc quý, nào ngờ trên đường đi bị trộm cướp hết đồ đạc, bất đắc dĩ nên mới ăn trộm dưa leo của hắn.

Hai người càng ở chung với nhau lâu, Tiểu Mãn lại càng thường xuyên làm cho hắn giận dữ rồi quát lên như sấm, làm cho hắn thường xuyên uy hiếp nàng, mỗi khi có cơ hội là đánh nàng một trận.

Nhưng hắn càng hung dữ, lòng hắn lại càng đau hơn gấp bội.

Dần dần, hắn mới phát hiện mình đã thích nha đầu kia, còn lén lấy chiếc lược bằng ngọc của mẫu hậu khi còn sống cho Tiểu Mãn.

Nói đến miếng ngọc đó, coi như cũng có chút lai lịch.

Mẫu hậu của hắn trước kia là công chúa của tộc Bồ Nhĩ Mạn, khi xuất giá, bà ngoại của hắn đã trao chiếc lược ngọc tượng trưng ả mẫn và giàu sang ầu hậu hắn làm quà cưới.

Bởi vì hắn là đứa con nhỏ nhất, cho nên mẫu hậu yêu thương hắn nhiều hơn hai người anh trai.

Có một ngày, bà giao chiếc lược ngọc này cho hắn, bảo rằng ý nghĩa của chiếc lược này không phải đùa, ai có được nó, sau này có thể sống một đời giàu sang may mắn.

Đại ca Đông Phương Diệu vừa sinh ra đã được chọn trở thành thái tử, sau này nhất định sẽ làm hoàng đế.

Nhị ca Đông Phương Hách từ nhỏ đã thông minh khéo léo, tương lai cũng sẽ là một nhân vật hiển hách.

Chỉ có hắn, không có tài năng gì, chỉ được mỗi cá tính thẳng thắn, mẫu hậu sợ hắn sau này thiệt thòi, cho nên giao chiếc lược ngọc này cho hắn, để hắn lúc nào cũng mang theo, bảo vệ an toàn, còn bảo rằng, sau này nếu gặp được người hắn thích, thì trao chiếc lược này cho đối phương xem như tín vật định tình, bởi vì chiếc lược ngọc này có thể làm cho tình cảm giữa hai người càng thêm sâu đậm.

Khi hắn dần hiểu ra tình cảm của mình, liền đem cái lược ngọc này cho Tiểu Mãn, có điều, lúc ấy hắn không nói chuyện về chiếc lược cho nàng nghe.

Tiểu Mãn là một cô gái hồn nhiên, vừa nhận cái lược ngọc của hắn thì ngu ngơ nhìn hắn, sau đó hỏi, tự dưng sao lại tặng nàng cây lược làm gì?

Hắn tức giận không thôi, không thèm trả lời nàng, quay người bỏ đi.

Kết quả, mấy ngày sau liền xảy ra chuyện.

Hắn còn nhớ, hôm ấy thời tiết không tốt, mưa to cả ngày, ban sáng thì Tiểu Mãn ra ngoài hái thuốc, kết quả đến khuya mới về.

Nàng trở về nhưng trông nhem nhuốc, tội nghiệp vô cùng, đồng thời, còn mang theo một con sư tử cái đang có mang về.

Không biết con sư tử ấy bị con thú hung dữ nào tấn công, lúc Tiểu Mãn mang về thì cả người đầy máu, hơi thở hấp hối, yếu ớt.

Hắn hỏi nàng rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Tiểu Mãn nói với hắn, khi nàng hái thuốc về thì thấy con sư tử này bị thương nằm trên mặt đất, nàng không đành lòng nên lấy xe chở nó về, cũng vì vậy mà bao nhiêu thảo dược quý hiếm hái được đều rơi xuống núi.

Hắn nghe vậy, đầu tiên là quan tâm hỏi xem nàng có bị thương hay không, sau đó thì hỏi đến cái lược ngọc mới đưa cho nàng không lâu trước.

Tiểu Mãn ngẩn ra, lục lọi trong người, sắc mặt thay đổi, lắp bắp nói: “Chiếc lược ngọc đó chắc là vào lúc ta cứu con sư tử này bị rơi xuống núi luôn rồi.”

Lúc này thì hắn nổi giận thật, chẳng thèm nghe Tiểu Mãn giải thích, hung dữ mắng nàng một trận.

Tiểu Mãn luôn kiên cường bị hắn mắng đến nổi nước mắt giàn giụa, sắc mặt xanh mét, quỳ xuống xin lỗi hắn.

Nhưng hắn đang nổi giận, đâu có chú ý nhiều đến như vậy, chiếc lược ngọc đó không phải chiếc lược bình thường, đó là mẫu hậu để lại cho hắn, là tín vật cho thế tử tương lai của hắn.

Hắn giao thứ quan trọng như vậy cho nàng, nhưng nàng lại tùy tiện làm mất, bảo hắn làm sao mà không bực?

Mắng nàng một trận xong, hắn tức giận trở về phòng.

Khi cơn giận dần dần tiêu tan thì trời đã sáng rõ.

Sáng sớm, hắn sai người kêu Tiểu Mãn đến, nhưng hạ nhân nói với hắn rằng, đêm trước Tiểu Mãn bị hắn mắng một trận, nước mắt nước mũi nói muốn đi tìm lại cái lược ngọc đó, nhưng đợi suốt đêm cũng không thấy nàng về.

Nghe đến đó, sắc mặt hắn thay đổi, quên mất thay quần áo mà vội vàng chạy đi tìm nàng.

Khi hắn chạy lên đỉnh núi, chỉ thấy dưới vách núi có một chiếc giày, nhìn kỹ lại, đúng là chiếc giày mà Tiểu Mãn hay mang khi đi hái thuốc, trái tim hắn chợt lạnh đi, nghĩ rằng Tiểu Mãn không thấy đường, lại thêm trời mưa đường trơn, bất cẩn trượt xuống chân núi rồi.

Hắn rất sợ, cảm giác như trời sắp sụp xuống vậy, còn định nhảy xuống dưới tìm nàng, may mà bọn gia đình chạy tới cản hắn lại, cảm giác tựa như trời sắp sụp xuống giống nhau, ót nóng lên sẽ phải nhảy xuống tìm nàng, hay là theo tới gia đình liều mạng bắt hắn cho giật trở lại.

Quãng thời gian ấy, hắn như người mất hồn, mỗi ngày đều phái người xuống chân núi tìm kiếm Tiểu Mãn.

Nhưng phái đi hàng chục lần, lần nào cũng nhận được một kết quả, dưới chân núi không có người, mà Tiểu Mãn cũng không trở về nữa.

Có gia đình nói, dưới chân núi có sói hoang, chắc là Tiểu Mãn trượt chân xuống núi bị sói hoang đó ăn mất rồi.

Bởi vì như vậy, hắn càng lo lắng hơn, tự mình xuống núi tìm, kết quả vẫn không thu hoạch được gì.

Hắn không biết Tiểu Mãn còn sống hay đã chết, có một quãng thời gian rất dài, rất dài, hắn ngồi trong vườn dưa leo từ sáng đến tối... Chỉ mong Dung Tiểu Mãn có thể lại xuất hiện trước mặt hắn, như trước kia.

Đợi một lần, mất ba năm.

Sau đó, huynh trưởng Đông Phương Diệu đăng cơ làm đế, hắn cũng được đón về kinh thành, phong làm vương gia.

Nhưng hắn vẫn không thể nào quên được Tiểu Mãn, trong lòng vẫn nghĩ rằng, sống thì thấy người, chết thì thấy xác.

Ba năm trôi qua, Tiểu Mãn không hề trở về.

Nếu không phải lần đó đến biệt viện ở phía Tây nghe hát, A Bảo tự dừng lại lạc đường, bị trúng “Nhuyễn cốt tán” thì có lẽ bây giờ hắn vẫn còn ngồi đợi kỳ tích xuất hiện.

Song, khi hắn thấy được nha đầu kia vui vẻ xuất hiện trước mặt mình, sau cảm giác hưng phấn là tức giận ngập trời.

Hắn giận nằng, tại sao còn sống lại không đến Phượng Hoàng Sơn tìm hắn?

Hắn muốn biết ba năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao nàng bỏ đi mà không nói một tiếng, đã có chuyện gì xảy ra?

Suy nghĩ trở về thực tại, Đông Phương Lạc nhìn con sư tử nằm ngủ say sưa trên cái nệm êm ái. A Bảo chính là con của con sư tử cái mà Tiểu Mãn cứu năm ấy.

Mặc dù con sư tử cái đó sinh được, nhưng cuối cùng vẫn mất đi tính mạng.

Hắn chăm sóc A Bảo chẳng khác gì con của mình, ba năm trôi qua, con sư tử nhỏ bé ngày nào đã trở thành một con sư tử oai hùng hôm nay.

Nhưng lại bị biến thành gấu trúc như thế này, làm cho hắn mỗi lần nhìn là mỗi lần nghiêng răng nghiêng lợi.

Trời đã tối, nửa tiếng trước quản gia Tiết có báo lại, Tiểu Mãn vẫn quỳ ở đó từ sau khi hắn đi, không dám nhúc nhích nửa cái, đúng là biết điều thật.

Đông Phương Lạc thở dài, cơm tối còn chưa ăn đã đi thẳng đến đại lao, hai người canh phòng thấy vương gia đến, định quỳ xuống thỉnh an, hắn khoát tay ý bảo bọn họ lui ra.

Đúng là phòng giam của Tiểu Mãn vô cùng yên tĩnh, nhưng nhìn kỹ vào, hắn suýt nữa xỉu vì tức.

Nửa tiếng trước quản gia Tiết còn bảo nàng biết điều quỳ ở đây, không ngờ trong nháy mắt đã ngồi xuống, ngủ thiếp đi.

Hắn tức cũng không được mà cười cũng không xong, rất muốn đập nàng một cước để nàng tỉnh lại, nhưng nhìn gương mặt nhỏ nhắn vì ngủ mà đỏ bừng, còn lấm tấm vài giọt mồ hôi, hắn không khỏi mềm lòng.

Kêu hạ nhân mở cửa phòng giam ra, hắn cẩn thận đi vào, nhẹ nhàng ôm thân thể nhỏ bé kia vào ngực.

Dung Tiểu Mãn cảm thấy có chút không thoải mái, xoay qua xoay lại trong lòng hắn, lấm bầm vài tiếng rồi sau đó tiếp tục ngủ.

Sau khi tỉnh lại, Dung Tiểu Mãn mới phát hiện mình đang nằm trên một cái giường rất mềm mại.

Một nha đầu lanh lợi thấy nàng tỉnh lại, cười hì hì đi đến, đưa thau nước rửa mặt đến trước mặt nàng, “Dung cô nương, người tỉnh rồi?”

Dung Tiểu Mãn nhìn quanh bốn phía, lúng ta lúng túng nói: “Không phải ta đang bị vương gia phạt quỳ ở đại lao sao?”

Nha đầu kia che miệng cười một tiếng, “Tối qua người ngủ thiếp đi, vương gia thấy vậy mềm lòng nên ôm người đến sương phòng nghỉ ngơi.”

Nghe vậy, nàng cười cười, tự nhủ: “Ta cũng biết là Tam ca thương ta mà.” Vừa nói, nàng vừa đứng dậy, rửa mặt, vừa la đói bụng không ngừng, nha đầu tên Đông Nhi kia đành phải ra ngoài tìm thức ăn cho nàng.

Chưa đến nửa tiếng, đã có người đến nói, khi nào nàng tỉnh hẳn thì đến phòng của vương gia gặp hắn.

Dung Tiểu Mãn đang nhét cái bánh bao vào họng, thế là bị gia đình kéo đến phòng của Đông Phương Lạc luôn.

Đông Phương Lạc có thói quen dậy sớm, múa kiếm một hồi, thấy chảy mồ hôi thì tắm nước nóng, dùng đồ ăn sáng xong thì phái người đi xem thử xem nha đầu kia đã tỉnh ngủ chưa.

Khi hạ nhân bẩm báo lại nàng đã tỉnh dậy, còn đang ăn sáng, hắn lại thấy bức bối. Nha đầu này đúng là vô tâm, nhưng sau đó lại phái người đưa nàng đến.

Tiểu Mãn mười tám tuổi, xinh đẹp hơn trước đây rất nhiều, vốn là hắn có thể nhìn nàng từ từ trưởng thành, nhưng nha đầu này lại bỏ đi không nói tiếng nào, hại hắn lo lắng hơn ba năm, hại hắn mất hết ba năm đẹp nhất đời người.

Nàng biết điều đến thỉnh an, Đông Phương Lạc vẫn còn tức giận vì chuyện cũ, tựa vào chiếc ghế lớn, lạnh giọng: “Người còn mặt mũi đến gặp ta sao?”

Dung Tiểu Mãn nghĩ thầm, chứ không phải ngươi bắt ta đến sao? Ngươi không kêu, chắc gì ta đã đi.

Nhưng nàng lại không dám nói như vậy với Tam ca, ba năm trước nàng đã biết tính tình của hắn thật thường đến mức nào, xem ra ba năm trôi qua, hắn chẳng những không sửa tính, mà khôi phục lại thân phận vương gia càng làm cho tính tình hắn thêm nóng nảy.

Nàng cười nịnh nọt, “Ta biết Tam ca rất thương ta, nhất định không nỡ bỏ ta trong đại lao, dù bên ngoài ngươi chua ngoa lại thất thường nhưng bên trong lại rất mềm yếu, làm sao giận ta thật kia chứ?”

Đông Phương Lạc rất muốn hỏi nàng, sự tự tin này nàng lấy ở đâu ra thế?

Hắn thật sự rất giận nàng, điều đó tuyệt đối là sự thật.

Nhưng vừa định thốt ra, lại bị nuốt trở về. Nha đầu này luôn có bản lĩnh làm cho người ta tức giận, hắn không muốn giận đối vô ích với nàng.

Tức giận liếc nhìn nàng, hắn huyết sáo vài tiếng, chẳng bao lâu sau, A Bảo đã nhanh chóng có mặt.

Lúc đi ngang qua Dung Tiểu Mãn còn không vui liếc nàng một cái.

Vốn là nó vô cùng oai phong lẫm liệt, nhưng khi Dung Tiểu Mãn nhìn thấy vết đen kế bên hai mắt của nó, vẫn không nhin nổi mà bật cười thành tiếng.

Nụ cười này của nàng, chẳng những làm cho con sư tử nổi giận, mà ngay cả chủ nhân của nó cũng trợn mắt nhìn nàng.

Đông Phương Lạc vỗ bàn một cái, làm cho nàng sợ đến nỗi ngồi bệt xuống sàn, vỗ ngực vài cái, nàng nhỏ giọng nói: “Tam ca, lần sau vỗ bàn nhớ phải thông báo trước một tiếng! Làm ta sợ hú hồn!”

Hắn không giận dữ, chỉ cười, đứng dậy đi đến trước mặt nàng, lấy mũi giày nhẹ nhàng đạp vào mông nàng một cái: “Có nhìn thấy chưa? A Bảo bị ngươi biến thành con gấu trúc, có buồn cười không?”

Nàng gật đầu, sau đó lại lắc đầu, ngoan ngoãn quỳ thẳng lưng, làm như cô con dâu đang bị má chồng ăn hiếp: “Tam ca, ta sai rồi, ngươi phạt ta đi.”

“Ừ, bốn vương đang có ý đó, bốn vương cũng không phạt ngươi nhiều đâu, vậy...”

5. Chương 04

Chương 4

Dung Tiểu Mãn nghe vậy, vội vàng ôm lấy bắp đùi của hắn, “Đừng mà đừng mà, Tam ca, thịt trên mông ta ít, không chịu nổi đến mấy gậy đâu, ta biết Tam ca thương ta nhất, vậy đi, để chuộc tội, ta xóa đi vết đen trên mắt con sư tử này, vậy được chưa?”

Đông Phương Lạc nở nài mà đánh nàng, cho dù giận nàng năm đó bỏ đi không từ biệt, nhưng dù gì nàng cũng là một phần da thịt của hắn.

Chỉ là, cơn tức tận đáy lòng thật sự là rất khó xua đi, đánh nàng thì không nỡ, mắng nàng cũng chẳng có ý nghĩa, đành phải vắt nát óc mà nghĩ cách bắt nạt nàng, nhưng nghĩ bao nhiêu cách cũng chưa thấy được hiệu quả thiết thực nào, trước mắt cũng chỉ có thể thôi.

Hắn ngồi xổm người xuống, mặt đối mặt với nàng, “Người có biết lai lịch của A Bảo không?”

Thấy hắn không có ý định đánh mình nữa, Dung Tiểu Mãn lại bắt đầu nịnh nọt, “Con sư tử này là giống quý hiếm trong nhân gian, máu của nó dĩ nhiên cũng phải tôn quý như thế.” Không nể thầy chùa cũng phải

nhìn mặt Phật, nịnh nọt là cách tốt nhất. “Có còn nhớ con sư tử cái mà người cứu vào ba năm trước ở Phương Hoàng Sơn không?”

Về mặt nàng kinh ngạc, “Tam ca, người đừng nói với ta, con sư tử này là do nó sinh ra đấy nhá?”

Hắn gật đầu, “Người đoán không sai!”

“Nhưng mà ta nhớ con sư tử đó màu vàng mà, sao có thể sinh ra một con sư tử màu trắng chứ?”

“Vấn đề này thì người phải đi hỏi con sư tử cái đó.”

“Con sư tử cái đó ở đâu rồi?”

“Chết rồi.”

“Chết rồi?”

“Sao? Người có ý gì?” Đông Phương Lạc nheo mắt lại, “Nếu năm đó người không bỏ đi, có lẽ con sư tử cái đó cũng không chết nhanh đến vậy!”

Dung Tiểu Mãn cười xấu hổ, “Ai, chúng ta đừng nói đến chuyện này nữa... Có điều ta cũng không ngờ, nó lại là con của con sư tử cái năm ấy, lúc đó, bởi vì nó đập bẹp gí con Nhện Hắc Hương của ta, cho nên ta mới...”

“Nhện Hắc Hương?”

Dung Tiểu Mãn vội vàng kể lại mọi chuyện cho hắn nghe, còn chỉ vào bức tranh mà thề, nàng thật sự không biết con sư tử này là do hắn nuôi, nếu biết thì có đánh chết nàng cũng không dám đụng vào nó.

Đông Phương Lạc cười âm trầm, “Người giỏi lắm, năm ấy dám trộm đồ của ta, bây giờ còn sống tùy tiện như thế, Dung Tiểu Mãn, bốn vương thật không ngờ người lợi hại đến vậy!”

Vừa nhắc đến điều, nàng liền thắc mắc: “Tam ca, rốt cuộc ta lấy cái gì của người? Người phải nói cho ta biết chứ, ta không nhớ rằng ta từng lấy thứ gì quý giá của người.”

“Tốt lắm, còn dám phủ nhận?!”

Oan quá đi. “Tam ca, người mất cái gì? Người nói thử xem, để ta nhớ lại.”

Đông Phương Lạc nheo mắt, tức giận nhìn nàng. “Chi bằng người nói cho ta biết thứ đó giá trị bao nhiêu tiền, ta bồi thường cho người là được rồi, chẳng phải sao?”

Nghe đến đây, Đông Phương Lạc hoàn toàn tức giận. Hắn lườm nàng một cái, giọng nói ngày càng to: “Vật đó là vô giá, người nghĩ người đền nổi sao?”

Nói xong, hắn mặc kệ nàng nói cái gì, đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Dung Tiểu Mãn oan ức cực kỳ. Nàng thật sự không có trộm mà!

Nhìn bàn cơm thịnh soạn trước mặt, sắc mặt Dung Tiểu Mãn từ hồng hào chuyển sang trắng bệch, sau đó là tái mét.

Nàng đáng thương nhìn người ngồi đối diện, cẩn thận nói: “Tam... Tam ca, ta vốn không kén ăn, người cho ta hai cái bánh bao, một đĩa dưa muối, thêm chén trà là được rồi, cho nên... bữa tối hôm nay, có thể không ăn được không?”

Đông Phương Lạc mặc áo choàng màu trắng, trong tay cầm chén rượu Bạch Ngọc, khắp nơi đều là mùi rượu Nữ Nhi hồng, hai mắt hắn nheo lại, nụ cười bên môi trở nên lạnh lùng.

“Ta và người đã không gặp ba năm, bốn vương thấy người còn sống, tự mình dặn dò đầu bếp trong phủ làm một bàn tiệc cá thịnh soạn này, người không cảm ơn thì thôi, còn dám nói không muốn ăn với bốn vương?”

Dung Tiểu Mãn lắc đầu quầy quậy, “Ta không phải cố ý từ chối ý tốt của Tam ca, chỉ là...” Nàng sợ hãi nhìn bàn tiệc cá trước mặt, cá hấp, cá kho, cá chưng... cái gì cũng có cả.

Dung Tiểu Mãn từ nhỏ đến bây giờ, không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ ăn cá. Tại sao sợ ăn cá, là vì liên quan đến một chuyện hồi nhỏ của nàng.

Năm ấy nàng mới có ba tuổi, là một đứa quỷ sứ nghịch ngợm phá phách, không chuyện nào không làm, kể từ sau khi bị sư phụ bắt học y, nàng liền có hứng thú với dòng suối nhỏ đằng sau nhà sư phụ, bởi vì phía dưới dòng nước âm áp trog suốt đó, thường xuyên có tôm cá bơi qua bơi lại, trông rất vui mắt.

Tuổi còn nhỏ, nàng cảm thấy những vật thể này vô cùng đáng yêu, cho nên bắt bọn nó, bỏ vào trong tay mà chơi.

Sư phụ sợ cái tính nghịch ngợm của nàng, sợ nàng không cẩn thận sẽ rơi xuống suối chết đuối, cho nên nói với nàng, những con cá, con tôm dưới dòng suối ấy đều là binh tướng trên trời mà thần tiên cử xuống, bảo vệ dân chúng được bình an vui vẻ, nếu như nàng bắt chúng đi, thần tiên sẽ tức giận, dân chúng sẽ gặp nạn.

Khi đó nàng không hiểu gì cả, nhưng sư phụ đã nói vậy, nàng liền ghi tạc vào lòng. Đêm ấy nàng còn gặp một cơn ác mộng, thấy rằng những con cá, con tôm dưới dòng suối ấy biến thành người, tay cầm giáo đến tính sổ với nàng.

Nàng sợ hãi khóc lớn, sau khi tỉnh dậy thì thút tha thút thít nói với sư phụ, sau này nàng sẽ không bắt nạt những con cá, con tôm ấy nữa.

Mặc dù sau này trưởng thành, biết rằng những lời sư phụ nói đều là giả, nhưng nhiều năm trôi qua, nàng đã quen không ăn hải sản nữa. Cho nên, khi nhìn thấy cả bàn tiệc toàn là cá thể này, nét mặt nàng trở nên đau khổ, âm ỉ nói: “Tam ca biết rõ ta không ăn cá mà.”

Đông Phương Lạc từ từ đặt chén rượu trong tay xuống, ánh mắt lạnh lùng lướt qua nàng: “Nói như thế thì... người muốn cải lại lệnh của bốn vương?”

Nàng lập tức lắc đầu, “Dĩ nhiên là không phải!”

“Nếu không phải thì còn ngồi đó làm gì? Đầu bếp Triệu của vương phủ là cao thủ về món cá, cho dù là nấu, chưng, xào đều tuyệt nhất kinh thành, nếu người không ăn sạch thức ăn trên bàn thì là xem thường tài nấu nướng của đầu bếp Triệu rồi.”

Nghe đến đó, Dung Tiểu Mãn càng muốn khóc hơn. Đừng nói là ăn sạch, một phần mười không biết nàng ăn hết chưa nữa.

Nàng đáng thương nhìn hấn Đông Phương Lạc hung hăng liếc lại nàng, “Người nhìn ta làm gì? Ăn đi chứ!”

“Không ăn có được không?”

Hấn cười một tiếng, “Được thôi, dù sao đại lao của vương phủ đang không có ai, nếu người không ăn, bốn vương cũng không để ý cho người trở về đó lần nữa.”

Ba năm trước sao nàng không thấy hấn ác độc đến thế chứ?

Dung Tiểu Mãn thầm oán trong lòng, mắng đến nỗi không còn gì để mắng nữa, nhưng trên mặt vẫn không dám tỏ ra không muốn ăn.

Thấy hấn nhìn chằm chằm nàng, nàng đành miễn cưỡng gắp thìa lên, đôi mắt lướt qua cả cái bàn, đồ ăn trên bàn toàn là cá, chỉ có một thứ không liên quan đến cá, chính là chén cơm trước mặt nàng. Nàng đưa chén cơm lên, cẩn thận nhìn người đối diện một cái, sau đó từng muỗng từng muỗng đưa cơm vào miệng, cẩn thận ngấm người đối diện một cái, cuối cùng chậm quá gấp một miếng cơm đưa vào trong miệng. Không biết có phải nàng bị ảo giác không, trong chén cơm này dường như cũng có mùi cá xuất hiện, hơn nữa, nàng càng ăn, mùi cá càng rõ hơn.

Nhìn nàng ăn gần hết chén cơm, Đông Phương Lạc không khỏi cười lạnh: “Quên nói với người, chén cơm đó là đầu bếp Triệu chưng cùng với canh cá đưa ra.”

Nghe vậy, sắc mặt Dung Tiểu Mãn tái nhợt, đồ đã ăn vào bụng chợt trào dâng nơi cổ họng. Nàng che miệng, nôn nóng đứng lên, chịu không nổi liền ói “ợ” ra.

Thấy vẻ mặt đau khổ của nàng, trong lòng Đông Phương Lạc càng lo lắng hơn. Hắn biết rõ Tiểu Mãn không ăn cá, cho nên mới cố ý dùng cách này trừng phạt nàng, nhưng nhìn nàng ối đến nỗi sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy, Đông Phương Lạc đứng lên, đi đến trước mặt nàng: “Người cảm thấy khó chịu lắm sao?”

Dung Tiểu Mãn ối đến nỗi không còn gì trong bụng nữa, thở hổn hển ngẩng đầu lên, vô cùng đáng thương nhìn hắn, ra sức gật đầu.

“Cho dù người khó chịu đến mấy đi nữa, thì có bằng một phần trăm tâm trạng của ta năm đó không?” Hắn đứng nhìn nàng, nụ cười bên môi cũng lạnh lùng theo: “Kể từ khi bỏ đi, ta tìm người rông rã ba năm, bây giờ người khó chịu bao nhiêu thì năm ấy, ta tìm người đau khổ bấy nhiêu.”

Không để ý đến gương mặt lúc xanh lúc trắng của Dung Tiểu Mãn, hắn lạnh lùng tiếp tục, “Cho nên đừng xem mình như người bị hại, trên thực tế, người mới là người đi hại người khác.” Nói xong, hắn xoay người bỏ đi, để lại Dung Tiểu Mãn cô đơn ngồi ở đấy, cảm nhận được dạ dày không ngừng cồn cào. Cả một bàn tiệc, rốt cuộc chẳng ai đụng vào, nàng nằm lên giường nghỉ ngơi, lại nhớ về những ngày tháng của ba năm trước đây. Nàng rất muốn nói với hắn, năm đó nàng bỏ đi, thật sự là bất đắc dĩ mà thôi.

Biến cố ấy xảy ra, gần như đã nghiền nát cả cuộc đời của nàng.

Nàng có vô số điều muốn nói cho hắn nghe, nhưng cũng có nhiều việc, không phải chỉ nói ra là giải quyết được.

Nàng biết hắn đau khổ, nhưng nàng cũng có hơn gì đâu.

Không chỉ cảm thấy khó chịu trong lòng, mà ngay cả dạ dày cũng khó chịu không kém. Vì sao? Đói chứ sao nữa!

Dung Tiểu Mãn lẩn qua, lộn lại trên giường nhưng vẫn không ngủ được, rất muốn vào nhà bếp trộm vài thứ để lót dạ, nhưng lại sợ Đông Phương Lạc bắt được, rồi lại nhân cơ hội ấy bắt nạt nàng.

Để tránh làm hắn không vui, nàng đành phải nhịn đói để bụng kêu to, nằm trên giường nhìn đăm đăm trên trần nhà.

Không biết đã qua bao lâu, một tiếng bước chân nhỏ truyền đến từ ngoài cửa: “Dung cô nương, người đã ngủ chưa?”

Là Đông Nhi. Nàng mệt mỏi đáp lại, “Chưa.”

“Vậy ta vào nha.”

Vừa nói, đã nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra, nương theo ánh nến, nàng thấy Đông Nhi đang cầm một cái giỏ, rón rén đi đến.

Mùi của Dung Tiểu Mãn rất nhạy, ngửi thấy một mùi hương ngào ngạt của thức ăn trong không khí, đói bụng đến nỗi cái bụng lại kêu lên lần nữa.

Ban đêm rất yên tĩnh, tiếng kêu mà bụng nàng truyền ra vô cùng rõ ràng, Đông Nhi bật cười thành tiếng: “Dung cô nương đói bụng lắm sao? Ta đã nấu một chén cháo nhỏ cho người, thêm hai đĩa thức ăn nữa, còn nóng thì mau ăn đi!”

Vừa nghe thấy có đồ ăn, nàng lập tức nhảy xuống giường, chỉ khoác hờ cái áo lên rồi nhảy đến chỗ của Đông Nhi.

Vừa chạy đến, vừa không quên la lên, “Đông Nhi, người đúng là ân nhân của ta, nếu không ăn thì chắc chắn ngày mai ta sẽ không thấy được mặt trời nữa.” Vừa nói, nàng vừa ngồi xuống ghế, mở cái giỏ đựng thức ăn ra, một mùi hương ngào ngạt lan tỏa ra.

Cháo vẫn còn nóng, hai đĩa đồ ăn thoạt nhìn ngon miệng vô cùng. Nàng nâng chén lên, bắt đầu ăn. Đông Nhi nhìn nàng ăn vui vẻ đến vậy, không quên rót cho nàng một ly nước đặt bên cạnh.

“Người đừng cảm ơn ta, thức ăn khuya này là vương gia cố ý dặn dò nhà bếp làm cho người, đều là thức ăn dễ tiêu hóa, cho dù ăn vào ban đêm cũng không làm nặng bụng đâu.”

Nghe đến đó, Dung Tiểu Mãn chợt cảm thấy lồng ngực day dứt khó chịu, ngay cả thức ăn đang ăn cũng không còn mùi vị gì nữa. Đông Nhi thấy nàng chợt dừng lại, trong ánh sáng mờ ảo, dường như thấy được đôi mắt nàng ngấn lệ.

“Dung cô nương, người làm sao thế?”

“Không có gì... Không có gì.” Dung Tiểu Mãn hít mũi một cái, lấy cánh tay lau nước mắt, vì muốn che giấu đi sự thất thố của mình mà không ngừng nuốt cháo vào miệng. “Có lẽ là do món cháo này ngon quá, ta cảm động nên mới khóc vậy thôi.” Nói xong, nàng tỏ vẻ đáng thương nhìn Đông Nhi, “Người đừng nói chuyện này với vương gia được không? Ta sợ hắn lại cười nhạo ta!”

Đông Nhi nghe vậy, cười mắng nàng: “Mới ăn ngon thôi mà đã khóc rồi. Yên tâm đi, ta sẽ không nói chuyện này với vương gia, người cứ từ từ mà ăn, ta về phòng ngủ trước.”

Cho đến khi Đông Nhi đi rồi, Dung Tiểu Mãn mới dám khóc thành tiếng. Trong đầu nàng không ngừng hiện lên những hình ảnh của nàng và Đông Phương Lạc ở Phượng Hoàng Sơn vào ba năm trước đây.

Thiếu niên mà nàng gọi là Tam ca ấy, dù tính tình thất thường, lại nóng nảy nhưng đối với nàng mà nói, hắn vẫn rất yêu thương nàng.

Những ngày ở Phượng Hoàng Sơn chính là những ngày vui vẻ nhất trong ký ức của nàng.

Nếu như không có biến cố ấy, nàng nghĩ, cuộc sống của nàng, có lẽ vì có Tam ca mà vẫn sẽ tiếp tục ngọt ngào, tiếp tục vui vẻ như vậy. Đáng tiếc thế sự vô thường, những thứ từng thuộc về nàng, hôm nay đã như đám sương mù, bị gió thổi đi, chẳng còn gì nữa.

Đông Phương Lạc là Tam hoàng tử của nước Bắc Nhạc, kể từ khi cha hắn là Vĩnh Viêm đế băng hà, huynh trưởng lên ngôi lấy hiệu Đức Trinh đế thì hắn cũng được sắc phong làm An Nhạc vương, định cư ở phía Bắc kinh thành, chịu trách nhiệm trông coi Hình bộ. Cứ mỗi ba ngày thì phải lâm triều một lần, quốc sư Ngụy Thế Sơn từng tâu lên hoàng thượng, ba năm trước, ngôi miếu của hoàng gia do đại tướng quân Hạ Tử Ngang trông coi đã xảy ra hỏa hoạn.

6. Chương 05

Chương 5

Mặc dù trận hỏa hoạn đó đã được ngăn chặn kịp thời, nhưng “chìa khóa của Hồng Hoang đế” tượng trưng cho lịch sử và sự tôn vinh của Bắc Nhạc đã biến mất một cách lỵ kỳ.

Nói đến chiếc chìa khóa của Hồng Hoang đế này, thì đây là một món bảo bối mà khó khăn lắm mới đến được tay của hoàng đế khai sinh nên Bắc Nhạc quốc - Đông Phương Minh Thuận.

Tại sao gọi là chiếc chìa khóa của Hồng Hoang đế? Bởi vì nó liên quan đến một câu chuyện được lưu truyền từ rất xưa.

Có một sách sử từng ghi lại, chỉ cần có được chiếc chìa khóa đó, cũng giống như người giải được bí mật, sẽ có thể trở thành đế vương, xưng bá thiên hạ, được vạn người kính trọng.

Đông Phương Minh Thuận vốn xuất thân cơ hàn, nhưng vô tình nhặt được món bảo vật này, cũng giải được huyền cơ bên trong nó, đã một tay lật đổ triều đại trước Đại Uyển, đăng cơ làm đế, lập nên Bắc Nhạc quốc hùng mạnh ngày nay. Mà chiếc chìa khóa đó cũng trở thành báu vật, được Đông Phương Minh Thuận đặt vào trong thái miếu của hoàng tộc, phái người ngày đêm canh gác.

Mà Hạ Tử Ngang, là một võ tướng nổi tiếng ở Bắc Nhạc quốc, từng lập nhiều chiến tích kỳ công.

Bởi vì hắn làm việc chính trực, anh dũng, cho nên được Vĩnh Viêm đế tin tưởng, trọng trách trông coi thái miếu vì thế cũng được giao cho hắn.

Không ngờ, một trận hỏa hoạn đã thiêu hủy luôn sự tin tưởng của hoàng đế đối với hắn, chìa khóa của Hồng Hoang đế mất đi, làm cho Vĩnh Viêm đế tức giận vô cùng, lại có vài đại thần góp lời thêm, nghi ngờ Hạ Tử Ngang đã lấy đi, Vĩnh Viêm đế trong cơn nóng giận đã hạ lệnh bắt toàn bộ Hạ gia, giam vào đại lao.

Hạ Tử Ngang không chịu nhận tội càng làm cho Vĩnh Viêm đế thêm giận dữ, một tờ thánh chỉ, đã giết hại cả nhà Hạ Tử Ngang, một tướng quân từng có một thời hiển hách như vậy, không ngờ bây giờ lại bị tịch thu nhà cửa, cả nhà chẳng còn ai sống sót.

Mặc dù có rất nhiều đại thần thấy oan ức thay cho Hạ Tử Ngang, nhưng báu vật tượng trưng cho sự giàu sang của Bắc Nhạc quốc thật sự đã mất dưới sự trông coi của Hạ Tử Ngang.

Nhưng cũng chỉ vì cái gọi là “vẽ tranh hổ thì dễ nhưng vẽ nên khí chất thì khó, tri nhân tri diện bất tri tâm”(*).

(*) Ý nói rằng quen với một người thì dễ, nhưng để hiểu thấu được người ấy thì rất khó.

Năm ấy, Hạ Tử Ngang chinh chiến sa trường nhiều năm, lập được nhiều công trạng hiển hách, kết quả lại bị điều đến thái miếu làm bảo vệ, đối với một tướng quân mà nói, đây là một chuyện cực kỳ sỉ nhục, hắn thà trấn thủ ở biên quan, dùng mạng của mình bảo vệ đất nước, cũng không muốn làm một người canh gác ở thái miếu.

Có lẽ vì chuyện này mà Hạ Tử Ngang mới có suy nghĩ muốn tạo phản. Người có được chìa khóa của Hồng Hoang đế, cho dù là ai, chỉ cần có thể hiểu được huyền cơ trong đó, đều có thể trở thành thiên tử, được trời cao thừa nhận. Hạ Tử Ngang muốn lật đổ Vĩnh Viêm đế để xưng vương, đó chỉ là chuyện thường tình.

Đáng tiếc sau khi hắn chết, chiếc chìa khóa của Hồng Hoang đế vẫn bất tử, chuyện này, sau khi Đông Phương Diệu lên ngôi cũng dần trở vào quên lãng.

Nhưng quên lãng không có nghĩa là không có ai quan tâm đến nó.

Hôm nay lâm triều, quốc sư Ngụy Thế Sơn đột nhiên nhắc đến vụ án này, vì có tin tức tiết lộ, Hạ gia năm đó, không phải là giết sạch.

“Nói như thế, Hạ Tử Ngang còn một đứa con gái còn sống sao?”

Nghe quốc sư nói vậy, Đông Phương Diệu ngồi trên ghế rồng, chống cằm trầm ngâm: “Quốc sư có biết tung tích của người đó không?”

Ngụy Thế Sơn vội vàng chấp tay lại, cung kính đáp: “Hạ thần không biết, nhưng hạ thần đã phái người điều tra rõ, năm ấy Hạ Tử Ngang có ba trai hai gái, trong đó, đứa con gái út không được ghi vào gia phả của Hạ gia. Nghe nói cô bé đó vừa ra đời không được bao lâu thì bị bệnh, đại phu chuẩn đoán có lẽ nó sống không được bao năm.”

“Năm đó, khi hạ thần đưa người đến bắt cả nhà Hạ gia thì không thấy đứa bé này, có lẽ nó đã được đưa ra ngoài, về chuyện sống hay chết, trước mắt vẫn chưa thể xác định được, nhưng Hạ Tử Ngang còn một đứa con gái là một chuyện đã rõ ràng.”

Không đợi hoàng huynh lên tiếng, Đông Phương Lạc đứng đầu ở hàng bên trái cười một tiếng, “Quốc sư, năm đó người tiêu diệt toàn bộ Hạ gia, hôm nay, lại phái người đi tìm tung tích sống chết của người ta, người không đuổi tận giết tuyệt thì không yên lòng sao?”

Ngụy Thế Sơn biến sắc, nghiêm nghị quay đầu về nói với hắn, “Lời nói này của vương gia thật không hợp lý, năm đó tru di Hạ gia là hạ thần phụng mệnh của tiên đế làm việc. Huống chi, chiếc chìa khóa bảo vật của Bắc Nhạc quốc ta đến giờ vẫn không rõ tung tích, hạ thần chỉ quan tâm đến an nguy của quốc gia nên mới bẩm báo lên hoàng thượng, mong muốn tìm lại đứa con này của Hạ Tử Ngang.”

“Nếu quốc sư quan tâm xã tắc như vậy, vậy sao hai tháng trước, huyện Phú Dương gặp lũ lụt, làm cho dân chúng không còn nhà để về, sao quốc sư không lấy vài trăm lượng ra để xây nhà giúp dân chúng đi?”

Sắc mặt Ngụy Thế Sơn lại càng thêm khó coi.

Những đại thần khác trên điện cũng thầm vui vẻ trong lòng.

Vị Tam vương gia này, vốn nổi tiếng có miệng lưỡi ác độc ở Bắc Nhạc quốc.

Cả triều văn võ, mặc kệ là ai, chỉ cần làm cho hắn bức bối thì cho dù là mấy giờ, ở đâu, ở trường hợp nào, hắn đều có thể dùng miệng lưỡi của mình khiến cho đối phương không còn lời gì để nói, ngay cả đương kim thánh thượng cũng không có cách nào với đứa em này.

Bây giờ, quốc sư bị Tam vương gia bắt bẻ trước mặt mọi người, những đại thần ngày thường không ưa Ngụy Thế Sơn, ngoài mặt tuy yên lặng không nói gì, nhưng trong lòng thì thầm khen ngợi Tam vương gia.

Ngụy Thế Sơn là một tên nhà giàu nổi tiếng ở Bắc Nhạc quốc, thân là quốc sư, hắn có một địa vị vô cùng quan trọng trong triều. Mạnh vì gạo, bạo vì tiền, lại là một người khôn khéo, ngày thường hắn rất khách sáo với đồng僚, không ngang ngược, không ý thể như những tên nhà giàu khác, nhưng nếu ở gần lâu, sẽ cảm thấy được đó là giả nhân giả nghĩa.

Hơn nữa, sau chuyện Hạ Tử Ngang bị tịch thu nhà, tru di cửu tộc, những võ tướng có quan hệ tốt với Hạ Tử Ngang đều bất mãn với Ngụy Thế Sơn, nhiều năm trôi qua, đã làm cho triều đình chia cắt làm hai phái.

Mà Đông Phương Lạc sở dĩ không thích Ngụy Thế Sơn cũng là có nguyên nhân cả.

Hai tháng trước, trong một lần lâm triều, Ngụy Thế Sơn đã đề nghị lên thánh thượng, gả đứa con gái một của ông ta cho hắn.

Ngụy Kim Chi - con gái của Ngụy Thế Sơn, cũng là một nhân vật nổi tiếng không kém gì ông ta.

Năm nay đã hai mươi một rồi, đáng tiếc, thân là con gái một của quốc sư, được nâng niu chiều chuộng nên tính tình kiêu căng phách lối, thế nên dù là người bình thường hay thiếu gia công tử đều không dám đến gần cô ta.

Vào một bữa tiệc, Ngụy Kim Chi không biết sao lại thích Đông Phương Lạc, thế là trở về thì kêu cha xin hoàng thượng chỉ hôn, để Tam vương gia cưới cô ta.

Kết quả, sau khi Ngụy Thế Sơn tấu chuyện này lên, Đông Phương Lạc mặc kệ tất cả văn võ bá quan ở đây, trắng trợn hỏi ông ta: “Người thấy con gái của người có điểm nào xứng với bốn vương? Tại sao bốn vương phải lấy con cọp cái đó về nhà làm vương phi?”

Ngụy Thế Sơn suýt nữa xỉu vì tức.

Có mấy đại thần nhịn không được, bật cười ra tiếng.

Cho nên, không khí ngày hôm đó rất nặng nề, Đông Phương Lạc cũng bị hoàng huynh lôi đến thư phòng mắng một trận nên thân.

Từ đó về sau, Đông Phương Lạc không thích Ngụy Thế Sơn, chỉ cần có cơ hội thì nhất định tìm mọi lý do để bắt bẻ ông ta.

Quả như hắn đoán, Ngụy Thế Sơn vừa nghe đến chữ “quyên tiền”, gương mặt già liền tái mét như màu gan heo.

Các đại thần cũng lên xem trò vua.

Hoàng thượng vẻ như không thấy, thái giám dâng một chén trà nóng lên, hắn ngồi trên ghế, từ từ thưởng thức trà.

Cho đến khi buổi lâm triều kết thúc, Ngụy Thế Sơn hớn hớn đi ra khỏi đại điện, vở kịch vui này mới tạm thời chấm dứt.

Đông Phương Lạc đang chuẩn bị hồi phủ thì bị thái giám tổng quản gọi lại, bảo rằng hoàng thượng đang đợi hắn ở ngự thư phòng.

Hắn không muốn đi, đang muốn về nhà sớm một chút để tiếp tục bắt nạt nha đầu mà hắn vất vả lắm mới bắt được. Có điều, thánh lệnh không thể cãi, rốt cuộc hắn vẫn bước đến ngự thư phòng.

“Biết trăm gọi đến đây vì chuyện gì không?”

Đông Phương Lạc thỉnh an rồi, ngồi lên ghế nhàn hạ đợi cung nữ dâng trà. Nghe hoàng huynh nói thế, hần xấu hổ cười nói: “Chắc là vì chuyện của Ngụy Thế Sơn?”

“Đúng là vì Ngụy Thế Sơn, có điều không phải vì chuyện của hần, mà là chuyện hần nói hôm nay ở đại điện.”

“Hạ Tử Ngang?”

“Đừng quên, chìa khóa của Hồng Hoang để đến giờ vẫn không rõ tung tích, nếu như hỏa hoạn năm đó là do hần ta muốn tạo phản, như vậy đệ nghĩ xem, chiếc chìa khóa đó có nằm trong tay con gái của hần không?”

“Hoàng huynh, chuyện này đã qua lâu rồi, hơn nữa, cũng vì vụ án thẩm sát đó của Hạ gia mà lão già đó đã trở thành bạo quân trong mắt dân chúng, chẳng lẽ huynh cũng muốn bước tiếp con đường của lão già đó, bị dân chúng chửi mắng, phỉ nhổ?”

“Có bước tiếp con đường của lão già đó hay không không quan trọng, quan trọng là... Một khi bí mật của chìa khóa Hồng Hoang để thật sự được mở ra, vậy thì Bắc Nhạc quốc rất có thể bị diệt vong, cho nên...” Đông Phương Diệu nở nụ cười âm lãnh: “Trẫm quyết định giao việc tìm kiếm này cho đệ làm, trẫm sẽ đưa vài người tài giỏi đến cho đệ, hy vọng đệ có thể sớm giải quyết tai họa ngầm này giúp trẫm.”

Nghe vậy, Đông Phương Lạc cũng biến sắc. “Hoàng huynh, cho dù trong lòng huynh không thoải mái thì cũng không nên lấy em trai của mình ra đùa chứ.”

Đông Phương Diệu neho mắt lại, hỏi, “Sao lòng trẫm không thoải mái chứ?”

Hần không chịu yếu thế, trả lời lại một câu: “Dĩ nhiên là việc Nhị hoàng huynh vừa mang nường tử của mình về kinh viếng thăm trước đó không lâu.”

Đông Phương Hách, cũng chính là đại nịnh thần lừng lẫy ở Nam Lăng hoàng triều Phó Đông Cách, đã mang theo thê tử Tô Mặc Nhu trở về Bắc Nhạc, hai vị hoàng huynh cũng vì thế mà tranh cãi ầm ĩ một trận.

Bắc Nhạc đã có kế hoạch từ lâu, dự định sẽ chiếm lấy Nam Lăng hoàng triều làm của riêng.

Kết quả, Nhị hoàng huynh vì Nam Lăng công chúa Tô Mặc Nhu mà từ bỏ sự nghiệp, giúp đỡ cho Nam Lăng thái tử thuận lợi lên ngôi.

Chuyện này làm cho Đại hoàng huynh tức giận vô cùng, mắng Nhị hoàng huynh một trận. Cuối cùng, Nhị hoàng huynh ở kinh thành chưa được mấy ngày đã đưa thê tử trở về Nam Lăng hoàng triều.

Theo như cách nói của Nhị hoàng huynh thì, quyền thế chỉ là một lúc, không phải là mãi mãi, thay vì vậy thì thà mà quý trọng những người xung quanh mình còn hơn, đó mới là cách làm của người thông minh.

Từ sau khi Nhị hoàng huynh bỏ đi, tâm trạng của Đại hoàng huynh thường không tốt lắm.

Chỉ là hần không ngờ, mình cũng gặp vạ lây, Đại hoàng huynh lại muốn giao vụ án cũ ba năm trước cho hần điều tra.

Đông Phương Lạc thật sự không muốn.

Đông Phương Diệu lạnh lùng nói: “Tâm trạng của trẫm như thế nào chưa đến phiên đệ nói, có điều, đệ lúc nào cũng nói vụ án năm đó là thẩm sát, nhưng sao đệ biết Hạ Tử Ngang không trộm chìa khóa chứ?”

“Nói thế thì huynh cố ý muốn đệ tìm đứa con gái đó của Hạ gia sao?”

“Không phải là tìm kiếm, là truy nã! Ít nhất trước khi sự thật được làm rõ thì trẫm vẫn không tin Hạ Tử Ngang vô tội.”

Dung Tiểu Mãn ở trong An Nhạc vương phủ, chịu trách nhiệm biến A Bảo từ gấu trúc trở lại làm sư tử này, khi trời về chiều thì bắt đầu công việc vừa khó khăn vừa gian khổ.

Sở dĩ nói như thế, là vì A Bảo không chịu hợp tác.

Con sư tử này vừa phá phách lại vừa thù dai, chuyện bị Dung Tiểu Mãn dùng Nhuyễn cốt tán để đánh ngất nó, nó nhớ rất kỹ.

Mặc dù đối với một con sư tử mà nói, thù dai thật sự không thể gọi là phong độ quân tử. Có lẽ nó được Tam vương gia nuông chiều từ nhỏ đến lớn, tính tình cũng học theo chủ nhân của mình, vừa ngang ngược vừa điệu ngoa.

Nhìn thấy “kẻ thù” cầm những thứ trong tay đến gần mình, A Bảo tức sùi bọt mép, mở miệng rống một tiếng rung trời.

Dung Tiểu Mãn run cầm cập, nếu không phải người trong phủ nói cho nàng biết nó không cắn người, nàng nhất định không dám đến gần nó.

“A Bảo...”

Nhìn thấy con sư tử không lấy gì làm thân thiện trước mặt, Dung Tiểu Mãn nở nụ cười nịnh nọt, thử đến gần nó.

“Người đừng sợ ta, ta không có ác ý đâu, chuyện lần trước chỉ là hiểu lầm, nếu ta biết người là bảo bối của Tam ca, đánh chết ta cũng không làm cho người trở nên như thế này, có điều, nói đi thì phải nói lại...” Nhìn dáng vẻ tức cười của A Bảo, nàng phải cố gắng nhịn cười lắm: “Bản thân ta thấy dáng vẻ này vô cùng thích hợp với người, mặc dù thoát nhìn người rất đẹp trai, nhưng tính tình chẳng khác gì chủ nhân của người mấy, có phải chủ nhân của người dạy người không?”

A Bảo nằm trên mặt đất, nheo mắt nhìn nàng.

Nàng lại nhẹ nhàng bước đến thêm vài bước. “A Bảo à, ta thật sự rất thích người bây giờ, có điều, chủ nhân của người đã hạ lệnh, nếu không làm cho người trở về như cũ sẽ biến ta thành gấu trúc luôn, cho nên người thương ta đi, ngồi yên ở đó đi.”

A Bảo nhìn “kẻ thù” lại bước đến gần mình, nó khẽ lui về phía sau, lại rống lên một tiếng rung trời.

Lại phải nghe tiếng rống của nó, Dung Tiểu Mãn bực bội giậm chân, không khách khí chỉ vào cái đầu của nó.

“Tốt nhất là người ngồi yên cho ta, đừng quên hai con mắt của người như thế này là vì sao, nếu không phải người đập chết con nhện Hắc Hương của ta, ta sẽ biến người thành gấu trúc sao? Nói đi nói lại, đều là do người mà ra, không trách được ta.”

Bị nàng mắng một trận, A Bảo vô cùng bất mãn, từ từ đứng lên, cong thân, chuẩn bị chiến đấu.

Dung Tiểu Mãn sợ hãi lùi về sau vài bước, cảnh cáo nó: “Người... Người đừng có lại đây nha, ta cảnh cáo người, trong tay ta có rất nhiều thuốc độc, người dám cắn ta, ta sẽ chuốc thuốc độc cho người, sau đó cạo sạch lông của người, tiền luôn móng vuốt của người, sau đó móc mắt người ra...”

“Hừ, đúng là to gan lắm, còn dám phạm thượng, ngay cả vật nuôi của bốn vương cũng dám bắt nạt sao?”

7. Chương 06

Chương 6

Không cần đợi A Bảo hăm dọa nữa, đằng sau đã truyền đến một giọng nói lạnh lùng.

Dung Tiểu Mãn sợ hãi tái mặt, quay đầu lại, lập tức nhìn thấy Đông Phương Lạc mặc triều phục, vẻ mặt nguy hiểm nhìn nàng.

Nàng vội vàng nở nụ cười lấy lòng đón chào, “Ai da, Tam ca hiểu lầm, ta chỉ nói đùa với A Bảo thôi mà, nó là bảo bối yêu quý của người, ta làm sao dám bất kính với nó chứ?”

Đông Phương Lạc cúi đầu nhìn dáng vẻ nịnh nọt trắng trợn của nàng, “Nhưng hình như A Bảo rất tức giận thì phải?”

“Có sao? Sao ta không nhìn thấy thế?”

“Cái đầu ngu xuẩn của ngươi, ngay cả những tình cảm cơ bản nhất cũng không hiểu, làm sao mà nhìn thấy được cảm xúc của A Bảo?”

Dung Tiểu Mãn bị chửi cảm thấy rất oan ức, nhưng nàng không đủ can đảm để đấu nước miếng với hắn, vừa phải gật đầu lia lịa, vừa cười nịnh nọt: “Đúng vậy đúng vậy, ta ngu ngốc lắm, cảm ơn Tam ca dạy dỗ.”

Đông Phương Lạc cảm thấy chán nản, trợn mắt liếc nàng một cái: “Cái đầu của ngươi đã không biết A Bảo không vui thì thôi, còn không chịu xin lỗi nó?”

“Hả?”

“Sao? Bồn vương là chủ nhân của vương phủ này, A Bảo lại là thú nuôi của bồn vương, theo thân phận mà nói, nó cũng coi như là một nửa chủ nhân của vương phủ này, nha hoàn như ngươi thấy chủ nhân của mình không vui, có phải nên xin lỗi không hả?”

Dung Tiểu Mãn sắp lên cơn điên rồi. Rõ ràng nó chỉ là vật nuôi thôi, còn bảo nàng xin lỗi nó?

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi rửa thầm trong lòng, nhưng vẫn không dám nói ra nửa chữ “không” trước mặt Đông Phương Lạc.

Dưới cái nhìn như ăn tươi nuốt sống của hắn, nàng chậm chậm bước đến trước mặt con sư tử, nó liếc mắt nhìn nàng, nét mặt vô cùng kiêu căng, ngạo mạn.

Dung Tiểu Mãn thầm mắng to dưới đáy lòng, con sư tử chết tiệt! Nếu như nó thật sự là con của con sư tử cái mà nàng cứu năm ấy, thì đúng là quá vong ân phụ nghĩa rồi.

Nhưng dù có bất mãn đến mấy, nàng cũng không dám nói gì, chỉ có thể cười hùa theo, nói: “A Bảo thiếu gia, ngài đại nhân đại lượng, đừng so đo với tiểu nhân được không? Biến ngài thành gấu trúc là lỗi của ta, ta thề, chỉ cần ngài phối hợp với ta, ta nhất định sẽ giúp ngài trở lại làm A Bảo thiếu gia - con sư tử đẹp trai uy phong lẫm liệt nhất!” Nói xong, nàng còn mỉm cười thật ngọt ngào, cúi đầu thật cung kính.

Không ngờ, chiếc khăn mỏng giắt bên hông bất chợt rơi xuống.

Chiếc khăn đó rất mỏng, bay bay trong gió, sau đó từ từ rơi xuống trước mặt A Bảo.

Dung Tiểu Mãn nhìn chăm chăm vào chiếc khăn.

A Bảo cũng nhìn chăm chăm vào chiếc khăn đó.

Thấy nó vẫn không nhúc nhích, Dung Tiểu Mãn từ từ bước đến, muốn nhặt lại cái khăn của mình.

A Bảo thấy thế, nhẹ nhàng nâng chân lên, giẫm lên cái khăn.

Dung Tiểu Mãn thấy móng của nó đang từ từ lộ ra, lập tức khom người xuống giật lại, nhưng A Bảo hình như không muốn để nàng như ý muốn, chết cũng không chịu buông ra.

Nàng cũng không vừa, dùng hết sức giật lại.

A Bảo không hề chịu thua, chân đạp lên miếng khăn không buông ra.

Sau đó, “xoạt” một tiếng, chiếc khăn mỏng manh đã bị xé thành hai nửa, móng của Dung Tiểu Mãn cũng an toàn tiếp đất.

Nàng cầm hai miếng khăn tay lên, vẽ mặt oan ức nhìn Đông Phương Lạc, đau khổ nói: “Tam ca, đây là khăn mà ta tự tay khâu đó, đã dùng rất lâu rồi, rốt cuộc lại bị A Bảo làm hư mất.”

“Ha ha!” Đông Phương Lạc xem từ đầu tới cuối, nhìn không được cười lớn thành tiếng.

Nhìn thấy hắn cười vui vẻ đến thế, Dung Tiểu Mãn nói những lời tự đáy lòng: “Tam ca, từ khi gặp lại đến giờ, đây là lần đầu tiên ta thấy ngươi cười đó, một chiếc khăn có thể làm cho Tam ca vui vẻ, bị rách cũng đáng.”

Nghe vậy, Đông Phương Lạc dừng cười, gương mặt nhăn nhó: “Muốn dùng một cái khăn để đổi lấy tiếng cười của bồn vương, dùng hồng.”

“Vâng vâng vâng, Tam ca có thân phận cao quý, một chiếc khăn của Dung Tiểu Mãn làm sao có thể có may mắn làm cho Tam ca cười được. Nhưng mà Tam ca à, vừa rồi người cười, chắc là vì A Bảo thiếu gia muốn làm cho Tam ca vui vẻ phải không? Không hề liên quan chút gì đến Dung Tiểu Mãn ta, ta có thể được nhìn thấy nụ cười của Tam ca, đều là nhờ phước A Bảo cho.”

Nghe nàng nói nhảm, gương mặt nhăn nhó của Đông Phương Lạc lại không thể kìm được mà bật cười.

Nha đầu này thật là có bản lĩnh, mỗi khi làm cho hắn tức giận đều có thể chọc cười hắn, dỗ dành hắn.

Từng hình ảnh vui vẻ của ngày xưa lại lần nữa ùa về, Đông Phương Lạc còn đang muốn bắt nạt nữa, nhưng lúc này cũng mất đi hứng thú khi dễ nàng.

Chỉ cần nàng còn sống, như vậy cái gì cũng tốt cả.

Đi lên phía trước, hắn đỡ Tiểu Mãn đứng dậy, tiện tay phải giúp nàng bụi trên lông, giọng như đang dạy dỗ con: “Con gái con đứa lớn rồi mà còn ngồi dưới đất không sợ bẩn, trước kia là nha đầu ở bẩn, ba năm không gặp, một chút thay đổi cũng không có.”

Dung Tiểu Mãn đứng dậy, cười ha ha: “Ba năm này không được Tam ca dạy dỗ, mấy quy củ gì đó ta cũng quên sạch rồi.”

Hắn hừ một tiếng, “VẬY sau này bốn vương càng phải nghiêm khắc dạy dỗ người hơn nữa mới được.”

“Tam ca muốn dạy dỗ thế nào ta cũng chịu.”

Đông Phương Lạc thấy nàng thành thật như thế, một chút tức giận còn lại cuối cùng đã hoàn toàn tan thành mây khói.

Hắn lấy một hộp trà thơm trong tay áo ra, nói, “Đây là trà mà Tây Vực tiến cống, ta lấy từ trong cung ra, nghe nói đây là vật phẩm quý giá, là bảo bối khó mà có được, hình như còn có công hiệu sống lâu, tăng tuổi thọ. Chẳng phải người có hứng thú với dược liệu quý sao? Nhớ pha cho ngon để bốn vương nếm thử.”

Nghe vậy, Dung Tiểu Mãn vội vàng nhận lấy hộp trà đó, vui vẻ nói: “Tam ca, người chờ ta chút, ta đi pha trà đây, lát nữa lập tức mang đến cho người thưởng thức.”

Nhìn nàng mừng rỡ cầm hộp trà chạy đi, trong lòng Đông Phương Lạc cũng trào dâng cảm giác hạnh phúc và thỏa mãn.

Dung Tiểu Mãn gấp gấp xông vào phòng ngủ của Đông Phương Lạc, gân cổ hô lớn, “Tam ca, nguy rồi!”

Đẩy cửa phòng ra, nàng phát hiện trong phòng không có một bóng người.

Hử? Tam ca đâu?

Nàng nhìn Đông nhìn Tây, nhìn trong nhìn ngoài, nhưng vẫn không tìm được bóng dáng của Đông Phương Lạc.

Trong phòng nghe được tiếng nước chảy róc rách, lần theo tiếng nước chảy, nàng đi vào trong, thế mới biết, đằng sau căn phòng ngủ này có một hồ tắm suối nước nóng cực kỳ xa hoa. Hình như nước rất nóng, hơi nóng phả ra trong không khí, mà người nàng muốn tìm cũng đang ngâm mình dưới suối nước nóng, nhắm mắt dưỡng thần.

Nghe thấy tiếng bước chân của nàng, Đông Phương Lạc khẽ mở đôi mắt ra, cười như không cười nói: “Người đúng là không biết xấu hổ, dám tùy tiện xông vào nơi đàn ông tắm, không sợ ảnh hưởng đến sự trong sạch của mình sao?”

Dung Tiểu Mãn nhìn hắn, hắn tựa vào vách tường vô cùng nhàn nhã, mái tóc thấm nước xỏa lung tung, có vài cọng còn lơ lửng trên mặt nước.

Da của Đông Phương Lạc trắng nõn, đường nét trên mặt dường như đẹp hơn ngày thường, hơn nữa, xuất thân cao quý của hắn làm cho phong thái tản ra từ hắn vô cùng tự tin, quyến rũ.

Nàng nuốt nước miếng một cái, hai gò má ửng hồng, nhất thời hoàn toàn quên đi những lời mình muốn nói.

“Vừa rồi người thật là vô phép, dám gây ồn ào làm phiền bốn vương, ban này người nói gì? Nguy cái gì?”

Hắn nhắc nhở nàng mới nhớ, Dung Tiểu Mãn đột nhiên tỉnh táo lại, mặc kệ cái gì gọi là “nam nữ thụ thụ bất tương thân”, chạy thẳng đến gần hồ suối nước nóng, lấy hộp trà Tây Vực mà hắn vừa đưa vào buổi chiều ra.

“Tam ca, người nói trà này lấy từ trong cung ra sao?”

Đông Phương Lạc nhìn hộp trà trong tay nàng, không hiểu nhíu mày: “Đúng vậy, là một trong những vật phẩm mà sứ giả Tây Vực tiến cống, hoàng huynh rất thích uống loại trà này, cho nên vào tháng sáu, tháng bảy mỗi năm, sứ giả Tây Vực sẽ đem mấy hộp trà này dâng lên cho hoàng huynh.”

Hôm nay bị hoàng huynh gọi vào thư phòng, vô tình nhìn thấy trên bàn đặt hai hộp trà này, mặc kệ hoàng huynh có đồng ý hay không, hắn tiện tay cầm một hộp trở về thưởng thức một mình.

“Nói cách khác, Tam ca cũng đã uống trà này rồi?”

“Dĩ nhiên là uống rồi, nếu không làm sao lại biết nó không tệ?”

Nghe vậy, sắc mặt Dung Tiểu Mãn nghiêm trọng thêm vài phần.

“Rốt cuộc người muốn nói cái gì? Trà này có vấn đề gì?”

“Không lẽ Tam ca, ta nghi ngờ trong trà này có độc.”

Sắc mặt Đông Phương Lạc lập tức trở nên nghiêm túc: “Tiểu Mãn, chuyện này phải có chứng cứ, đây là trà thơm mà hoàng thượng dùng, mấy năm nay hoàng thượng đều uống, nếu như nó thật sự có độc thì sẽ trở thành chuyện lớn. Huống chi, hoàng thượng đã dùng loại trà này trong thời gian dài, nếu có độc, sao thân thể của hắn không có điều gì bất thường?”

“Thứ mà hoàng thượng có độc hay không ta không biết, nhưng hộp trà mà Tam ca mang về nhất định có vấn đề, nếu như ta không làm thì trong hộp trà này có một nguyên liệu gọi là ‘Kỳ Hương’.”

“Kỳ Hương? Là cái gì?”

“Tam ca không biết, Kỳ Hương này là loại độc nổi tiếng, sau khi sử dụng sẽ làm cho người ta thấy ảo giác, sinh ra ý muốn về tình dục. Nếu sử dụng một thời gian dài sẽ làm cho người ta mất đi lý trí, bị người khác điều khiển, cuối cùng như cái xác không hồn.” Nói tới đây, giọng của nàng chùng xuống, “Nhưng chỉ dựa vào hộp trà này thì không có công hiệu mạnh đến vậy...”

Không đợi nàng nói xong, Đông Phương Lạc đứng lên từ hồ nước.

Nhìn thấy thân thể trần truồng của hắn, gương mặt Dung Tiểu Mãn lại đỏ thêm vài phần, vội vàng nhắm mắt lại, gắt giọng: “Tam ca! Người đứng lên sao không báo trước một tiếng?”

Đông Phương Lạc liếc nàng một cái, vừa mặc quần áo vừa nói: “Người có thể nhìn thấy cơ thể của bốn vương không nhiều, người có phúc được thấy lần này phải cảm ơn vì đã tu được mấy kiếp mới thấy.”

Dứt lời, hắn cũng đã thay xong quần áo, giặt tay của Dung Tiểu Mãn đang che mắt xuống.

“Không cần che nữa, bốn vương đã bị người thấy hết, người dám không chịu trách nhiệm, xem xem bốn vương có lột da của người không.” Không đợi nàng đáp lời, hắn đã vội vã đi ra ngoài, đi được vài bước thì quay đầu lại, “Ồ đây đợi, bốn vương tiến cung một chút, sẽ trở lại ngay.” Nói xong thì đi ra ngoài.

Gương mặt của Dung Tiểu Mãn vẫn đỏ bừng như cũ, trái tim cũng kinh hoàng, không ngừng đập bình bịch bình bịch.

Cái gì gọi là nàng phải chịu trách nhiệm chứ? Vừa rồi nàng cũng đâu có cố ý nhìn hắn đâu, hơn nữa, nàng mới là người bị hại vô tội mà.

Đáy lòng thầm nói, sau khi nàng vượt qua ngàn khổ vạn khổ rồi, rốt cuộc hai con mắt của A Bảo cũng được trở về màu gốc, nó ngừng nguẩy cái đuôi đi từ ngoài vào.

Người trong vương phủ đều biết A Bảo dù là sư tử, nhưng không làm hại đến con người.

Ban đầu nha hoàn trong phủ còn sợ nó, nhưng ở chung lâu ngày cũng biết, mặc dù bề ngoài nó hung hãn nhưng bên trong rất hiền lành. Lúc trước, sở dĩ nó không thích Dung Tiểu Mãn cũng vì nàng hạ Nhuyễn cốt tán với nó, để lại ấn tượng xấu trong nó.

Nhưng sau một thời gian Dung Tiểu Mãn tìm mọi cách lấy lòng, tỉ mỉ chăm sóc, A Bảo cuối cùng cũng dần dần thích nàng.

Khi Đông Phương Lạc trở về, thấy được A Bảo đang tựa vào cái nệm êm ái, vầy vầy cái đuôi nhìn mình.

Trong ngực của A Bảo là Dung Tiểu Mãn đang ngủ say sưa.

Xem ra tiểu nha đầu này ngủ rất ngon, cả gương mặt đều gối lên bụng của A Bảo, hai tay ôm eo của A Bảo, xem ra trước khi nàng ngủ, một người một thú ở cùng nhau cũng không tệ lắm.

Thấy chủ nhân trở về, nét mặt của A Bảo trở nên hưng phấn, cái đuôi cũng vẫy mạnh hơn, nó muốn đứng dậy nhưng lại không biết có nên mặc kệ người đang tựa vào ngực của mình hay không.

Đông Phương Lạc ra hiệu cho nó ngồi yên.

A Bảo ngoan ngoãn không dám động dậy, tiếp tục vẫy đuôi, đôi mắt chăm chăm nhìn hành động tiếp theo của chủ nhân.

Đi tới trước mặt A Bảo, Đông Phương Lạc cúi người xuống, ngắm nhìn Dung Tiểu Mãn ngủ say sưa, gương mặt ửng hồng thật ngây thơ.

Một cảm xúc thương tiếc chợt trào dâng trong lòng, hắn cẩn thận ôm nàng vào ngực của mình.

Dung Tiểu Mãn đổi tư thế, vô ý thức lẩm bẩm một tiếng, khẽ mở ra hai tròng mắt ra, dụi dụi mắt, yếu ớt kêu lên: “Tam ca.”

Một tiếng đó thôi nhưng làm cho Đông Phương Lạc mềm lòng, hận không thể hôn lên gương mặt ửng hồng đáng yêu của nàng.

Đáng tiếc, người nào đó lại nhắm mắt, nghiêng đầu sang một bên, tìm một tư thế thoải mái trong lòng hắn, tiếp tục ngủ.

Đông Phương Lạc thở dài, không đành lòng đánh thức nàng, hắn rón rén ôm nàng đặt lên giường mình, đắp chăn lên giúp nàng.

Gương mặt này, cho dù ngắm thế nào cũng không đủ.

Khẽ xoa xoa gò má mềm mại của nàng, ánh mắt hắn ánh lên vẻ phức tạp.

Một tiểu nha đầu như thế này, rốt cuộc có cái gì mà làm cho đường đường An Nhạc vương hắn quyến luyến đến mức này đây?

Ba năm trước, nhìn thấy chiếc giày của nàng rớt dưới chân núi, hắn thật sự nghĩ rằng nàng đã chết.

Ba năm tìm kiếm, ba năm nhớ thương, chỉ mong có một ngày sẽ xuất hiện kì tích.

Cảm ơn trời, ba năm trôi qua, tiểu nha đầu này rốt cuộc cũng đã xuất hiện.

Trong lòng hắn vui vẻ, nhưng cũng trách nàng tại sao bỏ đi mà không nói.

Rốt cuộc nàng đang giấu giếm điều gì? Đông Phương Lạc thở dài.

8. Chương 07

Chương 7

Sáng sớm hôm sau, Đông Phương Lạc theo thói quen dậy sớm như hàng ngày, mở mắt ra, phát hiện trên người của mình có thêm một cái tay, một cái chân, lại nhìn thêm nữa, người có can đảm dám gác chân gác tay lên người hắn, còn ai ngoài Dung Tiểu Mãn chứ?

Khó trách đêm qua hắn thấy kì kì, giống như có cái gì đang đặt lên người mình vậy, ra là Tiểu Mãn lấy hắn làm cái gối ôm.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn vì ngủ mà trở nên hồng hào, có lẽ đêm qua nàng mơ được giấc mộng đẹp. Nhưng đáng về vô tâm vô tội ấy lại làm cho hắn khó chịu, gơ tay lên, ngắt gương mặt mềm mại của nàng một cái.

Một giọng nói nũng nịu từ miệng của Dung Tiểu Mãn truyền ra, “Tên khốn kiếp nào dám ngắt bốn cô nương đây?” Bật dậy, nàng quay đầu lại, chợt nhìn thấy một gương mặt tuấn tú đang buồn cười nhìn nàng.

Mặt mày nàng tái mét, mới ngáp được phân nửa, cái miệng nhỏ nhắn cứng ngắc, vẻ mặt không tin nổi.

“Dám mắng bốn vương là khốn kiếp, người chán sống rồi đúng không?”

Nàng vội vàng lắc đầu, “Không có không có, sao ta dám mắng Tam ca chứ? Nhưng nói gì thì nói, sao Tam ca lại ở trên giường ta vậy?”

Đông Phương Lạc hừ một tiếng, “Người nhìn lại cho kỹ, đây là giường của người sao?”

Dung Tiểu Mãn bấy giờ mới đưa mắt nhìn xung quanh, đột nhiên nhớ lại, tối qua, trước khi ra ngoài hắn dặn nàng chờ ở phòng hắn.

Nàng không dám đi, cho nên ngồi nói chuyện phiếm với A Bảo. Trò chuyện được một lúc thì thấy mệt mỏi quá, hình như sau đó nàng ngủ thiếp trên người A Bảo. Còn những chuyện xảy ra sau đó, nàng không nhớ nữa.

“Tam ca, tối qua người trở về lúc nào vậy? Qua giờ Tý cũng không thấy bóng dáng người đâu, cho nên ta mới thiếp đi.”

Đông Phương Lạc chỉ mặc một lớp áo trong mỏng manh, tiện thể đứng lên nói: “Tối qua hoàng thượng có kêu thái y đến kiểm tra mấy hộp trà đó, xác định thật sự có cái gọi là Kỳ Hương ở bên trong.”

Dung Tiểu Mãn mở to hai mắt: “Thật sự có sao?”

Hắn nghiêm túc gật đầu, “May mà phát hiện kịp thời, hoàng thượng chưa uống nhiều, những hộp trà lúc trước đưa đến cũng đã kiểm tra, không có vấn đề gì, chỉ có đợt này là có Kỳ Hương.”

“Ai mà xấu xa như thế chứ? Dám hạ loại độc này với hoàng thượng?”

“Bây giờ vẫn chưa biết hung thủ đứng đằng sau là ai, nhưng hoàng thượng đã cho người điều tra rồi.”

Dung Tiểu Mãn vẫn còn sợ hãi, vỗ vỗ ngực, “May mà ta phát hiện ra, nếu không Tam ca người cũng trúng Kỳ Hương rồi, lỡ như bị người ta khống chế thì sao đây?”

Đông Phương Lạc nhìn hai cánh môi nàng khi đóng khi mở, gò má trắng nõn quấy rầy, kìm lòng không được ôm nàng vào ngực, hôn lên đôi môi nhỏ nhắn non nớt ấy.

Dung Tiểu Mãn vốn muốn hét to, nhưng miệng lại bị hắn cướp lấy trước, đầu lưỡi ấm áp như một con rắn nhỏ, không ngừng xâm lược vào miệng của nàng, làm cho nàng chẳng còn sức lực nào, xuội lơ tựa vào ngực hắn.

Nụ hôn này vừa dài vừa sâu, hại nàng thở không nổi, cho đến khi nàng sắp té xỉu trong lòng hắn, nhiệt độ trên môi mới dần dần bình thường lại.

“Tam ca?”

Giọng nói của nàng làm cho Đông Phương Lạc suýt nữa lại mất tự chủ, ôm nàng vào trong ngực mà hôn tiếp.

Thực tế, hắn đã muốn làm điều này từ rất lâu rồi, nhưng Tiểu Mãn này ngốc hơn ai hết, càng đừng nói đến chuyện tình yêu. Sợ mình quá gấp gáp sẽ dọa nàng, cho nên hắn luôn cẩn thận khi ở cùng nàng.

Lúc này, nhìn hai gò má ửng hồng của nàng, tiếng tim đập bình bịch, bình bịch như truyền đến lỗ tai của hắn, hắn nở một nụ cười lưu manh: “Không phải người nói loại độc đó kích thích tình dục sao? Để xác minh lời của người, bổn vương đành phải dùng thân thử độc thôi.” Vừa nói, hắn vừa lướt ngón tay qua cánh môi sưng lên của nàng, nụ cười cũng chuyển sang tà ác hơn: “Sự thật chứng minh, loại độc đó đúng là có công hiệu này.”

Nói xong, hắn đi ra ngoài, bỏ lại Dung Tiểu Mãn ngơ ngác vuốt lên đôi môi sưng vù của mình, vừa then vừa phiền.

Từ khi Dung Tiểu Mãn vào vương phủ đến nay, với tính cách hoạt bát, nàng nhanh chóng hòa mình với trên dưới trong phủ.

Hơn nữa, nàng lại còn biết y thuật, các nha hoàn, người hầu hay thị vệ bị nhức đầu, bị cảm cúm đều tìm nàng để trị bệnh, vừa xem bệnh cho người ta, nàng vừa tuyên truyền cho các bí quyết của mình, nhất là loại kem dùng để dưỡng da, rất được các nha hoàn yêu thích.

Mà Đông Nhi chính là người phát ngôn cho sản phẩm này, sau khi sử dụng thử loại kem dưỡng da đó, da của Đông Nhi đã trở nên mịn màng, nõn nà hơn, cho nên hiệu quả lại càng truyền xa.

Không lâu sau, tất cả các cô gái trong vương phủ đều chạy đến mua kem dưỡng da của nàng.

Dung Tiểu Mãn nhận bạc muốn mỗi cả tay, sau khi đã bán được hũ kem cuối cùng, nàng cầm túi bạc cười mãi không thôi, nhưng thật không may, vừa mới hồi phủ đã bị Đông Phương Lạc bắt quả tang.

Nàng vừa thấy hắn, tức thì giấu bạc vào trong tay áo, hành động này suýt nữa làm hắn tức chết.

Nha đầu này có ý gì? Chẳng lẽ đường đường là vương gia như hắn mà lại đi giành giật tiền bạc với nàng sao?

Dung Tiểu Mãn cười hì hì nhìn hắn, nhẹ nhàng nói: “Sao hôm nay Tam ca về sớm thế?”

Đông Phương Lạc hừ một tiếng, “Nếu không phải bổn vương trở về sớm thì làm sao biết nha đầu người phát tài như thế.”

“Hì hì, chỉ là buôn bán nhỏ thôi, Tam ca quá lời.”

“Người ở trong vương phủ của bổn vương không lo ăn, không lo uống, sao còn buôn bán lấy nhiều bạc vậy làm gì?”

“Người không biết rồi, Tam ca, người đừng quên ta là người học y, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ở Phương Hoàng Sơn, người đã biết ta thích sưu tầm các loại thảo dược quý hiếm để điều chế thuốc rồi mà. Kem mà ta bán cho các cô nương đó, tất cả đều dùng dược liệu mà chế ra. Có loại dược liệu mua được, nhưng cũng có loại không mua được. Không mua được thì ta còn lên núi lấy được, mua được, dĩ nhiên phải vào chợ mua.”

Vừa nói, nàng vừa giơ tay áo lên, “Nếu không có bạc, ta lấy tiền ở đâu để mua đây?”

Đông Phương Lạc nghe vậy gật đầu.

Đúng vậy, sở thích này của Tiểu Mãn hắn hiểu rất rõ, nếu không ban đầu cũng không dùng đến mật Hắc Báo để bắt nàng.

Sau khi Tiểu Mãn biết được sự thật, la to rằng đường đường vương gia như hắn lại đi lừa gạt người ta, làm cho hắn tức giận dạy dỗ nàng một trận ra trò.

Nhưng dạy dỗ thì dạy dỗ, hắn vẫn rất ủng hộ sở thích này của Tiểu Mãn.

Biết nàng vì muốn mua được nhiều dược liệu mà liều mạng kiếm tiền, Đông Phương Lạc cười thần bí nói: “Người muốn mua nhiều dược liệu quý nhưng buôn bán những thứ nhỏ nhoi này đến lúc nào mới đủ tiền chứ. Đi, bổn vương dẫn người đến chỗ có thể kiếm được thật nhiều tiền, bảo đảm người lấy bạc tới nỗi mỗi tay luôn, tuyệt đối không tay không mà về.”

Không đợi Dung Tiểu Mãn hỏi han, Đông Phương Lạc đã đưa nàng ra khỏi phủ.

Nhưng không ngờ, hần lại đưa nàng vào cung.

Đối với nơi tượng trưng cho địa vị và quyền thế này, Dung Tiểu Mãn vô cùng sợ hãi, theo tiềm thức mà xoay người bỏ đi.

Đông Phương Lạc giữ nàng lại, nói: “Người sợ cái gì? Bỏ vương dẫn người đến đây là để gặp hoàng thượng, đừng quên, dù gì người cũng là ân nhân cứu mạng của hần, tuy Kỳ Hương không làm cho người ta chết ngay lập tức nhưng nếu người không kịp thời phát hiện thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

Mấy ngày qua điều tra rồi lại điều tra, cuối cùng cũng tìm được manh mối.

Sở dĩ trong trà có Kỳ Hương là vì có người tấy máy, mà người đó chính là thái giám bên cạnh hoàng thượng.

Làm cho hoàng huynh và hần cảm thấy bất ngờ là, thái giám này chính là hậu duệ của Đại Uyên quốc, năm xưa, Đại Uyên quốc bị Bắc Nhạc quốc lật đổ, có không ít người sống sót muốn lập mưu phục quốc, nhưng không được thành công.

Bắc Nhạc ngày nay có thực lực vô cùng hùng hậu, cho dù Nam Lăng quốc và Tây Lương quốc hợp lại cũng khó mà địch nổi, muốn lật đổ lại càng khó hơn, cho nên bọn người đó chọn cách đi đường tắt.

Thái giám đó đã vào cung từ hai năm trước, từ từ lấy lòng mọi người, có được sự tin tưởng của hoàng huynh rồi, liền tìm cơ hội để ra tay.

Nhưng thủ vệ hoàng cung sâm nghiêm, đồ ăn hoàng huynh dùng cũng được thử độc từ trước, muốn ra tay vô cùng khó khăn.

Mà Kỳ Hương không sắc không vị, bình thường rất khó bị phát hiện. Cho nên tên thái giám đó lén bỏ Kỳ Hương vào hộp trà, cho dù những thái giám khác dùng ngân châm thử độc cũng không bị lộ.

Có lẽ đám tặc tử đó nghĩ rằng, có thể khống chế được hoàng đế Bắc Nhạc thì trước sau gì, Đại Uyên quốc cũng được phục hưng.

May mà hoàng huynh chỉ vừa uống được hai, ba lần thì Tiểu Mãn đã phát hiện ra.

Bởi vì chuyện này phát hiện sớm nên sau khi chẩn bệnh, thân thể của hoàng huynh chẳng có gì đáng lo, mọi người rốt cuộc cũng yên lòng.

Về phần tên thái giám đó, hần đã bị nhốt vào đại lao của Hình bộ để thẩm vấn, hòng bắt bằng được kẻ chủ mưu đứng đằng sau.

Dù nói thế nào thì Tiểu Mãn cũng là ân nhân cứu mạng của hoàng huynh, đây là sự thật không thể chối cãi, sau khi được hoàng huynh phê chuẩn, hần ngênh ngang đưa nàng vào cung để đòi phần thưởng.

Đó cũng là lần đầu tiên Dung Tiểu Mãn được may mắn nhìn thấy Đức Trinh đế Đông Phương Diệu.

Nghe nói đương kim hoàng thượng chỉ lớn hơn Tam ca ba tuổi, đường nét trên mặt có vài phần giống nhau, nhưng Tam ca thì tuấn mỹ lưu manh, còn hoàng thượng lại toát ra khí thế bức người.

Hai người bước vào ngự thư phòng, Dung Tiểu Mãn dù ngày thường nói nhiều cười nhiều nhưng vừa nhìn thấy thánh nhan cũng trở nên biết điều hơn.

“Hoàng huynh, đây chính là thần y mới của ta - Dung Tiểu Mãn, đừng thấy nàng nhỏ tuổi, vóc dáng nhỏ bé thì xem thường, y thuật của nàng mạnh hơn gấp trăm lần đám thái y của huynh, nếu không phải nàng kịp thời phát hiện được bí mật trong trà, sợ rằng hậu quả không tưởng tượng nổi.”

Dung Tiểu Mãn nghe vậy, cảm thấy buồn cười trong lòng.

Tam ca thật là, đưa nàng lên cao vậy, hại nàng phồng lỗ mũi hết cỡ.

Tuy vậy, nàng không dám nhận rằng y thuật của mình tốt hơn những lão thái y ở trong cung.

“Hoàng huynh, Tiểu Mãn nhà ta lập công lớn như vậy, có phải người nên thưởng cho nàng thật hậu hĩnh không...”

Đông Phương Diệu yên lặng không nói, đã sớm biết đệ đệ nhà mình lần này vào cung là để đòi thưởng.

Hắn không trả lời, mà cẩn thận quan sát Dung Tiểu Mãn, cười hỏi: “Vị này là Dung cô nương sao?”

Nàng nghiêng người cung kính, “Hoàng thượng, dân nữ chính là Dung Tiểu Mãn.”

“Quả nhiên là giai nhân khó gặp, với dung mạo này, ngay cả trẫm cũng thấy động lòng.”

Đông Phương Lạc nheo mắt, tức giận trợn mắt nhìn hoàng huynh.

Đông Phương Diệu không làm hắn tức chết là không chịu, “Dung cô nương, tuy hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau nhưng sự xuất hiện của cô lại làm cho trẫm bồi hồi vô cùng, trước khi ban thưởng, cô có muốn nghe trẫm kể vài câu chuyện thú vị không?”

Dung Tiểu Mãn thật không hiểu ra sao. Nàng với hoàng thượng không quen không biết, sao vừa thấy mặt là đã muốn kể chuyện cho nàng nghe rồi?

Đông Phương Lạc không vui, đi lên phía trước nói: “Hoàng huynh, đệ đưa Tiểu Mãn đến đây là để đòi phần thưởng, chứ không phải kêu huynh kể chuyện.”

“Tam đệ, chuyện ban thưởng trẫm không quên, nhưng trước khi ban thưởng, trẫm thật sự rất muốn kể chuyện cho Dung cô nương nghe thử.”

Nàng cười hì hì, “Có thể làm cho hoàng thượng muốn mở kim khẩu kể chuyện, Tiểu Mãn muốn cũng không được, không biết hoàng thượng muốn kể chuyện gì?”

Đông Phương Diệu hợp một miếng trà, chậm rãi nói: “Thật ra cũng không có gì, chỉ là chuyện này xảy ra với Tam đệ mà thôi.” Thường thức vị trà đọng lại nơi cổ họng, hắn nhẹ nhàng đặt tách trà xuống: “Mấy năm trước, Tam đệ từng bắt được một tên trộm ở Phụng Hoàng Sơn, thấy cô bé đó vừa đáng yêu lại vừa hoạt bát, Tam đệ đã giữ nàng ở bên cạnh.”

“Chuyện này có lẽ không có gì để nói, nhưng có điều, cô bé ấy lại không chịu nghe lời, thừa lúc Tam đệ không chú ý thì chạy mất.”

“Lúc ấy, Tam đệ rất lo lắng, phái người đi khắp nơi tìm kiếm tung tích của cô bé ấy, tuy vậy, vẫn không thu được kết quả gì. Nghĩ rằng người đó rơi xuống vách đá ở Phụng Hoàng Sơn, nó còn tự mình đi tìm. Kết quả, lại vì vậy mà bị gãy một chân...”

“Hoàng huynh!” Nghe đến đó, Đông Phương Lạc vội vàng cắt lời của Đông Phương Diệu, sắc mặt trở nên khó coi vô cùng, “Đây là chuyện riêng của đệ, huynh có thể đừng nhắc đến trước mặt người khác không?”

Dung Tiểu Mãn nhìn Đông Phương Lạc, đáy lòng cảm thấy phức tạp vô vàn.

Nàng thật không ngờ, năm đó nàng bỏ đi không nói, lại mang đến nhiều phiền phức cho Tam ca như vậy.

“Dung cô nương, sở dĩ trẫm kể lại câu chuyện này cho cô nghe, cũng là cô cho trẫm cảm giác rằng, cô và người đó có vài phần giống nhau.”

“Không gạt cô, kể từ sau khi cô bé đó biến mất, tâm trạng của Tam đệ liền trở nên thất thường, nóng nảy, nhưng gần đây trẫm phát hiện rằng, Tam đệ không giống với lúc trước, không biết Dung cô nương có biết chuyện gì đang xảy ra không?”

Dung Tiểu Mãn bị hỏi vậy, gương mặt trở nên đỏ bừng, ngơ ngác không nói thành tiếng được.

Đông Phương Lạc giận sôi gan. Bí mật của mình bị hoàng huynh vạch trần ra, làm cho hắn tức giận vô cùng.

Năm đó, vì tìm kiếm Tiểu Mãn mà hắn bị té xuống núi, kết quả bị gãy xương nghiêm trọng, phải hai năm sau đó mới phục được.

Mỗi lần nhắc đến chuyện này là hắn lại nổi giận.

Vì chuyện này, hoàng huynh còn không cười nhạo hắn suốt một thời gian.

9. Chương 08

Chương 8

Cứ tưởng rằng chuyện này sẽ biến mất hẳn sau khi hắn bình phục lại, không ngờ hoàng huynh lại nói chuyện này với Tiểu Mãn.

Hắn tức giận nhìn thoáng qua hoàng huynh, giọng điệu gắt gỏng: “Hoàng huynh nói xong chưa? Có thể bắt đầu luận công ban thưởng chưa?”

Nhìn thấy vẻ mặt buồn bực của đệ đệ nhà mình, tâm trạng của Đông Phương Diệu đột nhiên trở nên tốt hơn.

Hắn gật đầu, nói: “Dung cô nương, nhờ cô kịp thời phát hiện Kỳ Hương trong túi trà mà trầm giữ lại được cái mạng này, trầm vô cùng cảm kích, cho nên ban thưởng ngàn lượng vàng, một trăm cây tơ lụa, mười viên Dạ Minh Châu, coi như là bày tỏ lòng biết ơn của trầm đối với cô.”

Dung Tiểu Mãn vẫn còn suy nghĩ về câu chuyện kia nghe vậy, ngơ ngẩn một lúc lâu sau mới tỉnh táo lại, vội vàng dập đầu tạ ơn. Ông trời ơi, một ngàn lượng vàng, sợ rằng cả đời nàng xài cũng chưa hết.

Đông Phương Lạc lại cảm thấy không vui, “Hoàng huynh, có phải huynh hơi keo kiệt rồi không, chỉ ban thưởng qua loa vậy thôi rồi đuổi ân nhân cứu mạng của mình đi sao?”

Dung Tiểu Mãn rất muốn nói với Tam ca, những thứ đó đã quá đủ rồi, đủ lắm rồi.

Đông Phương Diệu cười nói: “Không biết Tam đệ có đề nghị gì?”

Đông Phương Lạc cười cười, “Hoàng huynh, đệ biết huynh có một kho tàng cất giữ đầy các loại bảo bối. Nếu như huynh thật sự muốn đáp tạ Tiểu Mãn, vậy thì hào phóng một chút, đưa Tiểu Mãn đến đó chọn vài món đồ đi.”

“Không... không cần đâu...” Dung Tiểu Mãn ngập ngừng nói.

“Sao lại không cần? Đừng quên người đã cứu mạng của hoàng thượng, nếu không thì Bắc Nhạc giang sơn sẽ ra sao đây?” Đông Phương Lạc gian xảo cười một tiếng: “Không biết hoàng huynh nghĩ như thế nào?”

Tam đệ đang muốn báo thù sao, tuy biết rõ nhưng Đông Phương Diệu cũng không thèm so đo với hắn, gọi một thái giám đến, căn dặn: “Đưa Tam vương gia và Dung cô nương đến kho tàng của trầm đi.”

Vị thái giám đó lĩnh chỉ, đưa hai người đến kho báu riêng của hoàng đế.

Dung Tiểu Mãn vốn không dám yêu cầu gì nhiều, một ngàn lượng vàng, một trăm cây tơ lụa, mười viên Dạ Minh Châu đối với nàng mà nói đã đủ để tiêu xài cả đời rồi, dù gì thì được liệu bán ngoài chợ không đến nỗi quá mức, vả lại, còn có vài loại thuốc phải lên núi mới hái được.

Có điều, sau khi thấy được kho báu riêng của hoàng đế, nàng thầm kêu than trong lòng.

Kho báu này không nhỏ tí nào!

Mười tám tủ quần áo lớn thật lớn được đặt rất chỉnh tề, mỗi một cái có hơn hai mươi tám ngăn kéo nhỏ được dựng thẳng.

Đông Phương Lạc giới thiệu với nàng, “Mấy năm nay, hoàng huynh sưu tầm rất nhiều bảo bối, cứ nhìn mấy cái ngăn kéo nhỏ đó thử m, dù mỗi cái chỉ đựng có một bộ đồ nhưng tất cả đều giá trị liên thành, tuyệt đối có giá trị hơn một ngàn lượng vàng kia nhiều.”

“Thật sao?”

Hắn cười nói: “Dĩ nhiên, bốn vương thừa làm gì?”

Thái giám dẫn đường xoay người lại, cung kính nói: “Vương gia, hoàng thượng đã căn dặn, Dung cô nương có thể chọn một ngăn kéo tùy thích, nhưng chỉ được chọn một cái, hơn nữa không được mở tủ ra trước. Dung cô nương chọn xong thì nói số của ngăn kéo ấy cho nô tài, nô tài sẽ mở ngăn kéo đó ra, lấy bảo bối đưa cho Dung cô nương.”

“Nhưng có nhiều ngăn kéo như vậy, làm sao ta biết bên trong có cái gì?”

“...” Thái giám dừng lại một chút, “Ở đây đều là những món bảo bối vô giá, cô nương cứ tùy ý chọn là được.”

Đông Phương Lạc chen vào hỏi: “Người muốn cái gì?”

Dung Tiểu Mãn chau mày lại, suy nghĩ suốt cả buổi mới nhỏ giọng nói vào lỗ tai hắc: “Dĩ nhiên là tốt nhất, mắc nhất!”

Hắc gật đầu, xoay người nói với thái giám, “Có nghe chưa? Dung cô nương muốn thứ tốt nhất, mắc nhất, còn không mở ra hết các ngăn kéo cho Dung cô nương chọn lựa!”

“Nhưng theo quy tắc thì...”

“Quy tắc gì?”

Thái giám không dám cãi lại, đành quỳ xuống đất: “Xin vương gia đừng làm nô tài khó xử, nô tài chỉ phụng mệnh làm việc thôi.”

Dung Tiểu Mãn thấy thế, lén nắm tay áo của Đông Phương Lạc giật giật: “Tam ca, chúng ta đừng làm khó dễ người khác, ở đây có nhiều ngăn kéo như vậy, cho dù có m hết cũng phí không ít thời gian, hơn nữa, hoàng thượng đã ban thưởng cho ta nhiều thứ như vậy, dù gì ta cũng không phải người tham lam.”

Đông Phương Lạc cũng không làm khó nàng, “Nếu đã nói vậy, vậy thì tùy ý người đi.” Hắc nhún nhún vai, rồi nói với thái giám đang quỳ dưới đất kia: “Đứng lên đi, bổn vương không phải người không nói đạo lý, người đừng sợ, nếu đã phụng mệnh làm việc thì bổn vương không làm người khó xử. Tạm thời người ra ngoài cửa đợi đi, bổn vương muốn ở đây với Dung cô nương, chọn được rồi sẽ lập tức rời khỏi đây.”

Vị thái giám kia còn muốn nói thêm điều gì đó, nhưng vương gia đã nhân nhượng đến mức này rồi, đành phải theo lệnh mà làm thôi.

Đợi vị thái giám kia rời khỏi, Đông Phương Lạc cười cười mở tay ra, một vòng chìa khóa lớn xuất hiện trong lòng bàn tay của hắc.

Dung Tiểu Mãn ngẩn ra, nhện không được nói: “Tam ca, người trộm chìa khóa của người ta sao?”

Hắc không cảm thấy ngại ngùng tí nào mà còn rất hiên ngang nói: “Trộm cái gì? bổn vương chỉ mượn một chút thôi.”

“Nhưng mà...” Nàng nhỏ giọng nhắc nhở, “Nếu như để hoàng thượng biết thì sẽ bị trách phạt nặng đó.”

“Người sợ cái gì? Bảo bối ở đây ít nhất cũng mười mấy ngàn thứ, cho dù mất vài cái cũng không ai phát hiện. Hơn nữa bổn vương chỉ mới nói là sẽ lấy “chính thức” một cái, còn “không chính thức” thì chưa biết chừng.”

Nhìn hắc nở nụ cười gian xảo, Dung Tiểu Mãn không khỏi rùng mình.

Tam ca nhà nàng, đúng là chẳng khác gì ác ma cả.

Sau khi được vị thái giám kia tiễn về, Dung Tiểu Mãn và Đông Phương Lạc vui vẻ cùng nhau bước ra cửa lớn của hoàng cung.

Kho báu của hoàng thượng đúng là chứa rất nhiều bảo bối có giá trị liên thành, nhưng thứ làm cho Dung Tiểu Mãn cảm thấy hứng thú là một y thư đã úa vàng.

Y thư này được viết bởi một lão nhân tự xưng là “Quái Y” vào mấy trăm năm trước, đã truyền lại toàn bộ kinh nghiệm của mình vào quyển sách này, trong sách có ghi lại rất nhiều cách luyện độc, chế thuốc, có nhiều thứ mà thậm chí nàng còn chưa được nghe qua.

Món bảo bối ngoài ý muốn này làm cho nàng hưng phấn vô cùng, đến khi xuất cung rồi vẫn còn lải nhải bên tai Đông Phương Lạc mãi.

Nhìn nàng vì một món đồ mà vui vẻ đến vậy, Đông Phương Lạc cũng vui lây, ánh mắt lấp lánh ý cười nhìn nàng.

Xe ngựa đã chờ ở ngoài cung, thấy hai người đi, phu của An Nhạc vương phủ lập tức ra đón.

Đông Phương Lạc dặn dò thị vệ đem những thứ hoàng thượng ban tặng về phủ, sau đó mang theo Dung Tiểu Mãn lên ngựa rộng rãi ngồi.

“Tiểu Mãn, kể từ khi ngươi vào kinh thành vẫn chưa đi dạo thăm quan, dù sao hôm nay cũng rảnh rồi, nếu như ngươi có hứng thú thì theo bốn vương đi dạo.”

Nghe được đề nghị này, Dung Tiểu Mãn vô cùng vui vẻ. Đặt chân vào kinh thành không bao lâu đã bị Tam ca nhốt vào đại lao, mặc dù những ngày đó không kéo dài quá lâu nhưng từ khi vào vương phủ đến giờ, trừ lần này ra thì nàng chưa từng bước qua cửa lần nào.

Hôm nay tiết trời tốt, ánh mặt trời cũng không quá gay gắt, Tam ca muốn đi dạo phố với nàng, nàng dĩ nhiên vui vẻ nhận mệnh đi cùng.

Gương mặt nhỏ nhắn chợt nở nụ cười ngây thơ, đáng yêu như trẻ con.

Đông Phương Lạc say sưa nhìn nàng cười, rất muốn đưa nàng vào trong xương, trong máu của mình, để không cần phải chia lỵ nữa.

Cô gái mà hắn thích vào ba năm trước, bây giờ gặp lại vẫn giữ vẻ ngây thơ đáng yêu này, nụ cười của nàng đầy năng lượng, làm cho những người xung quanh nhìn thấy cũng vui lây.

Kinh thành phồn vinh, các cửa hàng san sát nối đuôi nhau, bày bán những món đồ rực rỡ muôn màu.

Dung Tiểu Mãn vốn tính tình trẻ con, thấy cái gì cũng muốn xem thử, chạm vào thử.

Đông Phương Lạc tiến cung nhưng không mặc triều phục, chỉ vận chiếc cẩm bào màu trắng viền bạc, thêu hoa văn cỏ cây giản dị, vừa đơn giản vừa sang trọng, lại thêm gương mặt tuấn mỹ, khí chất xuất chúng, khi hắn đi qua từng ngõ hẻm, các cô nương đều đỏ mặt, lén ngấm nhìn vị công tử quyền quý này, hận không thể bắt hắn về làm của riêng.

Nhưng hai mắt của hắn chỉ biết đến cô gái đáng yêu đang đi cạnh bên, làm không biết bao nhiêu con tim thiếu nữ đã tan nát.

Dung Tiểu Mãn ngày thường vốn dễ thương đáng yêu, lại thêm Đông Phương Lạc dạo gần đây cố ý nuôi mập, làm cho nàng vốn gầy yếu giờ trở nên mũm mĩm đáng yêu, mặc chiếc váy màu vàng nhạt tuy đơn giản nhưng được gia công cực kỳ tinh xảo, làm nổi bật lên gương mặt nhỏ nhắn hồng hào của nàng, dễ thương không diễn tả được.

Đông Phương Lạc vốn ghét nhất là dạo phố, nhưng nhìn nàng hưng phấn đến thế, tâm trạng cũng vui vẻ theo.

Hai người vui vẻ đi dạo gần hai canh giờ, Dung Tiểu Mãn vừa thấy đói bụng vừa thấy mỏi chân nên Đông Phương Lạc đưa nàng đến “Bảo Tường cư” nổi tiếng trong kinh thành để dùng cơm trưa.

Tay nghề của đầu bếp trong Bảo Tường cư không kém gì ngự trù trong hoàng cung, nhiều vị quan lớn hiển hách khác bình thường cũng thích đến nơi này thưởng thức, Đông Phương Lạc dù không gọi là khách quen nhưng thân phận hắn cao quý, lại là đệ đệ mà đương kim hoàng thượng thương yêu nhất nên mỗi lần đến Bảo Tường cư, chương quầy đều cố ý dặn dò tiểu nhị cẩn thận hầu hạ hắn.

Tiểu nhị trong Bảo Tường cư nổi tiếng là thông minh, thấy vương gia đại giá quang lâm vội vàng đón tiếp, biết vị vương gia này thích nhất là vị trí gần cửa sổ lầu hai, hắn lập tức dẫn hai người lên lầu hai.

Chờ khách quý chọn món ăn xong, tiểu nhị vừa nói, “Lập tức có ngay,” vừa vội vàng chạy xuống nhà bếp.

Dung Tiểu Mãn mua rất nhiều đồ, cười vui vẻ đến nỗi quên trời quên đất.

“Tam ca, nhân sâm mua ở tiệm thuốc này đúng là rẻ thật đấy, ở Thịnh Đức ít nhất cũng phải...”

Vừa nói, nàng vừa cử động ngón tay tính số, “Không ngờ ông chủ đó chịu bán cho ta một trăm lượng, đúng là ta được hời lớn rồi.”

Nhìn thấy nàng vui vẻ đến thế, Đông Phương Lạc không khỏi cười nói: “Người nghĩ ông chủ của tiệm thuốc đó ngu sao? Người ta chịu bán giá hời cho người cũng là vì nể mặt bốn vương thôi!”

“Nếu Tam ca có mặt mũi như vậy thì sau này đi mua thuốc, ta nhất định mang Tam ca đi cùng.”

Hắn hừ một tiếng, “Người đúng là to gan thật, còn dám m bốn vương như tùy tùng của người.”

Dung Tiểu Mãn vội vàng cười nịnh nọt lấy lòng hắn, luôn miệng nói rằng không dám.

Hai người vừa trò chuyện vừa cười, đột nhiên nhớ đến điều gì đó, nàng nghiêm túc nhìn Đông Phương Lạc.

“Tam ca, hồi nãy gặp hoàng thượng, hắn kể câu chuyện đó có phải là thật không?”

Vấn đề này nàng vốn rất muốn hỏi, nhưng không biết phải mở miệng làm sao.

Dù sao cũng là lỗi của nàng trước, nhưng năm đó nhà của nàng xảy ra chuyện lớn như vậy, sau khi biết được tin tức đó, mọi thứ quanh nàng như sụp đổ cả, nàng thật sự không biết Tam ca đang chờ đợi mình ở Phụng Hoàng Sơn.

Nhưng nghe hoàng thượng kể lại câu chuyện đó, nàng thật sự rất muốn hỏi Tam ca, lúc đó vì tìm kiếm tung tích của nàng mà hắn ngu ngốc vậy không, không để ý đến an toàn của mình mà chạy xuống núi tìm?

Vấn đề này như chạm vào tim đen của Đông Phương Lạc, gương mặt vốn nhu hòa trở nên lạnh lùng trong nháy mắt.

Hắn lườm nàng một cái, không vui nói: “Chuyện đó có thật hay không thì liên quan gì đến người?”

Dung Tiểu Mãn rất muốn nói đương nhiên là liên quan, nhưng nhìn thấy đối phương có thể bùng nổ bất cứ lúc nào, nàng đành phải nuốt lại, không dám lên tiếng nữa.

Thấy nàng tỏ ra ảm ức vô tội như vậy, Đông Phương Lạc cũng lười so đo với nàng, thường thức một ngụm trà nóng, tò mò hỏi: “Đây là lần đầu tiên người đến kinh thành?”

Dung Tiểu Mãn đang định ăn kẹo đậu phộng run người, do dự một lúc mới gật đầu: “Ừm, Tam ca biết đó, nhà ta đều ở huyện Thịnh Đức mà.”

Chuyện trong quá khứ của Tiểu Mãn, hắn dù hiểu rõ nhưng không biết được nhiều, chỉ mới nghe nàng nói về sự phụ của nàng.

Nghe nói, ba tuổi nàng đã bắt đầu học y với sư phụ, ít khi nào hắn nghe nàng nói đến cha mẹ của mình.

Khi đó hắn cảm thấy điều này không quan trọng lắm, nhưng sau khi mất đi nàng mới biết, biển người mệnh mỏng, tìm kiếm một người mà chẳng biết gì về người đó khó khăn như thế nào.

“Cha mẹ người đang ở Thịnh Đức sao? Trong nhà người còn ai không?” Từ khi Tiểu Mãn về vương phủ, hắn đã hỏi nàng những điều này, nhưng nàng chỉ trả lời qua loa lấy lệ mà thôi.

“Lúc trước ta đã nói với Tam ca rồi, cha mẹ ta đã sớm qua đời, nhà ta lại ít có họ hàng thân thích, cha mẹ cũng chỉ có đứa con gái là ta, thật đáng tiếc...” Nàng không nói nữa, cúi đầu yên lặng ăn kẹo đậu phộng, dường như đang muốn né tránh đề tài này.

Đông Phương Lạc đang định hỏi tiếp, bên tai đã nghe được một giọng nói quen thuộc, sau đó, một gương mặt mà hắn vô cùng chán ghét đã xuất hiện trước mắt.

“Thật là trùng hợp, hôm nay ta đến đây dùng bữa, không ngờ lại gặp được vương gia ở đây.”

10. Chương 09

Chương 9

Người đi đến là quốc sư Ngụy Thế Sơn, dù được chăm sóc rất kỹ càng nhưng đã hơn năm mươi tuổi, dáng người mập mạp béo ục mặc chiếc áo bào cao quý sang trọng, làm cho hắn ta trông chẳng khác gì miếng bánh chưng biết đi.

Đông Phương Lạc ở trên triều không khách khí với Ngụy Thế Sơn, hôm nay gặp ở ngoài lại càng không có sắc mặt gì tốt. Lạnh lạnh liếc nhìn đối phương, nói: “Bảo Tường cư nổi tiếng gần xa, bốn vương muốn thay đổi khẩu vị đến đây dùng bữa cũng cần quốc sư phải phê chuẩn sao?”

Ngụy Thế Sơn nghe vậy, vội vàng cúi người hành lễ. “Vương gia nói vậy thật oan ức cho hạ thần, hôm nay rảnh rồi nên hạ thần hẹn vài đại thần khác trong triều đến đây dùng bữa, nhìn thấy vương gia mới cố ý đến đây chào hỏi thôi.” Vừa nói, vừa nhìn sang cô gái ngồi bên cạnh vương gia.

Mà Dung Tiểu Mẫn vừa thấy Ngụy Thế Sơn như bị một đả kích nghiêm trọng, sắc mặt trắng bệch, hai chân dưới bàn khẽ run.

Đông Phương Lạc cảnh giác nhìn nàng.

Dường như hiểu được ánh mắt của hắn, Dung Tiểu Mẫn nuốt nước miếng xuống, sau đó nhắc ly trà trên bàn, giữa đầu, nuốt toàn bộ phần nước trà nóng hâm hấp xuống bụng.

Hắn nhướng mày, cảm thấy hành động của nàng rất bất thường.

Ngụy Thế Sơn lại không suy nghĩ nhiều đến thế, nhanh chóng bỏ qua, cười nói: “Nghe nói hoàng thượng đã giao chuyện tìm đứa con gái út của Hạ Tử Ngang cho vương gia, hạ thần là người giám sát chuyện của Hạ gia năm đó, nếu vương gia cần giúp điều gì thì cứ cần dặn một tiếng, hạ thần nhất định sẽ cung kính giải đáp giúp vương gia.”

“Quốc sư nắm tin tức nhanh nhạy thật đấy, hoàng thượng vừa mới giao cho bốn vương mấy ngày trước, còn chưa công bố trên triều mà quốc sư đã biết được rồi.” Hắn lạnh lùng cười: “Xem ra quốc sư cũng sắp đặt không ít tai mắt bên cạnh hoàng thượng.”

Ngụy Thế Sơn ngây người, vội vàng lảng tránh: “Vương gia đừng nghi oan cho hạ thần, chuyện này do chính miệng hoàng thượng nói với hạ thần, còn cần dặn phải giúp đỡ vương gia nếu người cần.”

“Ồ, nếu không có chuyện gì nữa thì quốc sư cứ tự nhiên trở về làm chuyện của mình đi, người cứ đứng ở đây mãi sẽ làm ảnh hưởng đến tâm trạng của bốn vương.”

Ngụy Thế Sơn tái mặt, nhưng người trước mặt này là An Nhạc vương gia dưới một người mà trên vạn người, là anh em ruột thịt cùng cha cùng mẹ với hoàng thượng, nếu đắc tội với hắn ta sợ sẽ mang thiệt về hắn, cho nên dù có bất mãn gì cũng không thể xung đột trực tiếp với hắn.

Lịch sự nói lời tạm biệt, Ngụy Thế Sơn lập tức bỏ đi.

Dung Tiểu Mẫn vẫn không lên tiếng cho đến khi hắn rời khỏi, sắc mặt vẫn trắng bệch như trước.

Đúng lúc này, đột nhiên bàn tay trở nên nặng nề hơn, sức tĩnh lại, nàng mới phát hiện, tay của mình đang nằm giữa lòng bàn tay của Đông Phương Lạc.

“Tiểu Mẫn, ngươi không thoải mái sao?”

Chân mày nàng nhíu lại rồi dần ra, nàng ho nhẹ, “Có một chút, có lẽ vừa rồi dạo phố dưới nắng nên hơi bị say nắng, ban này không thấy, ngồi xuống được một lúc thì thấy đầu hơi đau.”

Đông Phương Lạc chăm chú nhìn nàng.

Bị hắn nhìn như vậy thật ngọt ngào, nàng thử rút tay về, nhưng hắn nắm rất chặt, nhiệt độ từ lòng bàn tay truyền vào tay của nàng, từng chút từng chút, sưởi ấm lại cho cơ thể rét run của nàng.

Dù nàng đã cố che giấu sự bối rối của mình nhưng khi Ngụy Thế Sơn xuất hiện trước mắt, nàng cảm thấy tỉnh táo gì cũng chẳng còn.

Những gì đã qua lại như hiện rõ mồn một trước mắt, nàng không thể nào thoát khỏi cái ám ảnh mà người đó đã mang lại cho nàng. Từng có một thời gian dài, hắn chẳng khác gì ác mộng của nàng, chỉ cần nhắm mắt lại là bầu trời bằng máu tươi sẽ nhuộm đỏ cả thế giới của nàng.

“Tam ca, vừa rồi ông ta nói... hoàng thượng lệnh cho người bắt con gái của Hạ tướng quân, chẳng lẽ... Sau vụ thảm án đó, hậu duệ của Hạ gia vẫn còn sống sao?”

“Có hay không còn phải điều tra, nhưng theo lời của Ngụy Thế Sơn thì đích thực là Hạ Tử Ngang còn một người con gái nhưng không ghi vào gia phả, về chuyện người đó còn sống hay đã chết thì chưa ai biết được.”

“Vậy... Nếu tìm được người đó, Tam ca định xử lý như thế nào.”

Đông Phương Lạc nghi ngờ nhìn nàng, “Sao người lại quan tâm đến vụ án này như thế?”

Dung Tiểu Mãn lại run lên, nhỏ giọng giải thích: “Không lừa Tam ca, thật ra Hạ tướng quân từng có ân với ta, nếu như Tam ca thật sự điều tra ra được tung tích của con gái út Hạ gia, vậy Tam ca có thể hạ thủ lưu tình, đừng lấy mạng của người đó được không?”

“Hạ Tử Ngang từng có ân với người? Tại sao ta không biết?”

“Thật ra cũng chẳng có gì, lúc đó Hạ tướng quân hành quân đánh giặc, dọc đường có đi ngang qua Thịnh Đức đã cứu mạng của ta, dù khi đó tuổi còn nhỏ nhưng ta vẫn luôn nhớ đến phần ân tình này, không ngờ...” Nàng từ từ cúi đầu, đáy mắt cô đọng lại, đó là sự đau lòng và bi thương xuất phát từ nội tâm của nàng.

Đông Phương Lạc suy tư nhìn nàng, có rất nhiều nghi vấn không rõ, nhưng nhìn nàng đau lòng như thế, hẳn không đành lòng hỏi thêm nữa.

Xem ra, ba năm trước Tiểu Mãn mất tích, không biết có liên quan đến chuyện Hạ gia bị chém hay không?

Thiên kim càng vàng lá ngọc, tiếng tăm lừng lẫy kinh thành, đã lớn tuổi đang đợi gả đi - Ngụy Kim Chi, lại đến An Nhạc vương phủ.

Thật ra trước kia còn có vài đại thần muốn trèo cao, cho nên đến Ngụy gia cầu hôn, nhưng kể từ khi Đông Phương Lạc thăng thường nói Ngụy Kim Chi là cọp cái thì những vị đại thần đó đều không hên mà cùng bỏ đi suy nghĩ này. Dù gì thì cũng không ai muốn đem một con cọp cái về làm con dâu, huống chi cha của con cọp cái này còn là đại thần nhất phẩm đương triều.

Giá thị trường của Ngụy Kim Chi sau đó lại càng tuột dốc không phanh.

Nhưng nàng ta lại chẳng thấy gấp gáp chút nào cả, bởi vì những tên quý tử của các đại thần đó, nàng ta căn bản không đặt vào mắt.

Nàng chỉ thích Tam vương gia, đã thề rằng cả đời chỉ lấy hắn làm chồng.

Ngụy Kim Chi là một cô gái có sự tự tin không nhỏ.

Cha là quốc sư, nàng lại có nhan sắc như hoa như ngọc, dáng người quyến rũ, với điều kiện của nàng thì muốn tìm một tấm chồng tốt không thành vấn đề, Tam vương gia không chịu cưới nàng, chẳng qua là vì chưa biết nàng là người thích hợp với hắn nhất.

Mấy ngày trước nàng có nghe cha nhắc đến, Tam vương gia đang chịu trách nhiệm tìm con gái út của Hạ Tử Ngang, cha nàng lại có không ít tư liệu về Hạ gia, lần này có thể giúp người trong mộng, lại được thể tạo ấn tượng tốt, có gì mà không làm?

Cho nên, Ngụy Kim Chi mang gia đình đến trước cổng của An Nhạc vương phủ.

Vì lần này nàng có đầy đủ lý do nên dù Tam vương gia có không muốn gặp nàng thế nào đi nữa, cũng không thể đuổi nàng ra ngoài.

Quản gia Tiết báo lại cho chủ nhân xong, đưa nàng vào cửa, nói rằng vương gia đang ở phòng khách chờ nàng.

Nói thật, Ngụy Kim Chi cũng không xấu, nhưng lại mang đến một cảm giác bất an cho người khác, hơn nữa sự tự tin của nàng ta quá lớn.

Quản gia Tiết nhận rằng mình đã từng gặp qua không ít người, nhưng cũng không thể không nể sự tự tin ở cô nàng thiên kim này.

Đông Phương Lạc đang chăm chú xem binh thư, đột nhiên ngửi được một mùi hương gay gắt truyền đến.

Hắn không khỏi nhú mảy, lấy tay bịt mũi lại, vừa ngẩng đầu liền phát hiện Ngụy Kim Chi mặc quần áo màu đỏ thẫm, trên đầu cắm vô số trâm cài lấp lánh, gương mặt đậm phấn thật dày trông chẳng khác gì nữ quỷ đi đến. Khoa trương nhất là, môi của nàng ta chẳng biết dùng cái gì mà đỏ tươi, với những con thú hoang vừa mới uống máu xong chẳng khác gì mấy.

Đông Phương Lạc nghĩ thầm, đừng nói Ngụy Kim Chi này là quỷ đầu thai đến bắt hắn đây.

Ngụy Kim Chi không hiểu suy nghĩ trong lòng hắn, nhưng được gặp người trong lòng, nàng cảm thấy vừa hồi hộp, vừa háo hức.

Tam vương gia đúng là đẹp trai không ai bì nổi! Chỉ ngồi đó xem sách thôi cũng đủ hấp dẫn ánh mắt của nàng, nếu sau này hắn thật sự trở thành chồng của nàng, nàng nhất định sẽ giam lỏng hắn, không cho hắn đi.

Nghĩ vậy, khoe môi Ngụy Kim Chi cong lên, không đợi Đông Phương Lạc lên tiếng đã giống như con bướm hoa, nghiêng người hành lễ: “Vương gia vạn tuế.”

Đông Phương Lạc bịt mũi, cau mày nhìn nàng ta, thấy nàng ta đứng quá gần với mình, không khách khí vẩy tay một cái: “Người đứng lên đi, lùi ra xa một chút, bốn vương không quen đứng gần với người ngoài.”

Ngụy Kim Chi bĩu môi, dù không muốn nhưng vẫn lùi ra xa một chút.

“Vương gia, nói vậy người hẳn cũng biết mục đích hôm nay dân nữ đến rồi chứ?” Vừa nói, vừa ra lệnh cho hai tên gia đình đứng ngoài cửa: “Còn không mau đem đồ vào.”

Sau khi hai tên gia đình mang một chiếc hòm màu đen vào bên trong, Ngụy Kim Chi mới cười nói: “Đây là tài liệu mà cha ta đã soạn lại. Ta biết vương gia phải tìm tung tích con gái út của Hạ gia, không lừa vương gia, năm đó cha ta chịu trách nhiệm của vụ án này ta ở bên cạnh cũng biết được không ít, nếu vương gia không chê, ta nguyện giúp đỡ vương gia...”

Không đợi nàng nói xong, quân gia Tiết vội vã chạy vào, vẻ mặt nghiêm trọng bẩm báo: “Không tốt rồi vương gia, Dung cô nương lên núi hái thuốc không cẩn thận lăn xuống núi, hình như bị thương ở chân, vừa rồi có vài gia đình đưa Dung cô nương trở về, xem chừng vết thương không nhẹ...”

Nghe vậy, Đông Phương Lạc lo lắng nhảy dựng lên, “Ngon núi đó không đến nổi cao, sao lại bị thương thế kia?”

Lúc này, một giọng nói nhẹ nhàng thanh thoát truyền vào, “Tam ca, người đoán xem ta tìm được cái gì này? Là cỏ Linh Chi ngàn năm đó...”

Nương theo giọng nói thanh thoát, Dung Tiểu Mẫn nằm trên cáng được vài người gia đình đưa vào.

Hắn đưa mắt nhìn lên, nha đầu này ban sáng ra ngoài còn ăn mặc chỉnh tề sạch sẽ lắm, nhưng bây giờ thì quần áo bị vấy bẩn, gương mặt nhỏ nhắn chỗ đen chỗ xám, ở đầu gối còn có vết máu, vậy mà nàng còn vui vẻ vẩy vẩy cỏ Linh Chi trong tay khoe với hắn.

Đông Phương Lạc tái mặt vọt đến trước cáng thương, tỉ mỉ kiểm tra từ trên xuống dưới một phen.

“Nghe nói người té bị thương phải không? Xước da? Chảy máu? Hay là té gãy xương?”

Nàng cười hì hì lắc đầu, “Không có gì, chỉ là vết thương ngoài da thôi, nhưng cú ngã này cũng đáng lắm, Tam ca, cỏ Linh Chi ngàn năm này tuyệt đối là một trong những vị thuốc hiếm có nhất trên thế gian, ta nằm mơ cũng không ngờ sẽ tìm được bảo bối quý hiếm này, làm ta còn tưởng mình hoa mắt...”

“Dung Tiểu Mẫn, người cảm miệng cho ta.” Đông Phương Lạc tức giận nhìn nàng, giọng nói vô cùng tàn bạo: “Buổi sáng, lúc người xin ta ra ngoài người nói thế nào?”

Dung Tiểu Mẫn cúi đầu, bĩu môi không dám lên tiếng.

“Chẳng phải ta đã cảnh cáo người rồi sao, muốn đi hái thuốc cũng được, nhưng tuyệt đối không để ỉnh gặp nguy hiểm. Nhưng mà nhìn người bây giờ...” Hắn vừa mắng, vừa ấn nhẹ lên đầu gối dính máu của nàng, làm nàng đau la lên một tiếng. Hắn chau mày: “Mau kéo ống quần lên, để ta xem vết thương như thế nào.”

“Không nghiêm trọng lắm đâu, chỉ là xước da, chảy máu chút xíu thôi, ta đã bôi thuốc lên rồi...”

“Mau kéo lên!”

Không phản kháng lại nữa, nàng từ từ kéo ống quần lên, lộ ra phần bắp chân trắng nõn, nhìn lên thêm chút nữa, vết thương ở đầu gối không nhẹ, dù đã được bôi thuốc lên vết thương đó vẫn làm cho hấn xót xa không thôi.

Cúi người xuống, hấn ôm Dung Tiểu Mãn vào ngực, xoay người căn dặn quản gia Tiết: “Mau gọi đại phu trong phủ đến.”

Quản gia Tiết vội vàng đi ngay.

Đông Phương Lạc quay người lại, suýt nữa thì đụng vào Ngụy Kim Chi, vừa lúc, nàng ta và Dung Tiểu Mãn đang mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau.

Sắc mặt hấn không vui hỏi: “Sao người còn ở đây?”

“Vương gia... vương gia... ta...”

“Ta cái gì nữa? Hôm nay người đến chẳng phải muốn đưa tài liệu sao? Đưa xong rồi thì đi nhanh đi.”

Dứt lời, hấn đem Dung Tiểu Mãn đến cái giường cách đó không xa, kiểm tra kỹ càng miệng vết thương của nàng.

Dung Tiểu Mãn nhìn chằm chằm Ngụy Kim Chi, những câu trâm vàng trên đầu nàng ta chói mắt quá đi.

Ngụy Kim Chi nhìn thấy người trong lòng ôm một cô gái khác, trong lòng cảm thấy ghen tức.

“Vương gia...”

Nàng vừa mở miệng, đã nghe người trong lòng ra lệnh với con nhỏ bên cùng cực kia: “Sau này không cho người đi hái thuốc nữa.”

“Như vậy sao được? Còn nhiều loại thảo dược ta chưa hái được mà.”

“Muốn hái cái gì thì nói, ta kêu người trong phủ đi hái giúp người.”

“Bọn họ đâu có biết mấy loại đó hình dạng ra sao, lỡ hái nhầm rồi sao?”

“Chuyện này càng đơn giản hơn, người vẽ bức tranh cho bọn họ mang theo là được rồi, chẳng phải?”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà nữa. Còn nữa, bây giờ người bị thương, không được sự đồng ý của ta, trong vòng ba tháng đừng mơ tưởng bước ra được cửa lớn nữa bước.”

“Đừng mà...”

Ngụy Kim Chi hắng giọng một tiếng, “Vương gia.”

“Đừng cái gì mà đừng? Bỏ vương nói có nghe không?” Đông Phương Lạc hung hăng liếc nàng.

Dung Tiểu Mãn mếu máo, giận mà không dám nói gì.

“Vương gia...” Ngụy Kim Chi vẫn chưa từ bỏ ý định, “Vụ án có liên quan đến Hạ gia...”

Đông Phương Lạc quay đầu lại trợn mắt liếc nàng ta, “Vụ án cái gì? Bỏ vương kêu người đi mà người còn chưa đi sao? Tại người điếc rồi phải không? Người đâu, tiền khách!”

Ngụy Kim Chi bị hấn quát làm sợ hết hồn, còn muốn nói thêm gì đó, nhưng lại sợ khí thế mạnh mẽ của đối phương.

Nàng ta không cam lòng giậm chân một cái, tức giận nhìn nha đầu mà Đông Phương Lạc đang ân cần quan tâm, giận dùng dùng xoay người đi.

Dung Tiểu Mãn nhỏ giọng hỏi: “Tam ca, vị cô nương vừa rồi là ai vậy?”

“Ngụy Kim Chi, con gái của quốc sư đương triều Ngụy Thế Sơn.”

11. Chương 10

Chương 10

Nghe vậy, cổ Linh Chi trên tay nàng thoáng rơi xuống đất, môi run lên.

“Ra là nàng ta...” Thật lâu sau, nàng mới thốt lên được một câu nói.

Dung Tiểu Mãn bị nhốt trong vương phủ để dưỡng thương vô cùng âm ức, tuy rằng nàng bị thương nhưng vết thương cũng chẳng nghiêm trọng lắm, nghỉ ngơi một hai ngày thì sẽ chẳng có gì đáng ngại.

Nhưng Tam ca không những mắng nàng một trận mà còn không cho nàng làm cái này, không cho nàng làm cái kia, cả ngày trừ ăn ra thì ngủ, chẳng khác gì con sâu gạo cả, chỉ mới qua nửa tháng thôi mà nàng đã cảm thấy chịu không nổi rồi.

Dĩ nhiên, nàng có kiện cáo gì Đông Phương Lạc cũng chỉ xem như đứa bé đang đòi mẹ cho ăn kẹo đường, lần nào cũng mắng nàng một trận mới thôi.

Kiện cáo hai lần đều không có kết quả gì, Dung Tiểu Mãn âm ức tìm A Bảo kể khổ. Đáng tiếc, A Bảo mặc dù nhìn bề ngoài thì hung dữ nhưng trước mặt chủ nhân lại ngoan như chú mèo nhỏ vậy, cho nên đừng hòng nó sẽ vùng dậy cùng với nàng.

Ngày rồi lại ngày trôi qua, Dung Tiểu Mãn phát hiện ở đằng sau vương phủ có một cánh cửa nhỏ, sau khi nghiên cứu kỹ càng, hôm ấy, nàng thừa dịp Đông Phương Lạc vào triều, lén chuồn ra khỏi phủ, vui vẻ đi dạo phố. Thật ra, nàng nghĩ mọi cách muốn chuồn ra khỏi vương phủ đều có nguyên nhân.

Kể từ khi nhận được cuốn sách cổ của “Quái Y”, nàng cảm thấy hứng thú với phương pháp luyện chế phương thuốc trong sách vô cùng, đáng tiếc lại thiếu vài vị thuốc, nên hôm nay mới nhân dịp Tam ca thượng triều mà lén đi ra ngoài.

Lần trước dạo phố với Tam ca, nàng đã làm quen với vài ông chủ của các tiệm thuốc, còn cố ý bảo bọn họ lưu ý giùm nàng vài vị thuốc quý.

Không biết gần đây có thứ gì tốt không, ít nhất là nể mặt Tam vương gia, chắc hẳn bọn họ sẽ không đối xử tệ với Dung Tiểu Mãn nàng đâu.

Nghĩ vậy, nàng ghé vào vài tiệm thuốc để hỏi thăm, đáng tiếc, dạo quanh một vòng cũng không tìm được những vị thuốc mà nàng muốn.

Từ tiệm thuốc “Thánh Tâm Đường” đi ra, nàng nhìn thấy cách đó không xa, ở một hàng bánh nướng có một đám người tụ tập lại.

Dung Tiểu Mãn không có hứng thú muốn tham gia vào chuyện náo nhiệt ngoài đường, nhưng trong đám người kia có một gương mặt làm cho nàng cảm thấy vô cùng quen mắt, cẩn thận nhìn lại, lòng nàng chợt chấn động.

Là Ngụy Kim Chi!

Mặc dù chỉ mới gặp đối phương một lần nhưng những cây trâm vàng trên đầu Ngụy Kim Chi thật sự làm cho nàng khắc sâu ấn tượng.

Nàng len lén lách người vào, nghe thấy Ngụy Kim Chi lớn giọng với một người phụ nữ đã có chồng: “Tên tạp chủng này làm bẩn quần áo của bốn tiểu thư, ngươi có biết quần áo này trị giá bao nhiêu không? Chỉ một tấm vải thôi cũng đủ cho đám dân nghèo các ngươi ăn cả một năm rồi, tên tạp chủng này dám làm bẩn váy của bốn tiểu thư, nó chán sống rồi đúng không?”

Người phụ nữ kia bị chửi, mặt lúc xanh lúc đỏ, giận mà không dám nói gì, chỉ kéo cô con gái nhỏ của mình vào lòng nhận tội với nàng ta. “Tiểu thư, nó thật sự không cố ý đâu, tuổi nó còn nhỏ, mới học đi không bao lâu, dĩ nhiên đi không được vững, vô tình làm bẩn váy của tiểu thư thôi.”

“Hừ! Vô tình?” Lòng mày của Ngụy Kim Chi dựng lên, “Vậy bốn tiểu thư vô tình đánh chết tên tạp chủng này có được không?”

Người phụ nữ kia nghe vậy, vội vàng quỳ xuống, “Xin tiểu thư tha cho chúng ta, đừng so đo với người như chúng ta? Bộ quần áo này của người giá trị bao nhiêu, chi bằng... Ta bồi thường cho người?”

“Bồi thường?” Nàng ta lạnh lùng cười một tiếng, “Người bồi thường nổi sao?”

Bên cạnh có vài người đi đường bức xúc, nhỏ giọng lầu bầu: “Không phải chỉ bẩn một chút thôi sao? Đâu phải là làm hư nguyên cả cái váy đâu, cần gì phải làm khó đứa bé như thế?”

“Đúng vậy, dù gì nó cũng còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, vậy mà cũng tính toán với trẻ con.”

Nàng ta nghe vậy, không khỏi giận dữ: “Bọn điều dân các người, có biết ta là ai không? Có biết cha ta là ai không?”

Vài người nghe nàng ta nói vậy, tỏ ra khinh thường, giống như vô cùng chán ghét lời nói của nàng ta.

Dung Tiểu Mãn núp ở đằng sau nghe vậy, nheo mắt tức giận nhìn đáng vẻ xấu xí của nàng ta.

Ngụy Kim Chi này xuất thân danh môn, không ngờ tính tình lại xấu đến vậy, đáng vẻ chanh chua kia, chẳng khác gì mấy bà góa chồng điều ngoa cả.

Cách đó không xa có một con chó màu đen lớn đang lục rác tìm kiếm đồ ăn, giống như đã đói bụng ba ngày mà chẳng có gì để ăn cả.

Thấy thế, Dung Tiểu Mãn lén lấy một gói giấy nhỏ trong tay áo ra, thừa dịp mọi người không chú ý, rắc những hạt phấn trong gói giấy lên người Ngụy Kim Chi.

Nàng làm rất nhẹ nhàng, mọi người cũng đang lo xem chuyện náo nhiệt, không ai chú ý đến hành động này của nàng.

Rắc gần hết gói giấy, Dung Tiểu Mãn mới lặng lẽ rút ra khỏi đám người.

Đúng lúc này, con chó đen lớn kia bỗng “gâu” lên một tiếng.

Mọi người di dời sự chú ý đi, thấy một con chó mực lớn, hai mắt đang nhìn lên, trong mắt toát ra một tia sáng khác thường, không biết chuyện gì xảy ra, nó vừa nhìn thấy Ngụy Kim Chi liền chạy về hướng nàng ta đứng, sủa không ngừng, còn nhào lên người nàng ta.

Nàng ta sợ hãi, sắc mặt tái nhợt, thét chói tai bỏ chạy.

Nhưng con chó đó chẳng biết đã trúng tà gì, nhất quyết đuổi theo nàng ta không tha.

Cuối cùng, Ngụy Kim Chi chẳng còn đường nào để chạy, chạy đến trước hồ Mẫu Đơn, “phịch” một tiếng, thế là nàng ta bị một con chó rượt tới nổi rớt xuống nước.

Nhìn thấy hình ảnh này, mọi người không khỏi vỗ tay khen hay, có vài người to gan còn lên tiếng châm chọc nàng ta.

Dung Tiểu Mãn thấy vậy, vui vẻ xoay người lại định bỏ đi, không ngờ lại nhìn thấy người mà nàng sợ gặp nhất vào lúc này.

Lúc này, trong An Nhạc vương phủ.

Tam vương gia cao cao tại thượng ngồi tựa vào chiếc ghế dài bằng gỗ quý, nheo mắt nhìn nha đầu đang âm ỉc quỳ gối trước mặt mình.

Dung Tiểu Mãn đáng thương, bị nhéo lỗ tai kéo thẳng về phủ.

Nàng thật không ngờ, toàn bộ những trò nàng bày ra đều bị Tam ca phát hiện hết.

Xong đời rồi, nàng vẫn đang trong thời gian bị cấm túc, bây giờ lại tái phạm, vậy là tội chồng lên tội.

Quỳ nửa canh giờ, Dung Tiểu Mãn rốt cuộc chịu không nổi nữa, nháy nháy đôi mắt to long lanh, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Tam ca, chân ta đau.”

Đông Phương Lạc phe phẩy chiếc quạt màu trắng ngà, ngoài cười nhưng trong không cười nói, “Chân đau vẫn cứ quỳ, không đủ một canh giờ thì không được ngồi.”

Dung Tiểu Mãn thấy ầm ỨC trong lòng, mặt như đũa đám nói: “Nhưng sao Tam ca lại phạt ta quỳ? Chẳng lẽ ta giúp người cũng là sai sao? Tam ca thấy đó, Ngụy Kim Chi ý thể hiệp người, nàng ta mới là người ác, ta cùng lắm cũng chỉ giúp đôi mẹ con kia thôi, ta có lỗi gì chứ?”

“À, nói vậy thì bốn vương nên thưởng cho người sao?”

“Vậy cũng không cần, Tam ca đừng tiếp tục phạt ta quỳ là được.”

Mặc dù dưới gối có đặt thêm nệm để quỳ, nhưng quỳ lâu cũng biết mệt mà.

Hơn nữa, nàng thấy mình chẳng sai gì cả, Ngụy Kim Chi chanh chua đồng đánh, bắt nạt dân chúng, nàng thấy chuyện bất bình, chỉ rắc thuốc làm cho động vật nổi điên, bắt nàng ta nhảy xuống hồ Mẫu Đơn mà thôi.

Dưới góc nhìn của nàng, hành động này là do Ngụy Kim Chi tự làm tự chịu mà thôi, trách được ai chứ?

Đông Phương Lạc từ từ đứng dậy, đi đến trước mặt nàng, cúi đầu nhìn nàng: “Nếu lúc ấy ta không ở bên cạnh người che chở, một khi Ngụy Kim Chi phát hiện hung thủ đằng sau là người, người có biết mình sẽ bị gì hay không?”

Nàng chớp đôi mắt to, “Nàng ta... Nàng ta có thể làm thịt ta hay sao?”

Hắn cười lạnh một tiếng, “Người nghĩ là nàng ta không thể sao?”

“Nếu vậy thì trên đời này chẳng còn vương pháp nữa rồi?”

“Dù e ngại vương pháp nhưng nàng ta sẽ đối phó với người, người không sợ thủ đoạn của nàng ta hay sao?” Từ từ ngồi xuống, hắn nâng cằm nàng lên: “Tiểu Mãn, ta phạt người không phải là giận người ra tay giúp người khác, mà là ta không muốn người cứ tùy tiện như thế rồi mang lại nguy hiểm ẦN, người hiểu chứ?”

Nhìn vào đôi mắt sâu thẳm trong trẻo của đối phương, Dung Tiểu Mãn không khỏi cảm thấy động lòng, trái tim xót xa... Tam ca rốt cuộc vẫn thương nàng, chở che nàng như thế.

Có lẽ, nếu Ngụy Kim Chi thật sự phát hiện ra thì kết quả của nàng chẳng khác gì lời Tam ca nói, chết không đối chứng.

Trên đời này có biết bao nhiêu chuyện xấu xa, bao nhiêu thủ đoạn độc ác, ba năm trước đã được ném trải một lần, sao nàng còn không hiểu?

Nghĩ đến đây, nàng biết điều cúi đầu nhận lỗi, “Tam ca, sau này ta không dám nữa.”

Đông Phương Lạc thở dài. Dù hắn rất muốn phạt nha đầu này quỳ đủ một canh giờ, nhưng nhìn hai chân của nàng bắt đầu run lên, hắn biết nàng đã mệt rồi.

“Thôi, đứng lên đi, sau này không có sự đồng ý của ta thì không được tùy tiện xuất phủ nữa, nghe chưa?”

“Ta biết rồi!”

Nghe thấy hắn cho nàng ngồi dậy, Dung Tiểu Mãn nhất thời mừng rỡ, nhưng có lẽ do thời gian quỳ quá dài, lại vội vàng đứng lên, làm cho nàng nhất thời đứng không vững, lão đảo té về trước, Đông Phương Lạc nhanh hơn một chút, ôm nàng vào lòng.

Ôm giai nhân vào ngực, hắn chầm chọc nói: “Muốn ta ôm người đứng dậy cứ việc nói thẳng, cần gì phải lòng vòng như vậy, lỡ như bị té thì sao?”

Dung Tiểu Mãn đỏ mặt vui mừng vào ngực hắn, bĩu môi nói: “Ta... ta không có ý đó, Tam ca người đừng nói oan ta.” Mặc dù ngoài miệng cãi lại như vậy, nhưng trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào vô cùng.

Tam ca thật sự là thương yêu nàng vô cùng.

“Tiểu nữ mặc dù bình thường nóng tính bướng bỉnh nhưng tuyệt đối không nói dối, lúc ấy có rất nhiều người trên đường nhưng nha hoàn thấy là cô nương ở vương phủ động tay động chân, con chó kia mới đuổi theo tiểu nữ, làm cho tiểu nữ rơi xuống nước.”

Ngày hôm sau, Ngụy Thế Sơn hùng hổ vào An Nhạc vương phủ đòi lại công đạo cho con gái mình.

Trơ mắt nhìn con gái ướt sũng về nhà đã làm hấn đau lòng lắm rồi, hôm nay đi đâu cũng nghe thấy dân chúng trong kinh thành bàn tán chuyện này, nào là nàng ta chửi bới um sùm làm cho thần chó thấy chướng mắt mới ra tay trừng trị, nào là rơi xuống hồ là quả báo, bao nhiêu danh tiếng của con gái hấn đều bị phá hư hết rồi, thân là quốc sư như hấn làm sao mà để yên chuyện này đây?

May mà bên cạnh con gái hấn có một nha hoàn thông minh lanh lợi, cảm thấy như có người động tay động chân con chó đen đó mới nổi điên được nên mới cẩn thận nhớ lại, sau đó nhìn thấy nha hoàn trong An Nhạc vương phủ mới nhớ được, người đó là nha đầu mà Tam vương gia xem như châu như ngọc.

Nghe vậy, hấn lại càng thêm nổi trận lôi đình. Tam vương gia ngày thường không nề mặt hấn thì thôi, còn dám dung túng người trong phủ lấn lướt con gái của hấn, thật là khinh người quá đáng!

“Quốc sư, cơm có thể ăn bậy, nhưng nói thì không được nói lung tung, người hùng hổ chạy đến đây làm phiền bốn vương thì thôi, còn khẳng khẳng rằng chuyện tiểu thư nhà người bị rơi xuống nước có liên quan đến người trong phủ. Vậy xin hỏi quốc sư, trừ lời của một nha hoàn nói ra thì còn có chứng cứ gì chứng minh là người trong phủ làm?”

Ngụy Thế Sơn không vui nói: “Lúc ấy có rất nhiều người nhìn thấy con chó đen đó đuổi theo con gái của thần như điên không chịu tha, chỉ cần động não một chút là biết có người động tay động chân, cho nên con chó đó mới nổi điên như vậy.” Hấn hừ một tiếng, “Hơn nữa, ta nghe nói trong vương phủ có một nữ thần y, nắm rõ các loại dược liệu rõ như lòng bàn tay, ngày hôm qua con gái của thần gặp chuyện nàng ta cũng có mặt ở đó, cho nên chuyện này rõ ràng là có nghi vấn.”

Đông Phương Lạc lạnh lùng cười một tiếng, nét mặt lạnh nhạt nói: “Lời của quốc sư hình như có đôi chỗ gượng ép đấy nhỉ? Được, cứ cho là lúc ấy có người của bốn phủ đứng ở đó đi, nhưng vẫn là câu đó, trừ phi có chứng cứ ra, tốt nhất đừng dùng miệng mà nói, một khi nghi oan cho người tốt, quốc sư làm thế nào? Không làm thì không sợ, chẳng lẽ con gái nhà người không đáng bị như thế sao?”

Ngụy Thế Sơn ngẩn người, nhất thời không biết nên trả lời thế nào cho phải.

Dung Tiểu Mân đã dậy, vốn muốn đến chào hỏi Đông Phương Lạc, nhưng vừa đi đến ngoài sảnh đã nghe thấy tiếng nói chuyện truyền ra từ bên trong, nàng không dám xông vào, lén đến gần cửa sổ, đưa mắt nhìn vào.

Khi gương mặt của Ngụy Thế Sơn đập vào mắt, nàng sợ hết hồn.

Lúc này, Đông Phương Lạc bắt đầu tỏ ra bức bối, “Nếu như quốc sư không phủ có thể đi tìm chứng cứ, không có chứng cứ thì đừng ở đây làm phiền bốn vương nữa.”

Ngụy Thế Sơn nheo mắt lại, muốn nói thêm gì đó nhưng ngại thân phận của nhau, không dám nói gì thêm, nhìn Đông Phương Lạc bằng ánh mắt vô cùng hung ác.

Dung Tiểu Mân nhìn thấy nét mặt đáng sợ của hấn, dù chỉ trong nháy mắt ngẩn ngui nhưng cũng đủ làm cho da đầu nàng tê dại.

“Nếu vương gia cố ý bảo vệ cho người của mình thì hạ thần chẳng còn gì để nói, nể tình vương gia, hạ thần không truy cứu nữa.” Nói xong, hấn nhanh chóng cáo từ, hỗn hển xoay người đi.

“Dung cô nương, sao cô lại trốn ở đây?” Giọng nói của quản gia Tiết vang lên đằng sau nàng, hại nàng sợ hãi kêu to một tiếng.

Đông Phương Lạc ở trong phòng nghe thấy tiếng, nhìn qua cửa sổ, vừa lúc nhìn thấy được gương mặt vừa khó xử, vừa khó coi của Dung Tiểu Mân.

12. Chương 11

Chương 11

Bị bắt rồi, nàng cũng không dám trốn nữa, xoay người bước đến gần cửa, từng bước từng bước vào sảnh, nàng lo lắng hỏi: “Tam ca, Ngụy quốc sư đến có phải do đoán được thủ phạm về chuyện của con gái ông ta là ta không?”

Đông Phương Lạc không trả lời nàng ngay, chỉ cười nói như không hỏi nàng: “Sao sắc mặt người nhìn khó coi thế hả? Không phải là bị Ngụy Thế Sơn làm sợ hãi chứ?”

Bình thường, Dung Tiểu Mãn nhất định sẽ giải thích liên hồi, nhưng vào giờ phút này, một câu nàng cũng không nói nên lời.

Rốt cuộc cũng phát hiện được điều kỳ lạ ở nàng, hần đứng dậy, dịu dàng nói: “Đang suy nghĩ gì đấy? Chẳng lẽ sợ ông ta thật sao?”

“Tam ca, Ngụy Thế Sơn có phải sẽ bắt ta đi không?”

“Dĩ nhiên là không, người mà bốn vương muốn bảo vệ, hoàng thượng cũng phải nể vài phần cho ta. Huống chi, Ngụy Kim Chi bị như vậy cũng là quả báo, gieo gió gặt bão, nếu Ngụy Thế Sơn dám làm to chuyện, địa vị của ông ta cũng lung lay, cho nên ông ta mới không dám làm gì.” Vừa nói, hần vừa xoa đầu an ủi nàng: “Bây giờ mới biết sợ, có phải hơi trễ rồi không?”

Dung Tiểu Mãn lắc đầu, “Không phải ta sợ, ta chỉ lo sẽ làm ảnh hưởng đến Tam ca, dù sao địa vị của Ngụy quốc sư ở triều đình cũng không bình thường, đắc tội với ông ta cũng không tốt.”

Đông Phương Lạc cười như không để tâm, “Ông ta vẫn chưa có cái thực lực để khiêu chiến với bốn vương.” Nhìn vẻ mặt nàng vẫn còn lo lắng, hần cười vỗ đầu nàng, “Đừng suy nghĩ nhiều quá, bụng ta đói rồi, đi ăn sáng thôi.”

Dung Tiểu Mãn không biết tại sao mình lại xuất hiện ở đây.

Trước mặt là một pháp trường, có mười mấy người mặc áo phạm nhân, tóc tai bù xù đang quỳ trên mặt đất.

Những kẻ cầm mấy cây đao lớn có gương mặt vô cùng hung dữ, ác độc.

Gió thu thổi qua, mây đen giăng đầy trời, thi thoảng lại phát ra vài tiếng sét rung trời...

Ngồi ở ghế giám trăm quan, là Ngụy Thế Sơn.

Lúc này, vẻ tàn độc, hung bạo toát ra từ gương mặt hần ta đủ làm cho người ta cảm thấy máu trong người như đông lại.

Chỉ trong nháy mắt, lệnh bài bị ném xuống, những tên cầm đao vung tay xuống, những tiếng kêu thê lương thảm thiết kéo đến không ngừng.

Pháp trường được rửa bằng máu tươi, những người dân đứng xem cũng bắt đầu nức nở.

Ngày càng nhiều máu chảy ra, nhuộm đỏ cả pháp trường, ngay cả ông trời cũng phải khóc!

Một trận mưa ào ạt kéo đến, dường như đang thể hiện niềm tiếc thương với mười mấy mạng người phải oan ức mà lìa xa cõi đời.

Mặt đất bị nhuộm đầy máu tươi cũng từ từ trở nên sạch sẽ trở lại.

Không biết đã trải qua bao lâu, người dân đều đã tản đi, quan binh cũng trở về, trong pháp trường to lớn, chỉ còn lại Dung Tiểu Mãn ướt sũng trong mưa.

Đôi mắt nàng đã nhắm chặt khóc, cả người run rẩy, không thể tin được những chuyện đang xảy ra trước mắt.

Trên đất là những thi thể, đầu và thân mỗi thứ một nơi, thật đáng sợ.

Hạ đại tướng quân từng lập vô số công lao cho giang sơn Bắc Nhạc, giờ đây đang yên lặng nằm trên đất, đầu thì lẩn lờn lóc ra một nơi khác.

Nhưng đôi mắt của ông lại trợn tròn lên, như thể đang dùng ánh mắt đầy căm hận đẩy để chất vấn ông trời, tại sao lại để ông chết oan như thế.

Nhìn thấy hình ảnh này, Dung Tiểu Mãn không thể kìm nén được nỗi đau thương trào dâng trong lòng nữa, tiếng khóc dần lớn lên...

“Tiểu Mãn, Tiểu Mãn...”

Một giọng nói cứ quanh quẩn bên tai nàng mãi, không chịu đi.

Nàng không để ý đến nó, chỉ chăm chú nhìn những thi thể đang nằm trên đất, những tên đao phủ đó thật tàn nhẫn!

Thế giới của nàng đã sụp đổ rồi, người thân của nàng cũng chẳng còn, từ nay về sau, trên đời này chỉ còn lại nàng một mình cô độc mà thôi...

“Tiểu Mãn, mau tỉnh lại đi...” Giọng nói kia ngày càng rõ ràng, ngày càng vồn vã.

Dung Tiểu Mãn mở hai mắt ra, đập vào mắt không phải là những thi thể nằm trên đất, cũng không phải là màu máu đỏ tươi chói mắt nữa, lại càng không phải là gương mặt tàn độc của Ngụy Thế Sơn.

Đông Phương Lạc lo lắng nắm chặt hai tay của nàng, thấy nàng rớt cuộc cũng mở mắt, vội vàng nói: “Gặp ác mộng à? Từ xa đã nghe thấy tiếng khóc của ngươi, còn tưởng ngươi bị thương, ngươi mơ thấy điều gì thế?”

Từ từ khôi phục lại ý thức, nàng mới phát hiện, những điều nàng vừa thấy chẳng qua chỉ là hình ảnh nằm ở nơi sâu nhất trong đáy lòng mà thôi.

Đã bao nhiêu lâu rồi, nàng không gặp cơn ác mộng đó?

Cứ ngỡ là đã quên rồi, nào ngờ, đó chẳng qua là vì nàng đã cất nó ở một nơi thật sâu, thật sâu mà thôi.

Cả người nàng toát đầy mồ hôi lạnh, nàng cảm nhận được không khí lạnh như đang tràn vào ở từng nơi, từng nơi trong cơ thể nàng.

Nàng nắm chặt tay của hắn, ánh mắt nức nở chực khóc nói: “Tam ca, ta lạnh quá, xin ngươi, xin ngươi ôm ta một cái.”

Nghe vậy, Đông Phương Lạc cảm thấy xót xa. Cho đến tận bây giờ, hắn chưa từng nhìn thấy Tiểu Mãn vừa yếu ớt, vừa sợ hãi đến thế này.

Nước mắt giàn giụa trên mặt, gương mặt nhỏ nhắn cứng đờ, tất cả sự kinh hoàng đều tụ lại nơi đáy mắt, dường như đã gặp phải một nỗi sợ khổng lồ. Nếu như không gọi nàng dậy kịp, hắn thật không biết nha đầu này có chết trong cơn ác mộng đó không nữa.

Hắn giữ chặt nàng trong vòng tay của nàng, nhưng thân thể nàng vẫn run rẩy trong ngực hắn như cũ, giống như một con thú nhỏ đang bị thương.

Hắn dùng giọng nói dịu dàng nhất, an ủi nàng, “Tiểu Mãn, chỉ là ác mộng thôi, không sao nữa rồi.”

Hắn lại an ủi nàng thêm vài tiếng, sau đó nhẹ giọng hỏi thăm: “Nói cho ta biết, vừa rồi ngươi mơ thấy cái gì?”

Rúc mình vào ngực hắn, Dung Tiểu Mãn đáng thương lau nước mắt, “Ta... Ta quên rồi, nhưng nó rất đáng sợ.”

Vừa nói, hai bàn tay nhỏ nhắn vừa nắm chặt vạt áo của hắn, “Tam ca, ngươi làm cho ta nhớ đến mẹ ta, hồi còn nhỏ, mỗi khi ta gặp ác mộng, mẹ ta sẽ ôm chặt ta vào lòng như ngươi, mặc kệ lúc ấy đã khuya rồi, vẫn dịu dàng dỗ ta ngủ, sau đó bà ấy mới an tâm đi ngủ.”

Đông Phương Lạc rất muốn nói, bốn vương không muốn làm mẹ của người, bốn vương chỉ muốn làm người đàn ông của người.

Nhưng nhìn nàng run rẩy trong lòng hần như thế, vừa yếu ớt, lại vừa đáng thương, làm cho hần chỉ muốn trở nên thật dịu dàng, giúp nàng quên đi hình ảnh đáng sợ trong cơn ác mộng vừa rồi.

“Tam ca, hình như ta vẫn chưa kể cho người nghe về chuyện của mẹ ta thì phải.” Dung Tiểu Mãn từ từ bình tĩnh lại, gương mặt đang hoảng sợ cũng dần biến mất, nàng từ từ mỉm cười nói.

“Bà là người mẹ vĩ đại nhất trên đời, nghe nói, lúc ta ở trong bụng mẹ đã có hiện tượng xấu, ngay cả đại phu cũng nói với cha mẹ ta, bệnh của ta không thể trị được, sống được hai, ba năm đã là phước lắm rồi. Nhưng mẹ ta không cam lòng, sống chết cũng phải cứu ta cho bằng được, cho nên bà tìm một đại phu có y thuật vô cùng inh.”

“Sau khi bắt mạch cho ta, đại phu đó nói với mẹ ta rằng, muốn ta giữ lại mạng sống cũng không khó, nhưng trước khi ta đến ba tuổi, mỗi ngày phải uống máu của bà mới có thể giữ mạng lại được.” Nói đến đây, Dung Tiểu Mãn lại nức nở thêm vài tiếng.

“Vì muốn giúp ta được sống, mỗi đêm, bà thừa dịp lúc cha không để ý, lén cắt cổ tay để lấy máu cho ta uống, sau đó cha ta biết được, cãi nhau một trận với bà.”

“Mẹ ta ôm ta khóc, cha ta thấy hai mẹ con ta khóc, cũng ôm chúng ta khóc.”

“Ba năm trôi qua, cái mạng nhỏ của ta coi như giữ lại được, nhưng thân thể của mẹ ta lại ngày càng đi xuống.”

“Năm ta lên ba, đại phu đó lại đến nhà của ta, thấy ta còn sống, ông ấy rất kinh ngạc, có lẽ là cảm động vì những chuyện mà mẹ ta đã làm cho ta, ông ấy để lại một vị thuốc quý báu để bà bồi dưỡng lại thân thể, sau đó đưa ta đi.”

“Người này... Chính là sư phụ của người sao?” Hần hỏi.

Nàng gật đầu, “Đúng, ông ấy là một thần y, nhưng tính tình vô cùng kỳ quặc, có thể y thuật của ông tốt, nhưng cũng cứng đầu không kém, khi ông ấy lâm bệnh, nhất định không chịu trị bệnh, cho nên cứ vậy mà bị ốm đau hành hạ, rồi mất.”

Đông Phương Lạc không hỏi tiếp nữa, sự thật đã rõ ràng quá rồi, dù không hỏi nữa nhưng hần cũng đoán được tám, chín phần.

Hần nhẹ nhàng lấy khăn lau khô nước mắt của Dung Tiểu Mãn, gối cầm lên đầu nàng, nói: “Mặc kệ trước kia người đã trải qua chuyện gì, trên đời này vẫn còn rất nhiều người quan tâm đến người, cho dù cha mẹ người đã qua đời, sư phụ của người đã mất, nhưng người vẫn còn có ta. Đông Phương Lạc ta, sẽ chờ che cho Dung Tiểu Mãn người một đời một kiếp.”

Nhìn nét mặt kiên định của hần, Dung Tiểu Mãn khẽ mỉm cười, muốn nói điều gì đó nhưng lại ngập ngừng không biết nên mở miệng như thế nào.

Nàng biết, đây là lời hứa của Tam ca đối với nàng.

Nếu như nàng không có quá khứ phức tạp như vậy, nàng nghĩ có lẽ mình là cô gái hạnh phúc nhất trên đời này.

Nhưng khi sự thật về thân thể của nàng bị vạch trần, nàng không dám chắc rằng, hần có thể giống như bây giờ không, có thể kiên định mà quyết bảo vệ cho nàng một đời một kiếp thế này không.

Nàng tham lam sự dịu dàng của hần, nhưng lại sợ nó như đóa phù dung sớm nở tối tàn, sau những suy đi tính lại trong lòng, nàng vươn tay, ôm chặt lấy hần, hưởng sự ấm áp trong lòng hần.

Dù đó chỉ là hạnh phúc trong phút chốc, nhưng nàng quyết sẽ không từ bỏ nó.

Đông Phương Lạc cảm nhận được sự bất lực của nàng, giờ phút này, thiên ngôn vạn ngữ gì đó, những lời hứa hẹn gì đó, đều không bằng một hành động thực tế.

Hần cũng ôm chặt nàng, muốn dùng cách này để thể hiện quyết tâm của mình.

Cho đến khi Dung Tiểu Mãn ngủ say, hắn mới nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, dịu dàng đắp mền cho nàng.

Khi ra khỏi phòng thì ngoài trời đã tối đen như mực.

Đêm khuya, mang đến cho người khác một giấc ngủ say, nhưng hắn biết, lúc này mình vô cùng tỉnh táo.

Búng tay một cái, Dương Cửu đi theo bảo vệ hắn nhiều năm đi ra từ trong bóng tối.

“Vương gia có gì dặn dò?”

Đông Phương Lạc nghiêm trọng ngoắc tay, nói nhỏ vào tai của hắn ta.

Dương Cửu nghe vậy, ngơ ngác không hiểu gì, nhưng thấy được sự kiên định toát ra từ trong mắt của vương gia, hắn gật đầu rồi không nói thêm gì nữa, nhún chân một cái, nhảy lên nóc nhà, trong chốc lát đã biến mất trong bóng đêm.

Ánh mặt trời sau giờ Ngọ đem lại sự ấm áp vô cùng tận cho người ta.

Đông Phương Lạc lười biếng nằm trên giường trong phòng sách, yên lặng đọc sách.

Cách đó không xa, Dung Tiểu Mãn ngồi dưới đất, chơi trò chơi với A Bảo.

Kể từ sau khi một người, một sư tử trở nên thân thiết hơn, A Bảo lại đặc biệt bám nàng.

Mặc dù đã bị Đông Phương Lạc dạy dỗ mấy lần, nhưng A Bảo quên được là quên ngay, chỉ cần có cơ hội, tức khắc sẽ đi loanh quanh bên cạnh Dung Tiểu Mãn suốt.

Đúng giờ này, người trong vương phủ sẽ đem thịt bò hoặc thịt dê đến làm món ăn chính cho A Bảo, trừ bữa chính ra, A Bảo còn thích ăn đùi gà và thịt khô, mà đầu bếp trong vương phủ làm món thịt khô vô cùng ngon miệng, đừng nói là A Bảo, ngay cả Dung Tiểu Mãn bình thường không ăn mấy cũng cảm thấy thích.

Mỗi ngày, sau giờ Ngọ, nàng lại theo đuôi A Bảo đến phòng sách của Đông Phương Lạc.

Hôm nay cũng giống như vậy.

Nàng đem theo hai miếng thịt lớn, lấy một cái ra đưa cho A Bảo, mồm nó lớn, răng lại bén, nhai hai ba lần là nuốt miếng thịt vào bụng.

Dung Tiểu Mãn miệng nhỏ, răng cũng nhỏ, dĩ nhiên không lợi được như nó, gặm gặm nhai nhai hồi lâu cũng mới ăn được vài miếng, nàng quyết định đưa miếng thịt còn dư của mình cho A Bảo, cười dụ dỗ nó ăn.

A Bảo vừa ăn hết quả táo là quay sang miếng thịt của nàng ngay.

Đông Phương Lạc giương mắt rời khỏi cuốn sách, nói: “Người cần phải biết, hôm nay nó ăn được hai miếng thịt, ngày mai không ăn được hai miếng như vậy nhất định sẽ làm phiền người cả đêm, làm người không tài nào ngủ được.”

Nghe vậy, Dung Tiểu Mãn sợ hết hồn, “Thật sao?”

“Không tin người cứ thử xem.”

Trong đầu nàng chợt hiện lên một hình ảnh, nửa đêm, A Bảo đứng trước cửa phòng nàng, vì một miếng thịt mà luyện giọng cho nàng nghe.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi rùng mình, vội vã hỏi: “Vậy làm sao bây giờ?”

Đông Phương Lạc không trả lời nàng, liếc nhìn A Bảo, nở nụ cười hời hợt: “A Bảo, không được ăn.”

Rõ ràng con sư tử đang ăn rất vui vẻ, nhưng chủ nhân lại không cho nó ăn, nó rất muốn phản kháng lại, nhưng sợ chủ nhân sẽ tức giận, đành tỏ vẻ đáng thương nhìn nàng, trả miếng thịt khô còn phân nửa cho nàng.

Dung Tiểu Mãn nhìn miếng thịt khô vẫn còn dính nước miếng của A Bảo, trong đồng nước miếng đó còn kẹp thêm vài miếng thịt vụn, nàng không nhịn nổi, bấu môi trợn mắt nhìn A Bảo.

A Bảo cảm thấy rất oan ức, trầm nghĩ, ta đã trả miếng thịt khô cho người rồi mà, sao còn liếc ta chứ?

Đừng xem thường rằng nó chỉ là một con sư tử, thật ra nó rất hiểu chuyện. Nó biết chủ nhân thích chị gái luôn sắc mùi thuốc này, mặc dù trước kia từng bắt nạt nó, nhưng ở cùng nhau lâu, nó ngày càng thích nàng.

Hơn nữa nó còn phát hiện một chuyện, chỉ cần chị gái có mùi thuốc này vui vẻ, chủ nhân nhất định sẽ vui vẻ.

Thấy chị gái có mùi thuốc không vui, nó sợ chủ nhân cũng thấy không vui, cho nên nó bước đến lại gần nàng, dùng cái lưỡi vừa dài vừa to liếm lên gương mặt trắng nõn mềm mại của nàng.

Dung Tiểu Mân đáng thương, gương mặt đầy nước miếng không nói, còn có vài miếng thịt bám dính lại trên mặt nữa, Đông Phương Lạc thấy hình ảnh này, không nhịn được cười, mà cười một cái là đứng lên không nổi.

A Bảo đắc ý hất cằm lên. Xem xem, chỉ cần làm cho chị gái có mùi thuốc này vui vẻ, chủ nhân nhất định cũng cảm thấy vui vẻ vô cùng.

Đó đó, xem chủ nhân cười vui thế nào kìa.

Dung Tiểu Mân tức giận lau sạch sẽ nước miếng trên mặt mình, chỉ tay la lối với A Bảo: “Người bẩn quá đi! Ai da, nhan sắc của ta bị người hủy cả rồi, Tam ca, người còn cười nữa, A Bảo bắt nạt ta!”

A Bảo cảm thấy oan ức vô cùng, nhìn nàng từ trên xuống dưới, lắc lắc đầu, như đang giải thích rằng mình không có ý bắt nạt nàng.

Nó chỉ muốn lấy lòng nàng thôi mà.

Đông Phương Lạc ôm bụng cười một hồi lâu, rốt cuộc cũng ngừng cười, đứng dậy đi đến trước mặt nàng, tốt bụng lấy khăn ra lau thêm một lần giúp nàng, vừa lau vừa nói: “Người bắt nạt A Bảo nhiều lần như vậy, thi thoảng để nó bắt nạt lại cũng là điều đương nhiên thôi.”

13. Chương 12

Chương 12

Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng đôi tay lau mặt cho nàng lại dịu dàng vô cùng.

Tiểu Mân đứng là đáng yêu, thân thiện, làm cho người gặp người khác, so với những thiên kim của các đại thần trong triều kia, Tiểu Mân chẳng hoạt bát hơn nhiều, đôi mắt to tinh nghịch kia như có khả năng nói chuyện vậy, từng giây từng phút đều làm cho hắn phải chú ý.

Lúc này, nha đầu này biết điều ngồi yên để hắn lau mặt, đôi môi đỏ hồng chìm lại như có một ma lực, làm cho hắn có khát vọng muốn được hưởng trọn nó.

Tay hắn dần chậm lại, dưới ánh mắt hồn nhiên của Dung Tiểu Mân, hắn ôm nàng vào ngực. Nàng sợ hết hồn, đôi môi nhỏ nhắn mấp máy như muốn nói điều gì đó, nhưng nhìn gương mặt hắn càng ngày càng gần, nàng xấu hổ yên lặng, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, đáng vẻ như đang chờ nụ hôn của hắn.

Đáy lòng của Đông Phương Lạc chợt xao động, thấy nàng đồng ý ngầm mà vui mừng khôn xiết, cảm xúc trào dâng không khống chế được nữa, hắn nhanh chóng chiếm đoạt đôi môi ngọt ngào kia.

Đối với tình cảm, hắn luôn cố chấp, luôn chung thủy như thế. Dù cho trên đời này có biết bao cô gái, nhưng từ sau khi thích Tiểu Mân, trong lòng hắn đã không thể có thêm người nào nữa. Vào lúc này, người trong lòng hắn đang tựa vào ngực hắn, Đông Phương Lạc cảm thấy hạnh phúc vô tận đang tràn đầy trong lòng mình.

Giữ cổ nàng lại, tuy hành vi của hắn bây giờ đang là cướp đoạt nụ hôn, nhưng động tác lại nhẹ nhàng vô cùng.

Dung Tiểu Mân chợt rên khẽ, lại càng thêm kích thích ham muốn của hắn.

Hai người như hòa mình vào nhau, nặng nề thở dốc, Đông Phương nhỏ nhẹ bên tai nàng: “Có nhớ lời ta từng nói với ngươi không? Ta ghét nhất, hận nhất là người khác trộm đồ của ta. Năm đó, ngươi bỏ đi mà không nói, làm cho ta vô tình mất đi thứ quý giá nhất, Tiểu Mãn, ngươi có biết mình sắp bị trừng phạt như thế nào không?”

Không đợi nàng đáp lời, hắn cầm lấy bàn tay của nàng, đặt lên ngực hắn. “Ngươi đã lấy mất trái tim của ta, hại ta vì đau đớn mà tiêu tụy, nhưng nhớ suốt ba năm. Tiểu Mãn, bây giờ ta phải tìm ngươi đòi nợ.”

Dung Tiểu Mãn chợt hiểu ra. Thì ra, thứ mà Tam ca luôn miệng bảo rằng nàng trộm của hắn, chính là trái tim.

Lòng nàng nhói đau, đôi mắt rưng rưng, không ngờ trên đời này lại có một chàng trai si tình như thế, mà chàng trai ấy lại là người thích nàng.

Hạnh phúc trào dâng, Dung Tiểu Mãn chủ động đi lên, cam tâm tình nguyện dâng hiến bản thân cho người đàn ông mình yêu.

Nàng không biết bọn họ có thể yêu nhau được bao lâu, nhưng ít nhất, trước khi chia tay, nàng cũng đã có được hắn một cách hoàn chỉnh nhất.

Sáng hôm sau, khi Dung Tiểu Mãn tỉnh giấc thì Đông Phương Lạc đã rời khỏi. Nhớ lại tình cảnh triền miên nồng nhiệt như lửa vào tối hôm qua, hai gò má nàng đỏ ửng lên, thẹn thùng rúc vào chăn.

Tiếng bước chân truyền đến ngoài cửa, “Dung cô nương, ngươi đã tỉnh chưa?”

Ra là Đông Nhi, xem ra chuyện tối qua nàng ở lại phòng của Tam ca, Đông Nhi đã biết cả rồi.

Nghĩ đến đây, hai gò má lại càng ửng hồng thêm. Nàng vội vàng ngồi dậy, thay váy áo vào, nói: “Đợi tí, Đông Nhi người đừng vào, đợi ta mặc xiêm y đã.”

Đông Nhi bật cười, trêu chọc nói: “Sớm muộn gì cũng đã là người của vương gia rồi, Dung cô nương còn xấu hổ gì nữa?”

Vừa nói, vừa đẩy cửa vào, bắt quả tang gương mặt đỏ ửng của Dung Tiểu Mãn.

Nàng vội vàng thay xiêm y vào, hờn dỗi trách móc nhìn Đông Nhi: “Ngươi đang nói hươu nói vượn gì đó? Tối hôm qua ta chỉ ngủ quên trong phòng của Tam ca thôi. Còn nữa, chuyện này nhất định không được nói ra ngoài, ta là một cô gái, nếu bị người khác biết chuyện, sau này nhất định không gả đi được.”

Đông Nhi cười cười bưng chậu nước đến gần, “Còn giấu giếm gì chứ? Toàn bộ trên dưới trong vương phủ đều biết đêm qua vương gia với người thị tẩm rồi, trước khi vương gia ra ngoài còn cố ý dặn dò, phải cẩn thận hầu hạ cho người, nếu không đến khi hồi phủ nhất định sẽ không tha cho ta.”

Dung Tiểu Mãn nghe vậy, gương mặt lại càng nóng lên. Nàng nắm chặt vạt áo, buồn bã nói: “Xong rồi xong rồi, trong sạch của ta, thanh danh của ta đều mất hết trơn rồi, rốt cuộc là ai dám để lộ chuyện này ra ngoài, nếu ta bắt được, nhất định sẽ cho người đó cầm luân.”

Đông Nhi không nhịn cười nổi, “Còn cần người khác nói sao? Đêm qua người la to như vậy, đừng nói là hạ nhân hầu hạ xung quanh đó, ngay cả bên sương phòng cũng nghe thấy.”

“Ta... Ta la lớn đến vậy sao?”

Dung Tiểu Mãn tỏ vẻ vô tội hỏi, tối qua nàng đúng là có la thật, nhưng đó là lần đầu tiên của nàng, khi Tam ca đi vào, nàng thật sự rất đau, cho nên mới vừa khóc, vừa la giống như một đứa bé.

Nhưng dù là vậy thì cũng không khoa trương đến nỗi cả vương phủ đều nghe chứ. Nhìn mặt nàng đỏ ửng, Đông Nhi cũng không đành lòng trêu chọc nàng nữa. Nàng vừa vắt khăn, vừa nói, “Dung cô nương, người đừng xấu hổ nữa, có thể được vương gia yêu thương, đây là phúc mà bao nhiêu cô gái trên đời này muốn còn không có. Hơn nữa, mọi người trong phủ đều muốn người làm chủ nhân tương lai của vương phủ này, vậy nên...” Đông Nhi cười hì hì: “Ngươi phải mau chóng sinh một đứa con cho vương gia, nhất định phải có vài ba tiểu quận chúa, tiểu vương gia mới được, như vậy vương phủ mới vui vẻ, náo nhiệt chứ.”

Dung Tiểu Mãn bị nàng trêu chọc, hoàn toàn không nói được gì, nhân lúc rửa mặt vờ như không nghe thấy. Rửa mặt xong, lúc này mới xoay người hỏi Đông Nhi, “Sao hôm nay Tam ca ra ngoài sớm thế? Không phải ba ngày mới lâm triều một lần sao? Hôm nay mới ngày thứ hai thôi mà.”

Đông Nhi đang dọn dẹp phòng cười cười trả lời: “Sao vậy? Mới không gặp vương gia một buổi sáng đã thấy nhớ người rồi sao?”

Dung Tiểu Mãn lườm nguýt nàng, “Đông Nhi, càng ngày người càng hư, để xem sau này ta làm kem đường da có cho người nữa không.”

Đông Nhi vội vàng nở nụ cười nịnh nọt, “Đừng mà đừng mà, vừa rồi ta chỉ nói đùa thôi, hôm nay vương gia đi sớm là vì có công công từ trong cung đến chuyển lời, nói hoàng thượng có chuyện quan trọng cần tìm người bàn bạc.”

Dung Tiểu Mãn đang chải tóc ngẩn ra, “Vậy người có biết hoàng thượng tìm vương gia có chuyện gì không?”

“Ta chỉ là một nha hoàn nhỏ bé trong phủ, làm sao biết được những chuyện trọng đại như thế này. Có điều...” Đông Nhi cẩn thận nói: “Sáng nay ta châm trà cho công công, nghe nói hoàng thượng tìm vương gia để bàn bạc về một vụ án, nghe nói vụ án đó rất chấn động, hình như có liên quan đến một vị tướng quân.”

Nghe đến đó, mặt nàng tái mét. “Là chuyện của tướng quân Hạ Tử Ngang?”

Đông Nhi gật đầu, “Đúng, là chuyện của Hạ tướng quân, trước đó không lâu ta từng nghe quản gia Tiết nói, gần đây vương gia đang bận rộn chuyện tìm kiếm con gái út của Hạ tướng quân, có lẽ do tiến độ hơi chậm nên hoàng thượng cảm thấy nóng nảy. Xem xem, mới sáng sớm đã vội vương gia vào cung rồi.”

Dung Tiểu Mãn cảm thấy căng thẳng vô cùng. Gần đây được Tam ca yêu thương cưng chiều quen rồi, làm nàng gần như quên mất mục đích đến kinh thành của mình.

Ba năm trước, vì thảm án đó mà cuộc đời của nàng như rơi vào vực đen của bóng tối, phải sống mai danh ẩn tích, mang tiếng là tham sống sợ chết, chỉ vì muốn có một ngày có thể tự tay đòi lại công đạo cho người nhà đã chết oan của nàng.

Nhưng vừa đặt chân vào kinh thành đã bị Tam ca bắt tại trận, chuỗi hạnh phúc và vui vẻ kéo đến, làm cho nàng suýt nữa quên mất thân phận và nhiệm vụ của mình.

Một vị quan, một tên phản tặc, bọn họ đã định là không có kết quả.

“Dung cô nương, Dung cô nương...”

“Hả?” Tỉnh táo lại mới phát hiện, Đông Nhi đang lo lắng hỏi nàng: “Người làm sao vậy? Tự nhiên trở nên buồn bã như có tâm sự như thế, gọi một lúc lâu cũng không đáp lại. Tí nữa người muốn ăn gì? Vương gia nói người muốn ăn gì thứ cứ nói với ta, ta sẽ căn dặn đầu bếp làm cho người.”

Dung Tiểu Mãn vội vàng dọn dẹp lại dòng tâm sự của mình, cười nói: “Ta muốn ăn đùi gà.”

Những ngày sau đó, Đông Phương Lạc vẫn thường xuyên đi sớm về trễ, từ sáng đến tối đều không thấy tăm hơi đâu.

Tối hôm đó, hần vừa trở về vương phủ đã nghe quản gia nói, Dung Tiểu Mãn tự tay chuẩn bị bữa tối cho hần, đợi hần trở về dùng bữa Đông Phương Lạc nghe vậy, không khỏi cảm thấy hứng thú. Dạo gần đây hần thật đúng là bận rộn đến độ sút đầu mẻ trán, có lúc, trở về đã thấy Tiểu Mãn ngủ rồi, hần không đành lòng đánh thức nàng, đành phải ngồi ngắm giai nhân ngủ, lại không làm được gì, làm hần tấy máy tay chân vô cùng.

Cho nên hôm nay mới hồi phủ sớm, chỉ vì muốn cùng Tiểu Mãn ăn một bữa cơm vui vẻ, không ngờ nha đầu kia cũng có thần giao cách cảm với hần, ngay cả bữa tối cũng tự tay chuẩn bị.

Vừa bước vào phòng ăn, một mùi hương thơm phức đã xộc vào mũi, những món ăn ngon miệng đã được đặt trên bàn, làm cho người ta cảm thấy đói bụng, còn A Bảo thì đang nằm trong một góc, cúi đầu dùng hết sức chiến đấu với miếng thịt.

Vừa đẩy cửa vào, Dung Tiểu Mãn đang dọn đồ ăn lên với Đông Nhi nở nụ cười ngọt ngào đón hân về: “Tam ca, hôm nay huynh trở về sớm thật, muội còn đang suy nghĩ xem có nên nhờ người ta nhấc với huynh hôm nay trở về sớm không.”

Đông Phương Lạc vẫy tay với Đông Nhi, ý bảo nàng lui xuống trước, nét vui mừng khó nén trên mặt, đôi mắt hân hoan chăm vào những món ăn đặt trên bàn, cười nhìn Dung Tiểu Mãn: “Những món này đều do muội làm?”

“Sao? Tam ca nghĩ muội biết nấu ăn sao?”

“Huynh chỉ nhớ muội có một bản lĩnh phá hoại vô cùng mạnh mẽ, nhớ ba năm trước, huynh muốn uống canh bí đao, nhờ muội nấu giúp, kết quả, muội lại làm cho nhà bếp cháy sạch chẳng còn gì.”

Vì chuyện này, hân đã trách cứ Tiểu Mãn một trận, còn nhéo tai nàng nói, con gái lớn rồi mà canh cũng không biết nấu, sau này nhất định không gả đi được Dung Tiểu Mãn còn đang sợ hãi do trận hỏa hoạn đó, có một gia đình còn bị bỏng ở tay, trong lòng cảm thấy có lỗi vô cùng, nghe hân trách móc như vậy, nàng khóc thét lớn lên, chỉ biết nói: “Xin lỗi.”

Chuyện cũ như tái hiện lại mồn một trước mắt Dung Tiểu Mãn dĩ nhiên chưa từng quên chuyện đó. Nàng cười hì hì cởi áo khoác giúp Đông Phương Lạc, hầu hạ hân ngồi xuống trước bàn: “Tam ca, hồi đó do muội còn nhỏ, tay chân vụng về, chuyện quá khứ qua nhiều năm rồi, sao muội có thể ngốc nghếch như hồi ấy được?” Vừa nói, nàng vừa múc một bát canh còn bốc khói ra.”Muội biết Tam ca thích uống canh bí đao nhất, muội còn cố tình luộc chín thịt bò bên trong, nhai là thấy mềm ngay, Tam ca thử xem có hài lòng không?”

A Bảo nằm trong góc vừa chiến đấu xong với miếng thịt bò, ngửi thấy mùi vị của thịt bò, thút thút mũi vào cái, sau đó lúc lắc cái mông đi đến chỗ Dung Tiểu Mãn, lấy cái chân mập mạp chà chà vào người nàng, đáng vẻ nịnh nọt rõ ràng, ý muốn ăn nữa.

Nàng sờ đầu A Bảo, vờ nghiêm khắc nói: “A Bảo, người đã ăn hai bát thịt lớn rồi, dù mập lên không phải không tốt, nhưng mập như người thật sự rất khoa trương. Nếu người còn muốn lấy vợ thì bước tiếp theo phải nghĩ đến chuyện giảm cân.”

A Bảo lúc lắc đầu, dường như vô cùng nhạy cảm với hai chữ “giảm cân” này.

Nó lại dụi dụi đầu vào nàng, thấy Dung Tiểu Mãn không hề có ý nhượng bộ, nó biết điều trở về cái gối của mình, nằm yên trên nệm liềm chân.

Đông Phương Lạc lấy chén canh bí đao, thử một ngụm, cảm thấy mùi vị không tệ, đôi chân mày giãn ra, một hơi húp cả bát canh.

Dung Tiểu Mãn thấy hân hài lòng như vậy, cũng cảm thấy vui vẻ không thôi, nàng tinh nghịch ngồi bên cạnh hân, hỏi như đang muốn đòi phần thưởng: “Tam ca, huynh xem, tài nấu nướng của muội có phải sau này sẽ gả đi được không?”

Bị lời của nàng chọc cười, hân ngất yêu má của nàng, trêu chọc nói: “Chẳng lẽ muội dùng mọi tâm tư của mình vào bàn ăn thịnh soạn này chỉ vì sợ sau này không ai muốn lấy sao?”

Nàng hất hàm, hờn dỗi nhìn hân, “Mỹ nhân bẩm sinh từ trong khí chất như muội, sao lại có chuyện không ai muốn lấy chứ?”

“Hừm, muội đúng là tự kỷ.”

“Muội không phải tự kỷ, đó là tự tin.”

Đông Phương Lạc cười ha ha, ôm nàng vào ngực, hôn lên đôi môi như trái táo huyền thoại không ngừng của nàng.

“Được được, huynh rất thích đáng vẻ tự tin này của muội.”

Dung Tiểu Mãn ngồi lên đùi hân, cho hân hôn đủ nàng rồi, đột nhiên hỏi: “Tam ca, muội nghe quần gia Tiết nói, hoàng thượng đang tạo áp lực với huynh, muốn huynh nhanh chóng tìm tung tích con gái út của Hạ tướng quân, đã có manh mối gì chưa?”

Đông Phương Lạc cười nhìn nàng, thừa lúc nàng đang huyền thuyên không ngừng, gấp một viên thịt nhét vào miệng nàng.

Dung Tiểu Mãn vừa ăn, vừa nghe hắn nói: “Vụ án đã điều tra từ lâu, tìm ra không ít manh mối.”

Vắt vả lăm mới nuốt được miếng thịt xuống, nàng vội hỏi hắn: “Đầu mối gì? Đã tìm ra được cô gái đó rồi ư? Tìm được cô ta rồi, Tam ca định xử lý thế nào?”

“Muội gấp gấp như vậy làm gì?”

“Muội... lúc đầu muội cũng nói với Tam ca rồi, Hạ tướng quân từng có ân với muội, muội không muốn thấy dòng máu cuối cùng của Hạ gia cũng không còn.”

“Chuyện này huynh sẽ suy nghĩ cẩn thận, có điều...” Hắn nhìn nàng, nghi ngại, “Theo luật lệ của Bắc Nhạc, một khi bắt được con gái của ông ta, phải đưa và đại lao của Hình bộ để thẩm vấn, có tội hay không phải thẩm tra mới biết được.”

14. Chương 13

Chương 13

“Ồ, ra là vậy.”

“Tiểu Mãn, muội bận cả buổi chiều, phí công phí sức làm cả bàn ăn như vậy, chẳng lẽ là muốn hối lộ huynh, kêu huynh đừng bắt con gái của Hạ tướng quân sao?”

“Hả... dĩ nhiên là không!” Nàng vội vàng lắc đầu: “Gần đây thấy Tam ca bận rộn như vậy, ngày nào cũng ăn ngủ không ngon, muội mới muốn tự tay làm đồ ăn để huynh tắm bổ. Dù gì huynh cũng là vương gia của Bắc Nhạc, nếu vì việc công mà làm cho bản thân ngã bệnh, chẳng những làm cho Bắc Nhạc tổn thất, mà Dung Tiểu Mãn muội cũng đau lòng.”

Đông Phương Lạc vừa buồn cười, vừa bực mình ngắt mũi nàng. “Nha đầu này, chẳng có bản lĩnh gì, chỉ có cái miệng là biết nịnh nọt thôi.”

“Ai da, Tam ca, người ta chỉ nói thật lòng thôi, đừng có cho là người ta muốn dụ dỗ huynh được không. Được rồi, muội có thứ muốn tặng cho huynh.” Vừa nói, nàng vừa nhảy ra khỏi người hắn, chạy vào phòng trong.

Một hồi lâu sau, nàng khệ nệ ôm vài bộ quần áo ra.

“Tam ca, huynh xem đồng quần áo này có quen không?” Dung Tiểu Mãn cười cười, “Lần trước tiến cung, hoàng thượng tặng uội mấy cây vải, sau khi trở về, muội có sờ thử, đúng là vừa mềm, vừa trơn láng, nhất là cây vải trắng này, muội thích nó những, dày vừa đủ, cảm giác chạm vào rất thoải mái, nhân lúc mấy bữa nay rảnh rỗi nên tiện thể may cho Tam ca vài cái áo.”

Dứt lời, nàng lấy một chiếc áo khoác ra, là áo khoác màu trắng, phần vạt áo viền bạc, bên trên thêu hình con rồng rất đơn giản, ở cổ và ống tay áo có thêm thắt vài điểm nhấn, thoát nhìn, vừa đẹp đẽ, vừa cao sang.

“Mấy ngày nữa là trời chuyển lạnh rồi, trời lạnh, huynh cứ lấy áo khoác này ra mặc.” Dung Tiểu Mãn cầm chiếc áo, khoác vào cho hắn: “Ai da, đúng là đẹp trai thật, Tam ca mà mặc cái áo này ra ngoài, nhất định các cô gái trong thành đều mất ngủ vì huynh.”

Không đợi hắn nói chuyện, nàng lại lấy vài bọc giấy nhỏ từ tay áo ra.

“Tam ca, trong các bọc giấy này là các loại thuốc mà muội đã tỉ mỉ nghiên cứu nhiều năm, có thể trị cảm lạnh, giảm chứng nhức đầu, giúp máu lưu thông, cái túi này này đựng trà, chỉ cần uống trong hai tháng thì khỏi cần mặc áo khoác ra ngoài đường cũng được, bởi vì trong đó có vị thuốc chống lạnh.”

Đông Phương Lạc cau mày, “Muội đưa huynh những thứ này để làm gì?”

“Dĩ nhiên là để bên cạnh huynh, lỡ như nhưc đầu, cảm lạnh cũng không cần phiền để thái y, cứ dùng vài ba lần, đảm bảo sẽ khỏi bệnh.”

“Tiểu Mãn, sao giống như muội đang lo liệu hậu sự trước khi chết vậy?”

“Bậy bậy bậy!” Dung Tiểu Mãn tức giận trợn mắt nhìn hấn, “Muội còn muốn sống thêm tám mươi năm nữa, Tam ca, huynh đừng có trù ẻo muội.” Nàng kéo hấn trở về trước bàn, đưa một bầu rượu bằng ngọc màu trắng rót vào ly rượu trước mặt hấn: “Quản gia Tiết nói Tam ca thích uống Nữ Nhi hồng nhất, rượu này cũng lấy từ trong cung mới đây không lâu, Tam ca nếm thử xem.”

Hấn nhúm mày, như có điều suy nghĩ nhìn nàng, chậm chậm cầm ly rượu, ngửa đầu uống hết.

Thấy hấn uống rượu rồi, Dung Tiểu Mãn mới thở phào nhẹ nhõm.

Một lúc lâu sau, Đông Phương Lạc cảm thấy hình ảnh trước mắt dần trở nên mơ hồ, sau đó gục đầu xuống bàn bất tỉnh.

Nàng ho nhẹ hai tiếng, lắc lắc vai hấn, nhỏ giọng hỏi: “Tam ca, Tam ca, huynh làm sao vậy? Mới như vậy thôi đã ngủ rồi sao?”

Hai mắt nhắm nghiền, Đông Phương Lạc không nói gì.

Dung Tiểu Mãn lại lắc hấn thêm hai cái, không thấy nói gì.

Nàng ngồi xuống bên cạnh hấn, gương mặt còn vui vẻ ban nãy giờ đây đã biến mất, thay vào đó là sự buồn bã không thay thế được...

“Tam ca, huynh đừng trách muội, muội chỉ bất đắc dĩ mà thôi, muội biết huynh thương muội, chăm sóc uội, nhưng muội có điều khó xử, muội làm vậy cũng chỉ muốn cả hai đều vui thôi.”

“Mấy đêm này, muội thức khuya để may chiếc áo này cho huynh, sau này mặc nó, huynh có nhớ đến muội không? Muội cảm thấy băn khoăn lắm, vừa mong huynh quên muội đi mà sống thật, vừa sợ huynh sẽ quên muội mất. Tiểu Mãn đã mất quá nhiều thứ, dĩ nhiên muội rất muốn được huynh yêu thương cả đời, nhưng... Vẫn không thể.” Nói xong, nàng không kìm được mà khóc nức nở.

Nàng đưa đầu hấn lên, hôn lên môi hấn.

“Tam ca, hôm nay, muội và huynh coi như chấm dứt vậy.”

Lau đi nước mắt, nhìn Đông Phương Lạc lần cuối cùng, nàng xoay người đi ra khỏi phòng ăn.

Nàng vội vã trở về phòng, mau chóng lấy tay nải quần áo đã chuẩn bị sẵn ra.

Tối nay không có trăng cũng không có sao, bầu trời đen nhánh.

Vừa bước ra ngoài, nàng đã thấy A Bảo đứng vững vàng trước cửa phòng của mình, mà đứng đằng sau không phải là ai khác, chính là người mà nàng vừa chuốc thuốc mê - Tam vương gia Đông Phương Lạc.

Dung Tiểu Mãn tái mặt, tay nải quần áo trên tay bất giác rơi xuống, ngơ ngẩn nhìn hấn.

Gương mặt tuấn tú của Đông Phương Lạc vẫn bình tĩnh như thường, nhưng luồng khí lạnh lẽo đang chăm chăm vào người trước mặt hấn.

“Muội vừa nấu ăn, vừa may áo, mục đích cuối cùng cũng chỉ muốn làm cho bốn vương ngắt đi, sau đó bỏ trốn?”

Sợ hãi lui về sau, lại không cẩn thận vướng vào tay nải mà té, nàng ngã ngồi trên mặt đất, thế nào cũng không ngờ kế hoạch tính toán mấy ngày nay đã thất bại như vậy.

“Tiểu Mãn, nói với huynh, vì sao phải trốn?”

Nàng không nói tiếng nào, từ chối trả lời câu hỏi của hấn.

Đông Phương Lạc nhìn nàng, nhìn nàng thật lâu: “Dung Đức và muội có quan hệ như thế nào?”

Nghe vậy, Dung Tiểu Mãn ngẩn ra.

Giương mắt nhìn hướng hắc, nàng cắn môi, vẫn không muốn nói.

“Đến lúc này thì có lẽ gạt đi nữa cũng không cần thiết. Tiểu Mãn, Hạ Tử Ngang là cha của muội, Dung Đức là sư phụ của muội, chuyện này từ nửa tháng trước huynh đã điều tra được. Muội không muốn nói, huynh không ép, nhưng huynh lại không ngờ, muội lại trăm phương ngàn kế muốn chạy trốn khỏi huynh, muội như vậy, thật làm cho huynh thất vọng.”

Dung Tiểu Mãn sợ hãi, sắc mặt trắng bệch nhìn hắc, “Tam ca, huynh muốn đưa muội đến Hình bộ sao?”

Hắc nhìn nàng một cái, “Rốt cuộc muội cũng thừa nhận, mình là Hạ Hâm Nhi - con gái của Hạ Tử Ngang sao?”

Nghe được cái tên này, Dung Tiểu Mãn không chịu đựng nổi nữa, nước mắt khóc.

Đông Phương Lạc đứng trước mặt nàng, nhìn nàng rơi lệ không ngừng, tiếng khóc mãi không dứt.

Hắc thật sự rất muốn dạy dỗ nàng một trận.

Ba năm trước, nàng bỏ đi không nói, đã làm cho hắc đau lòng một lần.

Không ngờ ba năm sau lại dùng chiêu này để đẩy hắc ra khỏi thế giới của nàng.

Nếu không phải hắc cảnh giác, phát hiện tối nay nàng có điều gì đó kỳ lạ, sợ rằng sáng mai mở mắt ra, chờ hắc chính là cảm giác đau đớn vô vàn ấy.

May mà hắc đủ nội lực, dùng chân khí bức thuốc mê đó ra ngoài cơ thể, tương kế tựu kế giả vờ ngất đi, xem nàng rốt cuộc có ý gì.

Kết quả, nha đầu chết tiệt này ngay cả quần áo cũng chuẩn bị xong, chờ hắc ngất đi lập tức rời khỏi vương phủ.

Tiếng khóc của nàng không ngừng truyền vào tai hắc, nhìn đôi mắt vì khóc mà trở nên ửng đỏ sưng húp, hắc không đành lòng, cúi người xuống, ôm nàng vào ngực: “Tiểu Mãn, tại sao nhất định phải rời khỏi huynh, chẳng lẽ muội không biết, muội bỏ đi sẽ làm cho huynh cảm thấy đau đớn đến mức nào sao?”

Dung Tiểu Mãn lại càng khóc lớn hơn, “Xin lỗi, Tam ca, dù là ba năm trước hay bây giờ, muội... Muội có nỗi khổ bất đắc dĩ thôi. Muội không muốn liên lụy huynh, nhưng kẻ thù đã hại cả nhà của muội, muội phải tận mắt thấy hắc chết, mới cảm thấy an lòng với cha mẹ, với anh chị ở trên trời.”

“Tam ca, muội biết huynh thương muội, yêu chiều muội, nhưng trên người muội có một mối hận bằng máu, muội hận Ngụy Thế Sơn, lão ta là hung thủ giết người, chỉ cần lão ta còn sống, cả đời này muội cũng không yên lòng nổi, huynh hiểu không?”

Đông Phương Lạc đau lòng vỗ lưng nàng, cảm nhận được sự run rẩy của nàng.

“Muội không muốn gạt huynh, nhưng thân phận của muội là khâm phạm triều đình, muội biết Tam ca không đành lòng đưa muội và đại lao, nhưng một khi Ngụy Thế Sơn điều tra được thân phận của muội, lão ta nhất định sẽ làm khó dễ Tam ca, khiêu khích huynh trước mặt hoàng thượng.”

Nàng ngừng khóc, hai mắt đầm lệ nhìn hắc, “Tam ca, trừ cha mẹ và sư phụ ra, trên đời này, huynh là người tốt với muội nhất, cũng chính vì vậy mà muội không muốn liên lụy huynh.”

“Tiểu Mãn, chẳng lẽ muội không tin rằng huynh có thể bảo vệ muội sao?” Hắc dịu dàng lau nước mắt giúp nàng, “Mặc kệ muội là Dung Tiểu Mãn hay Hạ Hâm Nhi, chỉ cần huynh còn sống, nhất định không để uội phải vào lao ngục.”

“Nhưng huynh bảo vệ muội trong vương phủ, cuộc sống như vậy có thể kéo dài đến bao giờ?” Nàng cười khổ, “Đừng quên muội là dòng máu cuối cùng của Hạ Tử Ngang trên đời này, năm đó, ông ấy trông coi thái miếu, làm cho chìa khóa trấn quốc của Hồng Hoang để mất đi, cho nên mới bị tiên hoàng tru di cửu tộc.”

“Đến nay, chiếc chìa khóa đó vẫn không rõ tung tích, chỉ cần muội còn sống, triều đình sẽ còn truy tìm, mà Ngụy Thế Sơn năm đó một lòng muốn đẩy Hạ gia vào chỗ chết, nhất định không tha uội.”

“Tam ca có nhớ cây trâm vàng trên đầu của Ngụy Kim Chi không?”

Đông Phương Lạc cẩn thận suy ngẫm lại, nhớ mang máng rằng trên đầu Ngụy Kim Chi đúng thật là có một cây trâm vàng rất lấp lánh.

Hắn gật đầu, “Thì sao?”

“Không lẽ huynh, cây trâm vàng đó vốn thuộc về mẹ muội, năm đó, cha muội vì muốn làm cho bà vui mà cố ý tìm một thợ điêu khắc có tay nghề cao chế tạo.”

“Bà ấy vô cùng thích cây trâm vàng đó, ngày nào cũng cài lên tóc, muội chắc chắn rằng cây trâm đó là Ngụy Kim Chi cướp đoạt của bà, bởi vì trên cây trâm vàng đó có một viên Hồng Bảo thạch, Hồng Bảo thạch đó là một trong những món quà cưới mà bà ngoại tặng cho bà, lúc muội còn nhỏ, nghịch ngợm nên làm mất một góc của Hồng Bảo thạch, cho nên muội không thể nhìn lầm.”

Dung Tiểu Mãn lau nước mắt, lại nói: “Nghe nói, năm ấy Ngụy Thế Sơn đến Hạ gia khám xét có mang theo con gái đến, Ngụy Kim Chi vừa thấy cây trâm vàng trên đầu mẹ muội, ý rằng Hạ gia không thể phản kháng nên cướp lấy cây trâm vàng đó.”

Nghe đến đó, Đông Phương Lạc cảm thấy lòng ngực nóng như lửa đốt, lại càng căm ghét Ngụy Kim Chi hơn.

“Tiểu Mãn, ta còn nhớ, lúc Hạ gia bị xử trảm, muội vẫn còn ở Phụng Hoàng Sơn, những tin tức này sao muội lại biết được?”

“Tam ca chắc cũng biết, vừa sinh ra, muội đã có bệnh, sau khi được sư phụ mang ra khỏi Hạ phủ, sư phụ bảo rằng tên của muội để lộ ra sẽ bị họa sát thân, vậy nên trước mười tuổi đã thay tên đổi họ uội, lấy tên Dung Tiểu Mãn.”

“Những năm ấy, muội không hề rời khỏi sư phụ một tấc, mỗi năm chỉ có thể về đoàn tụ với người nhà một lần, khi Hạ gia bị xử trảm, muội đúng là còn ở Phụng Hoàng Sơn, nhưng Tam ca có còn nhớ đêm mưa bão ấy không?”

Sắc mặt Đông Phương Lạc tái nhợt. Làm sao mà không nhớ cho được? Sau buổi tối hôm ấy, thế giới của hắn như bị vùi trong địa ngục, Tiểu Mãn mất tích, làm cho hắn như điên như dại.

Lúc ấy, hắn thật sự tưởng rằng nàng đã rơi xuống Phụng Hoàng Sơn, bỏ cái mạng nhỏ này rồi.

“Hôm đó, Tam ca trách muội, mắng muội làm mất chiếc lược này, muội sợ Tam ca sẽ không quan tâm đến muội nữa, cho đêm trong đêm đó, muội đi tìm chiếc lược này về.”

Vừa nói, nàng vừa lấy một túi hương từ trong áo ra, vừa thấy nó, nét mặt Đông Phương Lạc như ngẩn ra.

Bởi vì bên trong túi hương đó chính là tín vật định tình mà hắn đã đưa cho Tiểu Mãn - chiếc lược ngọc.

“Tam ca, buổi tối ấy muội đã tìm lại được, nhưng trên đường trở về, đột nhiên nhận được bồ câu đưa tin của sư phụ, với tài trí của Tam ca, chắc hẳn cũng đoán được sư phụ đã gửi tin gì đến uội.”

Đông Phương Lạc dĩ nhiên rõ hơn ai hết. Sau khi Tiểu Mãn mất tích được vài ngày, mọi người đã đồn ra chuyện cả nhà Hạ Tử Ngang bị chém.

Nhưng hắn lại không ngờ, chuyện nàng mất tích lại liên quan đến vụ án của Hạ gia.

Càng làm hắn không ngờ là, ba năm trôi qua, Tiểu Mãn vẫn còn giữ chiếc lược ngọc này.

“Sau khi nhận được bồ câu đưa tin của sư phụ, ta đi suốt đêm đến kinh thành, kết quả chính là nhìn thấy hình ảnh Ngụy Thế Sơn xử trảm cả Hạ gia, cha chết, mẹ chết, tất cả mọi người đều chết, huynh có biết lúc đó, muội nghĩ điều gì không?” Nàng không kìm nổi sự đau thương trào dâng trong lòng, “Muội nghĩ, nếu muội cũng chết với họ, có phải sẽ được giải thoát hay không? Không cần đêm nào cũng mất ngủ, không cần lo lắng sợ hãi, không cần phải lưu lạc đây đó, không có nhà...”

“Tiểu Mãn...” Đông Phương Lạc thấy nàng lại rơi nước mắt, đáy lòng cũng nhói đau theo.

“Nếu như sư phụ không đưa muội ra khỏi kinh thành, muội nghĩ, muội không còn mạng để đứng đây với huynh.” Nàng từ từ tựa vào ngực hắn, “Ba năm nay, không phải muội không muốn tìm huynh, muội không dám tìm, muội là con gái của một tội thần, đeo trên vai mười mấy mạng người. Muội sống đến hôm nay, chỉ vì muốn tự tay giết chết lão hồ li Ngụy Thế Sơn đó.”

“Tiểu Mãn, muội phải biết, mặc kệ Ngụy Thế Sơn xấu xa đến mức nào, năm đó xử tử Hạng gia chỉ là làm theo lệnh của tiên hoàng, lão ta chỉ chấp hành theo mà thôi.”

“Nhưng nếu Ngụy Thế Sơn không vu oan cho Hạng gia, tiên hoàng sao lại xử tử cả nhà muội chứ?”

“Cho nên muội trở về kinh thành là muốn tìm Ngụy Thế Sơn trả nợ?”

15. Chương 14

Chương 14

Nàng gật đầu không do dự, “Muội sẽ không để cho cha mẹ mình chết oan.”

“Vậy muội có từng nghĩ đến cách báo thù nào không?”

Nàng giương mắt, nhìn hắn, “Muội... muội định đêm nay sẽ lên vào Ngụy phủ, sau đó chuốc độc cho Ngụy Thế Sơn.”

“Sau đó thì sao?”

“Chỉ cần có thể tự tay giết lão ta, muốn chém muốn giết, muốn lột da cắt thịt muội cũng không màng.”

“Vậy còn huynh? Muội quăng huynh đi đâu?”

Dung Tiểu Mãn ngẩn ngơ, ánh mắt đầy phức tạp nhìn hắn.

“Muội định làm sao với A Bảo đây?”

Nàng nhìn sang A Bảo đứng bên cạnh hắn.

“Huynh và A Bảo xem muội như người quan trọng nhất trên đời, còn muội, không nói một tiếng đã muốn bỏ đi, lỡ như bất hạnh bỏ mạng, vậy chẳng phải là để lại đau đớn và bi thương vô hạn cho huynh và A Bảo sao?”

“Tiểu Mãn, cha mẹ muội linh thiêng, chẳng lẽ lại muốn dòng máu cuối cùng của Hạng gia vì một tên Ngụy Thế Sơn mà bỏ mạng sao?”

“Tam ca...”

“Dung. Tiểu. Mãn.” Hắn gần từng chữ gọi nàng, nghiêm mặt nói: “Muội nghe rõ cho huynh, dù muốn báo thù nhưng cũng phải đợi tìm thời cơ thích hợp mới được, huynh không cho phép muội mạo hiểm tính mạng chỉ để làm ra những chuyện ngu xuẩn.”

“Bắt đầu từ bây giờ, muội ngoan ngoãn ở vương phủ cho huynh, về chuyện thân phận của muội, trừ huynh ra, tạm thời vẫn chưa có ai biết.”

“Về phần Ngụy Thế Sơn, huynh sẽ tìm cơ hội để nắm nhược điểm của lão ta, muội muốn lão ta chết có rất nhiều cách, không nhất thiết phải lấy tính mạng của mình ra đặt cược.”

“Nhưng muội không muốn vì chuyện này mà liên lụy đến huynh...”

Đông Phương Lạc không khách khí ngắt lời nàng, “Muội không muốn? Chậm rồi, huynh đã hoàn toàn bị muội làm liên lụy rồi...”

“Hà?”

“Ba năm trước, kể từ khi muội trộm dưa leo của huynh, ông trời đã gắn vận mệnh của chúng ta vào cùng một sợi dây.” Hần lạnh lùng cảnh cáo nàng: “Cho nên, Dung Tiểu Mãn, muội muốn thoát khỏi huynh, vĩnh viễn cũng đừng mơ.”

Vào buổi lâm triều hôm sau, văn võ cả triều lại được dịp chứng kiến An Nhạc vương Đông Phương Lạc làm khó dễ quốc sư đương triều Ngụy Thế Sơn.

Nguyên nhân thật ra rất đơn giản, một người dưới trướng Ngụy Thế Sơn bị phát hiện đã dùng tiền mua chức quyền, làm cho hoàng thượng cảm thấy không vui, vốn chỉ có thể thôi, chỉ cần lời tên quan đó ra đánh một trận nhừ tử thì vụ án này có thể chấm dứt.

Nhưng Đông Phương lại thẳng thắn nói, tên quan đó làm chuyện như thế là đại nghịch bất đạo, làm nhục quốc thể, là bại hoại xã hội, nếu như không trừng trị nghiêm khắc làm gương cho dân chúng, chuyện này sẽ còn tiếp tục tái diễn, cho nên hẳn đề nghị tịch thu tài sản và xử trảm cả nhà tên quan đó.

Ngụy Thế Sơn phản đối: “Vương gia, theo như luật lệ ở Bắc Nhạc, cho dù phạm tội mua chức quyền cũng không thể bị giết cả nhà được.”

Đông Phương Lạc cười chế giễu, “Quốc sư, ông có biết cái gì gọi là giết một người, răn trăm người không? Có biết cái gì gọi là đại nghĩa diệt thân không? Ông thân là quốc sư mà ngay cả đồ đệ cũng không dạy dỗ được, nói trắng ra, người đáng bị phạt nhất chính là Ngụy quốc sư.”

Ngụy Thế Sơn giận tái mặt, miệng há ra rồi đóng vào, nhất thời không biết nên phản bác như thế nào.

Một hồi lâu sau, hẳn rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, dập đầu quỳ lạy hoàng thượng, nói: “Mong hoàng thượng suy xét làm chủ cho hạ thần, dù cho đồ đệ của thần có làm gì sai nhưng ra lệnh xử trảm cả nhà là quá tàn nhẫn.”

“Hừ! Tàn nhẫn đến mấy đi nữa thì làm sao có thể tàn nhẫn bằng ông, trong một đêm giết sạch cả nhà Hạ tướng quân.”

Ngụy Thế Sơn ngẩn ra, ánh mắt né tránh Đông Phương Lạc.”Vương gia, hạ thần chỉ làm việc theo ý chỉ mà thôi.”

“Theo ý chỉ?” Hần nheo mắt, “Với những gì bốn vương biết, nếu không phải năm đó ông khiêu khích, nói thị phi với tiên hoàng, làm tiên hoàng hiểu lầm Hạ tướng quân cướp chìa khóa đó, có lẽ bọn họ có thể thoát khỏi án tử rồi.”

“Vương gia, hạ thần không hề khiêu khích hay nói thị phi gì cả, hạ thần chỉ nói sự thật...”

Thấy hai người lại có dấu hiệu muốn gây gổ, Đông Phương Diệu ngồi trên ghế rồng ho nhẹ một tiếng: “Lâm triều là để bàn bạc quốc gia đại sự, không phải ấy người cơ hội cãi nhau.”

Nghe vậy, Ngụy Thế Sơn biết điều lùi về chỗ.

Đông Phương Lạc lạnh lùng liếc hẳn, không lên tiếng nữa.

Thảm án của Hạ Tử Ngang năm đó đích thật vẫn là một cái mун nhọt trong lòng nhiều quan võ trong triều, bọn họ đều là những vị tướng cùng kề vai sát cánh chiến đấu cùng Hạ Tử Ngang, chỉ cần nhắc đến vụ thảm án đó, các quan võ đều nhằm hướng Ngụy Thế Sơn mà chỉ trích.

Đáng thương cho Ngụy Thế Sơn, vừa bị Tam vương gia làm khó dễ, vừa phải hứng chịu vô số ánh mắt châm chọc của các quan võ, đợi mãi đến khi lâm triều kết thúc thì biến mất nhanh chóng.

Đông Phương Lạc không vội mà làm khó hẳn, hẳn đã khơi dậy sự tức giận của các quan võ đối với Ngụy Thế Sơn, đối với hẳn mà nói, tạm thời xem như thành công.

Sau khi bãi triều, hẳn mời các vị quan võ ấy đến một tửu lâu để dùng cơm.

Các quan võ dù không biết mục đích của Tam vương gia nhưng nghĩ lại chuyện trên triều ban nãy, hẳn đã làm khó Ngụy Thế Sơn đến nỗi làm ông ta tức giận tái mặt, vậy nên rất vui vẻ mà đồng ý dùng cơm.

Đông Phương Lạc làm người luôn thẳng thắn trực tiếp, mời các quan võ đến tửu lâu rồi, vừa mở miệng đã trực tiếp hỏi bọn họ về cái nhìn đối với vụ thảm án của Hạ Tử Ngang năm đó.

Nếu muốn giúp Tiểu Mãn, việc đầu tiên là phải điều tra vụ án đó cho rõ ràng.

Năm đó tuổi hần vẫn còn nhỏ, lại thêm ở Phượng Hoàng Sơn làm một vương gia rảnh rỗi, cho nên những điều biết về vụ thảm án của Hạ gia không nhiều, cho nên hần muốn nghe từ nhiều phía.

Các quan võ vốn còn đang ngại ngùng, nhìn nhau, đến khi một vị quan cao lớn đứng lên, khen rằng Hạ Tử Ngang là một tướng quân tốt, không thể nào có chuyện trộm chiếc chìa khóa được, những người khác mới rối rít phụ họa theo.

Từ chuyện Hạ Tử Ngang công tư phân minh, thiết diện vô tư đến chuyện thanh liêm yêu dân, tóm lại, ở trong mắt mọi người, Hạ Tử Ngang tuyệt đối là anh hùng, không phải là thứ phản tặc ăn cháo đá bát như thế.

Đông Phương Lạc yên lặng nghe bọn họ kể về chuyện của Hạ Tử Ngang.

Xem ra, một vị tướng quân ngay cả quyền thế địa vị đều không đặt nặng, nhất định không có lý do mà trộm chiếc chìa khóa của Hồng Hoang đế.

Vậy... Rốt cuộc có sự thật gì đã bị che giấu qua vụ thảm án đó?

Thời gian dần trôi, phút chốc, nhân dân Bắc Nhạc lại nghênh đón tết Trung Thu mỗi năm có một lần.

Tết Trung thu tượng trưng cho gia đình đoàn tụ, những gia đình bình thường có thể cùng ngồi ngắm trăng, ăn bánh Trung thu, trong hoàng cung cũng không ngoại lệ. Trước đêm Trung thu đã có vài đại thần tìm mọi cách mời các đại thần khác đến tiệc Trung thu của mình.

Dung Tiểu Mãn có thể may mắn được tham gia bữa tiệc Trung thu hoàng gia này, dĩ nhiên cũng nhờ Đông Phương Lạc.

Đêm mười lăm tháng tám, Đông Phương Lạc đưa Dung Tiểu Mãn bước vào điện Chiêu Dương.

Trong triều, có không ít đại thần cảm thấy rất tò mò về Dung Tiểu Mãn.

Trước kia, có không ít đại thần đề nghị Đông Phương Lạc nên cưới vợ, sinh vài đứa cháu cho hoàng gia, nhưng Đông Phương Lạc từ chối rất thẳng thừng, rõ ràng không có ý định cưới vợ sinh con.

Không ngờ, tết Trung thu năm nay, hần lại chủ động đưa một cô gái trẻ trung đến buổi tiệc này, người mù cũng nhìn thấy, quan hệ giữa hai người họ không bình thường.

Dung Tiểu Mãn bình thường vốn xinh đẹp, mỗi một hành động, động tác đều có khí chất cao ngạo của riêng mình, đêm nay trang điểm lại càng giúp nàng xinh đẹp không gì sánh được.

Nhiều đại thần nhìn thấy vẻ đẹp của nàng, nhin không được mà oán thầm dưới đáy lòng.

Khó trách mấy năm nay Tam vương gia không quan tâm đến chuyện cưới vợ sinh con, đó là vì những cô gái tầm thường đó không hề có cơ hội lọt vào mắt xanh của hần.

Xem cô gái này xem, nói tướng mạo hay nói khí chất, chẳng có gì là khác với nữ thần cả, lại dịu dàng thân thiện, nụ cười đáng yêu, vừa thấy đã yêu.

Lại nhìn sang Ngụy Kim Chi con gái Ngụy Thế Sơn, dù cũng coi như là dung mạo xinh đẹp, nhưng so sánh với cô gái này, chẳng khác gì một người ở đất, một người trên trời cả.

Vì hôm nay là tết Trung thu nên hoàng thượng đã ra lệnh, các đại thần trong bữa tiệc không cần phải giữ lễ tiết, cứ nói chuyện vui vẻ là được, thậm chí, hoàng thượng còn cho phép những vị đại thần cao tuổi mang vợ và con cái đến chung vui.

Dung Tiểu Mãn gặp nhiều người như vậy, trong lòng không khỏi căng thẳng, bởi vì... những người này từng là thuộc hạ dưới trướng cha nàng.

Dù lúc ấy còn nhỏ nhưng năm nào cũng về thăm người thân, nàng thường gặp những chú bác này trong phòng sách với cha.

Nàng lo lắng không biết nàng đến đây có bị nhận ra hay không, nhưng Tam ca lại bảo, nếu những người đó thật sự kính trọng cha nàng, bọn họ nhất định không vạch trần thân phận của nàng.

Huống chi, hôm nay hấn đưa nàng đến đây cũng có mục đích cả.

Nàng không lay chuyển được Tam ca, đành phải theo hấn vào cung thỉnh an.

Đông Phương Diệu ngồi trên long vị bình tĩnh như thường, vẫy tay ý bảo hai người họ đứng dậy.

Đây là lần thứ hai nàng gặp được hoàng thượng, không biết có phải do ảo giác hay không, dù vị thiên tử này còn khá trẻ, thoát nhìn hiền lành thân thiện, đôi môi lúc nào cũng gắn kèm theo nụ cười, nhưng nàng cảm giác, suy nghĩ trong lòng hấn còn phức tạp hơn cả mười Tam ca gộp lại.

Nếu biết nàng là con gái ruột của Hạ Tử Ngang, không biết hấn có trở mặt, trực tiếp đưa nàng vào đại lao hay không? Nghĩ đến nàng, nụ cười của nàng nhợt nhạt đi, lùi về sau một bước nhỏ.

Dường như cũng nhận thấy sự sợ hãi của mình, Đông Phương Lạc nắm tay nàng thật chặt, truyền cho nàng cảm giác ấm áp.

Dung Tiểu Mãn len lén nhìn hấn, trái tim đang hoảng sợ cũng dần bình tĩnh lại.

Đông Phương Lạc cười cười lấy một túi thơm trong túi ra, ngẩng đầu lên nói: “Mấy ngày trước chẳng phải hoàng huynh bảo gần đây bận rộn, luôn phải thức đêm để xử lý triều chính, làm cho bản thân mệt mỏi, thường nhức đầu hoa mắt sao?” Hấn cười cười, đưa túi thơm đến: “Trong chiếc túi này có vài vị thuốc an thần, chỉ cần đặt nó dưới gối ngủ, những hiện tượng đó sẽ biến mất.”

Thái giám bên cạnh Đông Phương Diệu bước tới, nhận lấy túi thơm đưa cho hấn.

Hấn cầm lấy túi thơm đến trước mặt, cười nhìn đệ đệ của mình: “Tam đệ, đệ đúng là quan tâm đến trẫm thật.”

Đông Phương Lạc lắc đầu, “Người quan tâm huynh không phải là đệ, mà là Tiểu Mãn.” Vừa nói, vừa đẩy người bên cạnh lên trên, “Không biết hoàng huynh có quên hay không, y thuật của Tiểu Mãn rất cao, lần trước cứu được một mạng của huynh, nàng ấy cũng lập không ít công lao.”

Không để ý tới Dung Tiểu Mãn bên cạnh, hấn tiếp tục: “Vì muốn long thể của hoàng huynh được khỏe mạnh, Tiểu Mãn đã không ngại cực khổ, nghiên cứu riêng cho huynh mấy vị thuốc này, mong hoàng huynh vui lòng nhận lấy.”

Nghe hấn nói xong, Dung Tiểu Mãn tròn mắt nhìn hấn. Trong túi thơm đó chỉ có vài loại cỏ an thần bình thường, căn bản là không có khoa trương như Tam ca nói.

Những đại thần chung quanh nghe vậy, cũng cảm thấy Tam vương gia hơi khoa trương một chút, nếu đúng như ý của vương gia, vậy chẳng phải nếu không có cô gái này, giang sơn Bắc Nhạc sẽ bị tiêu diệt, hoàng thượng sẽ mất mạng sao?

Khắp Bắc Nhạc cũng chỉ có vị vương gia này dám nói như vậy với hoàng thượng.

Đông Phương Diệu đang vuốt cái túi thơm nghe vậy, đôi lông mày nhướng lên.

“Mặc kệ cái túi thơm này công hiệu như thế nào, công sức của Dung cô nương, trẫm nhất định sẽ nhận.” Nói xong, hấn cười như không cười nhìn đệ đệ: “Tam đệ, đệ là anh em ruột thịt của trẫm, muốn ban thưởng gì thì cứ nói thẳng đi, cần gì phải nói dài dòng như vậy?” Lần trước Tam đệ mang nha đầu này theo, vợ vết biết bao món bảo bối trong kho tàng của hấn, vậy mà hôm nay còn dám mặt dày đòi thưởng nữa.

Dung Tiểu Mãn cảm thấy căng thẳng cực kì, mấy tháng trước, Tam ca đưa nàng đến kho tàng của hoàng đế, còn trộm nhiều bảo bối như vậy, nàng không khỏi cảm thấy chột dạ.

Nàng tưởng rằng Tam ca nghe vậy sẽ từ chối cho có, không ngờ hấn lại nghênh ngang bước lên, hai tay chấp lại cung kính.

“Nếu hoàng huynh không thích dài dòng thì đệ xin nói thẳng, thật ra đệ đưa Tiểu Mãn vào cung là muốn xin hoàng huynh thành toàn cho hôn sự của bọn đệ.”

Vừa nói, Đông Phương Lạc vừa nắm lấy tay của Dung Tiểu Mãn trước mặt mọi người, “Hoàng huynh cũng biết, đệ và Tiểu Mãn đã quen nhau từ khi ở Phượng Hoàng Sơn, hai bên đều có tình cảm, mấy năm nay,

đệ từ chối những vụ làm mai của các đại thần không phải vì đệ kiêu ngạo, mà là đệ đã sớm có người trong lòng rồi.”

Mặc kệ vẻ mặt kinh ngạc của nàng, hắn tiếp tục: “Cho nên, nhân dịp hôm nay, mong hoàng huynh sẽ tứ hôn cho đệ, để Tiểu Mãn sớm gả vào An Nhạc vương phủ.”

Giọng nói vang dội vô cùng kiên định, làm cho cả điện Chiêu Dương thoát cái yên tĩnh lại.

Dung Tiểu Mãn cũng hoảng sợ không kém. Trước khi vào hoàng cung, nàng có nghe Tam ca nói, hắn đưa nàng đến đây đều có mục đích, nhưng nàng gắng hỏi hỏi lâu, hắn cũng không chịu tiết lộ một chút xiu nào.

16. Chương 15

Chương 15

Không ngờ, chuyện lớn mà Tam ca úp úp mở mở lại là muốn hoàng thượng tứ hôn cho bọn họ.

Chúng đại thần kinh ngạc không thôi, nhưng dù có ý kiến gì cũng không dám nói ra.

Người khác không dám nói, không có nghĩa là Ngụy Thế Sơn không dám nói.

Kể từ khi Đông Phương Lạc đưa Dung Tiểu Mãn vào điện Chiêu Dương, sắc mặt của hắn đã vô cùng tồi tệ.

Con gái bảo bối của hắn từ sau chuyện lần trước vẫn còn nằm trên giường, thoi thóp đến giờ.

Con gái phải chịu tội oan ức, mà đầu sỏ lại có thể nghênh ngang bước vào cửa hoàng cung, hỏi hắn làm sao mà chịu đựng được?

Không đợi hoàng thượng mở miệng, Ngụy Thế Sơn đã đứng dậy, sắc mặt không vui nói: “Vương gia, dù chúng ta đều biết, người tìm được người trong lòng của mình, muốn cưới vợ sinh con là chuyện bình thường, nhưng ít nhất, thân phận của người đó cũng phải xứng đáng với thân phận cao quý của vương gia.”

Vừa nói, ánh mắt hắn chăm chọc nhìn Dung Tiểu Mãn. “Nhưng theo hiểu biết của hạ thần, vị cô nương này chỉ là một hạ nhân trong An Nhạc vương phủ, thân phận như vậy mà lại được gả cho vương gia làm vương phi, dường như không thích hợp lắm?”

Đông Phương Lạc liếc hắn một cái.

“Vương gia đừng tức giận, hạ thần chỉ nói đúng sự thật mà thôi, dù gì thì thân phận của vương gia cao quý, khác với đám dân tầm thường, người con gái kết hôn, sinh con với người nhất định cũng phải có thân phận cao quý mới được.”

“Cao quý?” Đông Phương Lạc cười gằn, “Vậy theo ý quốc sư, ai mới hợp với bốn vương?”

Không đợi Ngụy Thế Sơn trả lời, hắn tiếp tục: “Chẳng lẽ quốc sư muốn đề cử Ngụy Kim Chi?”

“Ai da, nói đến cô con gái rượu của quốc sư, bốn vương nhớ trước đó không lâu, hình như nàng ta bị trời phạt, bị một con chó điên rượt đuổi rồi té xuống hồ Mẫu Đơn, chuyện này lúc đó gây chấn động không nhỏ đâu.”

“Một người đàn bà vô phép, kiêu ngạo chẳng coi ai ra gì, ngay cả một đứa trẻ mới bi bô tập nói cũng làm khó dễ, cho hỏi tôn quý chỗ nào?”

Hắn lạnh lùng cười một tiếng, xoay người, thân mật choàng vai Dung Tiểu Mãn, “Trong mắt bốn vương, thân phận không phải là tiêu chuẩn để đánh giá một con người, tính tình lương thiện, đối xử chân thành với người khác quan trọng hơn tất cả.”

“Nhưng mà...” Hắn chợt vào chỗ đau của Ngụy Thế Sơn: “Nếu quốc sư không muốn con gái của mình chết già trong nhà thì nên dạy dỗ nàng ta cho tốt lại. Dù gì tuổi tác cũng lớn rồi, cứ tiếp tục như vậy sớm muộn gì cũng không ai thèm lấy.”

“Người...”

Thấy hai người lại muốn cãi nhau, Đông Phương Diệu không xem trò vui nữa, ho nhẹ hai tiếng: “Hai người định cãi nhau đến khi bữa tiệc kết thúc sao?”

Nghe vậy, Ngụy Thế Sơn mới tỉnh táo lại. Vừa rồi hấn quá tức giận, cho nên mới mất hết lý trí mà đi chọc giận Tam vương gia.

Về phần Đông Phương Lạc, hấn vẫn rất bình tĩnh, “Nếu quốc sư có hứng thú tiếp tục, bốn vương dĩ nhiên không từ chối.”

Dung Tiểu Mãn thấy Ngụy Thế Sơn bị làm khó dễ, trong lòng rất vui.

Trong mắt của nàng, Ngụy Thế Sơn chẳng khác gì hóa thân của ma quỷ, có lẽ lúc hấn xử trảm Hạ gia, nét mặt của hấn quá đáng sợ, cho nên hình ảnh đó vẫn khắc sâu dưới đáy lòng nàng.

Nhưng hôm nay, hấn chẳng khác gì một con chó cùng đường, bị Tam ca khiêu khích tới nỗi cả khuôn mặt đỏ bừng, cả người run rẩy nhưng không dám nói gì, nàng cảm thấy thoải mái vô cùng.

Có điều, bọn họ còn tiếp tục cãi nhau nữa, nàng sợ Tam ca sẽ bị hoàng thượng trách phạt mất.

Nàng lén ngắt vào tay hấn một cái, dùng ánh mắt bảo: tốt nhất là yên phận.

Đông Phương Lạc thấy Ngụy Thế Sơn giận đỏ cả mặt mà chẳng dám nói gì, thầm cười thoải mái trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn quay về chủ đề chính: “Hoàng thượng, về chuyện hôn sự...”

“Đợi qua Trung thu rồi trẫm sẽ suy tính chuyện này.”

Buổi tiệc Trung thu đêm đó, rốt cuộc cũng diễn ra trong tốt đẹp.

Dung Tiểu Mãn là một người giỏi quan sát, lần trước được may mắn gặp đương kim thiên tử ở ngự thư phòng, nàng không thấy có gì kỳ lạ cả. Nhưng lần gặp lại ở điện Chiêu Dương này, rốt cuộc nàng cũng thấy có điều khác thường.

Theo nàng biết, đương kim thánh thượng năm nay đã hai mươi tư, nhưng bên trong điện Chiêu Dương này, ngoài văn võ bá quan và người nhà của bọn họ ra, không có bóng dáng một phi tần nào.

Theo lý thuyết, cho dù hoàng thượng chưa lập hậu thì cũng phải có một phi tử xinh đẹp nào đó đi cùng chứ.

Dung Tiểu Mãn là một người tò mò, nàng lén giạt tay áo của Đông Phương Lạc, nhỏ giọng hỏi thắc mắc của mình.

Đông Phương Lạc mới đầu ngần ra, nhưng sau đó, cười nói vào tai nàng: “Hai năm trước, khi hoàng huynh lên ngôi có lập hậu, nhưng không hiểu xảy ra chuyện gì mà trước một ngày lập hậu, hoàng tẩu đã bỏ trốn, để lại hoàng huynh.”

“Hả? Có chuyện như vậy sao?” Dung Tiểu Mãn sợ hết hồn. Ngay cả hoàng thượng cũng dám bỏ, vị hoàng hậu này đúng là bản lĩnh thật.

“Tuy vậy, hoàng huynh vẫn ra chiếu toàn thiên hạ rằng, đời này kiếp này cũng chỉ cưới một mình hoàng tẩu, sẽ không nạp phi tần, cho nên...” Đông Phương Lạc nhỏ giọng nói: “Hoàng huynh đã vì hoàng tẩu mà làm hòa thượng suốt hai năm nay.”

Dung Tiểu Mãn giật mình, gương mặt nhìn thoáng qua vị hoàng đế ngồi trên ghế rồng.

Đông Phương Diệu là một người đàn ông tuần mỹ, không nói đến thân phận đế vương của hấn, chỉ căn gương mặt này, dung mạo này, không biết là có bao nhiêu cô gái muốn đâm đầu vào.

Nhưng hấn lại cam lòng “Nhược thủy tam thiên, chỉ lấy một muôi uống(*)”, người đàn ông như vậy, đừng nói là hoàng đế, dù là một người bình thường cũng khó mà làm được.

Giờ phút này, Dung Tiểu Mãn đột nhiên cảm thấy sùng bái Đông Phương Diệu.

(*) Lời thề son sắt một đời một kiếp giữa một nam một nữ.

Dù nàng không biết hoàng hậu nương nương là người ra sao, nhưng có thể làm cho đương kim thiên tử cam lòng đợi chờ chỉ mình nàng, nhất định đó không phải là người bình thường.

Bữa tiệc kết thúc, khi Dung Tiểu Mãn và Đông Phương Lạc trở về An Nhạc vương phủ đã là nửa đêm.

Người ta thường nói, trăng đêm mười lăm, sáng mười sáu là tròn nhất, giờ đã qua nửa đêm, theo lịch đã là mười sáu tháng tám, hai người trở về phủ, ngẩng mặt ngắm nhìn ánh trăng trên cao, trăng vừa lớn, vừa tròn.

Hai người họ không vào nhà nghỉ ngơi mà ngồi trên một bồn ghế đá ngoài vườn, cùng nhau thưởng thức ánh trăng xinh đẹp.

Trời về thu bắt đầu đã có gió lạnh, Dung Tiểu Mãn khoác lên mình áo choàng của Đông Phương Lạc, ôm chặt hân mà ngồi.

“Tam ca, huynh có tin trên cung trăng có Hằng Nga không?” Nàng tựa đầu vào ngực của hân, ngẩng đầu lên như một đứa bé, ngắm nhìn vầng trăng sáng giữa bầu trời đêm kia.

Đông Phương Lạc gật nhẹ má nàng, “Có những chuyện, chỉ cần muội tin nó có, nó sẽ có thật. Mỗi người có một góc nhìn khác nhau, cũng như trên đời này có người hiền lành, có người độc ác, hiền lành và ác độc, chỉ cách nhau một khoảng nhỏ mà thôi.”

“Tam ca, huynh nói sâu xa quá, muội không hiểu.”

“Cái đầu heo của muội chỉ cần nhớ huynh thương muội là đủ rồi, những chuyện khác không cần muội quan tâm, huynh sẽ xử lý uội.”

Dung Tiểu Mãn cảm thấy ngọt ngào nơi đáy lòng, thân mật tựa vào lòng hân, nghe tiếng tim đập của hân truyền vào tai.

“Tiểu Mãn, huynh có quà tặng uội.”

“Cái gì vậy?”

Hân cười nhìn nàng, từ từ móc một cái túi nhỏ ra.

Dưới ánh mắt tò mò của Dung Tiểu Mãn, hân từ từ lấy một cây trâm vàng rực rỡ từ trong túi ra.

Nàng lặng đi, sau đó chớp lấy cây trâm vàng mà cẩn thận ngắm nghía, như không thể tin được nói: “Đây là cây trâm của mẹ muội! Nhưng chẳng phải nó đã bị Ngụy Kim Chi lấy đi rồi sao?”

“Nếu năm đó, ả ta cướp được từ mẹ muội thì ta dĩ nhiên có cách lấy lại nó, trả về chính chủ.”

Dung Tiểu Mãn rất kích động.

Cây trâm vàng này chính là di vật duy nhất mà mẹ để lại trên đời, dù nàng chưa từng hy vọng rằng có thể lấy lại nó, nhưng khi nhìn thấy nó Ngụy Kim Chi dùng cây trâm mà cha đã tặng ẹ, lòng nàng như bị hàng vạn cây kim chích vào.

Không ngờ Tam ca lại hiểu được tiếng lòng của nàng, giúp nàng lấy lại cây trâm này.

“Tam ca...”

Đông Phương Lạc vươn tay, nhẹ nhàng che miệng nàng lại.

“Muội muốn nói cảm ơn chứ gì, vậy thì không cần, nhưng nếu muội muốn báo đáp ân tình của huynh đến vậy...”

Bỗng nhiên, hân hôn nhẹ lên má nàng, nhỏ nhẹ: “Hay là tối nay muội dùng hành động thực tế để cảm ơn huynh đi.”

Những ngày hạnh phúc như vậy trôi qua rất nhanh.

Tiết Trung thu, hoàng thượng cho các đại thần kỳ nghỉ dài ba ngày, suốt ba ngày đó. Dung Tiểu Mãn và Đông Phương Lạc ở bên nhau không rời một tấc.

Sau đó, Đông Phương Lạc lại tiếp tục cuộc sống đi sớm về trễ, nhưng dù có bận rộn cách mấy, hắn vẫn trở về vương phủ, cùng nhau dùng bữa tối với Dung Tiểu Mãn.

Qua Trung thu không bao lâu thì ngày giỗ của cha mẹ Dung Tiểu Mãn đến.

Vì năm đó Hạ gia bị xem như phản tặc nên nàng không dám dâng hương cúng bái cha mẹ lộ liễu, nên vào ngày hai mươi tháng tám mỗi năm, nàng sẽ đến miếu thờ dâng hiệu, xin Phật tổ phù hộ cho cha mẹ trên trời được linh thiêng.

Năm nay cũng giống vậy, ngày hai mươi tháng tám, nàng nói với Đông Phương Lạc chuyện đến miếu dâng hương của mình, hắn vốn muốn đi cùng với nàng nhưng lại phải vào triều, không thoát được, cho nên đành phải vài gia đình đi theo bảo vệ nàng.

Sáng hôm ấy, Dung Tiểu Mãn tự mình xuống bếp làm những món ăn mà khi cha mẹ còn sống thích ăn nhất, sau đó liền yên lặng đi đến một ngôi miếu yên tĩnh cách kinh thành không xa.

Vì hôm nay không phải mừng một, cũng chẳng phải mười lăm nên khách hành hương cũng không nhiều lắm.

Nàng mang theo một cái giỏ, quỳ trước mặt Phật tổ, dập đầu, yên lặng cầu nguyện.

Ba năm nay, nàng tham sống sợ chết, chẳng khác gì một con chuột hôi, cũng chỉ vì hy vọng có một ngày có thể tự tay mình giết kẻ thù để trả mối nợ máu này.

Thực tế, nếu không phải sự phụ ngăn cản, ba năm trước, nàng đã sớm vọt vào pháp trường, liều mạng với lão Ngụy Thế Sơn kia rồi.

Sau khi sự phụ qua đời, nàng từ Thịnh Đức đến kinh thành, muốn báo thù thay cho cha mẹ đã qua đời, nhưng nàng chỉ là một cô gái yếu đuối, đối đầu với quốc sư đương triều chẳng khác gì lấy trứng chọi đá.

Nếu không phải gặp lại Tam ca...

Nghĩ đến Đông Phương Lạc, Dung Tiểu Mãn không khỏi cảm thấy ngọt ngào.

Ở trên đời này, vẫn còn một người yêu thương nàng, cưng chiều nàng, suy nghĩ vì nàng.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Phật tổ, thầm cầu nguyện - ở hiền gặp lành, ở ác gặp ác.

Bước ra khỏi chùa, chiếc kiệu của vương phủ vẫn còn đợi ở ngoài cửa chùa, thấy nàng đi ra, gia đình đồng loạt nhấc kiệu lên.

Dung Tiểu Mãn ngồi lên kiệu, nghĩ xem tối nay nên làm món gì cho Tam ca.

Không biết hôm nay Tam ca có về sớm không nữa? Nghe nói gần đây Hình bộ rất bận rộn, thân là người đứng đầu Hình bộ, trách nhiệm trên vai hắn lại càng nặng nề.

Đừng xem thường hắn bình thường tùy hứng bướng bỉnh như vậy, nhưng khi làm việc là công tư phân minh, thiết diện vô tư.

Nhớ lại chuyện hắn cầu hôn nàng ngay trước mặt hoàng thượng, lòng nàng lại càng ngọt ngào hơn.

Làm vợ của Tam ca hẳn là một chuyện hạnh phúc lắm, Dung Tiểu Mãn vui vẻ nghĩ.

Cổ kiệu cứ đi xa dần xa dần, nơi phố xá ồn ào cũng dần yên tĩnh lại.

Theo lý thuyết, từ chùa Tĩnh An đến kinh thành chỉ mất thời gian hai nén nhang, nhưng từ khi nàng ngồi vào kiệu đến giờ, ước chừng cũng đã nửa tiếng có hơn.

Một tiếng chuông cảnh báo vang lên trong đầu Dung Tiểu Mãn.

Nàng lén vén rèm kiệu lên, quả nhiên, phố xá phồn hoa đã bị màu xanh của cây cỏ thay thế.

Ở đây rất ít người, chắc chắn không phải là đường trở về An Nhạc vương phủ, vậy thì những tên kiệu phu này đang đưa nàng đi đâu?

Khoan đã, những tên kiệu phu này có vấn đề. Nàng mang máng nhớ lại, lúc bước ra khỏi chùa Tĩnh An, mấy tên kiệu phu này đều cúi đầu, hình như đang muốn che mặt đi, bây giờ nghĩ lại, không biết có phải từ lúc đó, kiệu phu thật đã bị đánh tráo rồi không?

Cẩn thận kéo rèm kiệu xuống, Tiểu Mãn bắt đầu suy nghĩ.

Xem ra có người muốn gây chuyện với nàng, rốt cuộc là ai? Người mà nàng đắc tội chỉ có Ngụy Kim Chi, vậy chẳng lẽ chuyện này do Ngụy Kim Chi làm?

Nghĩ đến đây, Dung Tiểu Mãn nhẹ nhàng nhắm mắt lại, ép mình phải tỉnh táo, tuyệt đối không được mất tinh thần vào lúc này.

May mà nàng có đem theo vài phương thuốc để phòng thân theo.

Sư phụ nói, nàng là một cô gái, lại không biết võ công, lỡ như gặp nguy hiểm thì cũng phải biết tự vệ, nếu không sớm muộn cũng bị thiệt thòi, cho nên từ sau khi hiểu chuyện, nàng thường mang theo phần ngứa hoặc phần làm tê liệt trên người, dùng để tự vệ rất tốt.

Nàng cẩn thận tính toán, khiêng kiệu có bốn người, bây giờ gió Đông Bắc đang thổi, nếu rải phần làm tê liệt ở cửa sổ bên trái thì hai tên kiệu phu bên trái sẽ tạm thời mất tri giác, mượn thêm hướng gió, hai tên còn lại cũng bị ảnh hưởng, nhưng như vậy thì hiệu quả không mạnh bằng, hai tên kiệu phu đó vẫn có khả năng uy hiếp được nàng.

17. Chương 16

Chương 16

Nàng phải mau chóng thoát khỏi đây, chỉ cần trốn sao cho bọn họ không đuổi theo được thì coi như an toàn.

Hạ quyết tâm, nàng không dám kéo dài thêm nữa, vội vàng lấy một gói thuốc ra, vén rèm kiệu lên, thừa lúc bọn họ không chú ý thổi bột ra ngoài gió.

Chỉ một lát sau, cỗ kiệu nhanh chóng nghiêng xuống chỗ bên trái, Dung Tiểu Mãn đã sớm chuẩn bị xong, nhân cơ hội đó chạy như bay ra khỏi kiệu, điên cuồng chạy về phía trước.

Phía sau truyền đến tiếng la của vài người đàn ông, nàng quay đầu lại, chợt cảm thấy không khí lạnh lạnh.

Thì ra nàng tính sai cả, trừ bốn tên kiệu phu ra, đi đằng sau cỗ kiệu còn có ba người đàn ông mặc đồ đen.

Xong rồi, lần này chạy trời không khỏi nắng rồi.

Vào lúc nàng đang chạy hết sức phía trước, chân lại bị trượt đi, còn chưa ngừng lại kịp thì đã lăn xuống sườn núi, đùi bên phải lại vướng vào cái gì đó, làm cho nàng đau đớn không thôi.

Tốc độ của mấy người mặc đồ đen đó cũng không vừa, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt nàng.

Một tên thấy nàng bị ngã, lạnh lùng cười, “Xem ngươi còn chạy đi đâu được!”

Ba người này nhìn mặt rất lạ, nhưng trên mặt bọn họ lại hiện ra nét dâm dăng đến đáng ghét.

Dung Tiểu Mãn muốn đứng dậy tiếp tục chạy, nhưng vết thương ở đùi phải làm cho nàng đau đớn đến độ chảy mồ hôi lạnh.

Bọn người mặc đồ đen thấy thế, cười nhạo nàng một tiếng, tên cầm đầu còn nói: “Nghe nói ngươi sắp gả cho An Nhạc vương rồi, nếu như vương gia biết vợ sắp cưới của mình bị làm nhục, không biết ngươi có còn ngồi lên ghế vương phi đó được không?”

Dung Tiểu Mãn hoảng sợ tột độ, nghĩ đến tình cảnh sắp tới của mình, trái tim gần như lạnh đi phân nửa.

Nàng biết mà, mỗi khi nàng nghĩ rằng nàng đã chạm đến hạnh phúc, thì trời cao sẽ giáng cho nàng một cú đánh để nàng tỉnh lại.

Có lẽ, ông trời cũng cho rằng nàng không đáng để có được hạnh phúc.

Bên môi nở một nụ cười ảm đạm, không để ý đến tiếng cười diên cuồng của bọn người kia, nàng lấy một cây dao từ trong tay áo ra.

Thay vì bị vũ nhục thì chi bằng biết điều mà kết thúc sinh mạng sớm còn hơn.

Đúng lúc đó, một tiếng sư tử rống chấn động truyền đến.

Dung Tiểu Mãn ngẩn ngơ, tiếng bước chân càng ngày càng gần, bóng dáng màu trắng tuyết quen thuộc kia cũng ngày càng rõ hơn.

Đám người áo đen thấy một con sư tử to lớn chạy đến, mặt cắt không còn giọt máu.

Tốc độ của A Bảo rất nhanh, tung người nhảy lên, nhào đến một người trong đám người đó, dùng hàm răng sắc bén tấp cổ của người đó.

Trong nháy mắt, tên mặc áo đen đó đã tắt thở. Hai người còn lại thấy vậy, la hai tiếng “má ơi”, sau đó chạy mất.

Nhưng A Bảo sao có thể bỏ qua cho bọn họ, hai người đó vừa chạy được mấy bước đã bị móng vuốt của A Bảo kéo lại, không phản ứng kịp nên một người lăn xuống núi, một người té trúng một hòn đá, đập đầu vào thân cây gần đó, muốn giữ lại mạng sống cũng khó.

Mà lúc này, trong An Nhạc vương phủ, nghe gia đình báo lại, biết chuyện Dung Tiểu Mãn mất tích, Đông Phương Lạc nổi cơn thịnh nộ.

Đám gia đình quỳ xuống đất, cũng do bọn họ thất trách, hại vương phi tương lai bị mất tích, nếu thật sự rơi vào tay người xấu thì mười cái mạng của bọn họ cũng không bồi thường nổi.

Đúng lúc này, một tiếng sư tử rống truyền đến từ phía cửa, Đông Phương Lạc đang tức giận trách mắng gia đình thấy A Bảo mang Dung Tiểu Mãn trở về thì chạy như bay về phía cửa, ôm nàng xuống, hẩn lo lắng kiểm tra xem nàng còn sống hay không, xác nhận nàng chỉ ngất đi, cảm giác bất an trong tim mới từ từ lắng xuống.

Sau đó Dung Tiểu Mãn mới biết, A Bảo linh tính biết nàng gặp nạn nên xông ra khỏi phủ, lần theo mùi hương mà tìm nàng, may mà nó đến kịp nên mới cứu được nàng khỏi tay đám người áo đen đó.

Rốt cuộc cũng được trở về bên cạnh Đông Phương Lạc nhưng đến khi tỉnh lại, nàng vẫn cảm thấy sợ hãi như trước.

May mà chân của nàng bị thương không đến nỗi nghiêm trọng, chỉ đâm qua thịt và vài vết thương ngoài da khác, chỉ cần uống thuốc đều đặn thì sẽ khỏi.

Dung Tiểu Mãn tắm rửa rồi ăn uống xong, lúc này biết điều tựa vào ngực Đông Phương Lạc, kể mọi chuyện cho hắn nghe.

“Bọn người áo đen đó biết thân phận của muội, cũng biết Tam ca muốn lấy muội làm vợ nên muội đoán, có người sắp xếp bọn họ đến. Cũng may, muội có đem theo vài thuốc mê tự vệ mà sư phụ để lại, nếu bọn họ dám làm bậy, muội nhất định không để cho bọn họ sống tốt.”

Nghe đến đó, Đông Phương Lạc bế nàng lên, nét mặt vô cùng nghiêm túc: “Tiểu Mãn, sau này dù có xảy ra chuyện gì, muội phải giữ cái mạng lại cho huynh.”

Dung Tiểu Mãn đáng thương nói: “Nhưng nếu không còn trong sạch thì cái mạng này muội cũng chẳng cần.”

“Bốp!” Hắn đánh vào trán nàng! “Cái suy nghĩ gì vậy hả? Muội không được nghĩ đến nữa!”

“Tam ca...”

“Trong sạch quan trọng hơn tính mạng của muội chỗ nào?! Cho dù muội thật sự gặp chuyện như vậy thì cũng phải giữ mạng để về gặp huynh, huynh không cho phép muội tự ý làm chuyện ngu xuẩn.” Vừa nói, hắn vừa nắm chặt tay lại, dường như đang sợ điều gì đó: “Ở trong lòng huynh, muội mãi mãi là người cao quý nhất, ngây thơ nhất, cho dù có người muốn dùng cách đó để làm nhục muội, thì người đáng chết không phải là muội.”

Hắn cúi đầu, cảnh cáo nàng thêm lần nữa, “Cho nên huynh muốn muội hứa với huynh, mặc kệ có chuyện gì xảy ra, muội cũng phải cố gắng sống cho huynh, nghe chưa?”

Dung Tiểu Mãn bị hắn ôm chặt vào ngực, sức lực đó suýt nữa làm nàng thở không nổi.

Đông Phương Lạc như vậy làm nàng cảm thấy xót xa thay. Nàng biết, người đàn ông này đã yêu thầm nàng rồi, nếu như nàng có chuyện gì, hẳn chắc chắn sẽ điên mất.

Nàng nhẹ nhàng gạt đầu, gối đầu vào ngực hắn, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ truyền đến, nhỏ giọng nói: “Muội hứa.”

Bọn người áo đen hại Dung Tiểu Mãn đúng thật là do Ngụy Kim Chi sai khiến.

Từ sau khi ả bị con chó điên đó rượt rồi té xuống hồ, rồi bị bệnh này, chuyện này gần như đã trở thành trò cười cho cả kinh thành, ả dĩ nhiên không muốn bỏ qua, định tìm Dung Tiểu Mãn tính sổ, nào ngờ lại bị bệnh nặng, nằm trên giường suốt một tháng, mà lúc ấy, cha ả đến tìm Đông Phương Lạc để nói lý lẽ cũng bị đuổi về.

Những chuyện này đã đủ làm ả nổi giận rồi, không ngờ vào đêm Trung thu, cây trâm vàng mà ả thích nhất cũng không cánh mà bay.

Vậy nên, nàng trừng phạt nha hoàn của mình bằng cách cho nàng ta ăn năm mươi roi.

Đáng thương cho người nha hoàn trung thành với ả, thể chất vốn đã mảnh mai rồi, còn phải chịu năm mươi roi, sau đó chịu không nổi nên chết đi.

Nhìn thấy nha hoàn của mình thoi thóp, Ngụy Kim Chi chỉ nheo mắt, vẫy tay một cái, sai người gói nha hoàn đó lại, sau đó chôn sống phía sau núi.

Sau chuyện đó, không khí trong phủ quốc sư rất lạnh lẽo.

Nếu cây trâm vàng bị nha hoàn đó ăn cắp thì thôi, nhưng vấn đề là, sau khi lục soát cả phòng của nha hoàn đó, cây trâm vàng vẫn không thấy đâu.

Ngụy Kim Chi phiền não vô cùng, không tìm trâm vàng nữa mà phái vài tên sát thủ đi tìm Dung Tiểu Mãn tính sổ, nào ngờ, kết quả nhận lại vô cùng thê thảm, ả ta giận dữ chửi mắng thậm tệ các nô tỳ, gia đình ở gần đó.

Ngụy Thế Sơn vừa trở về đã nhìn thấy con gái đang tức giận mắng chửi người khác, không khỏi nhíu mày, bất đắc dĩ nói: “Kim Chi à, có chuyện gì thế? Con vừa mới khỏi bệnh không bao lâu, đừng tức giận nữa.”

“Cha!” Nàng quay đầu lại, ôm cánh tay của cha, vẻ mặt cầu xin: “Sáng nay con phái một đám sát thủ đi, nào ngờ bị con sư tử trong An Nhạc vương phủ giết cả rồi.”

Nghe vậy, Ngụy Thế Sơn vội vàng bịt miệng ả lại, liếc nhìn bốn phía bảo bọn hạ nhân ra ngoài.

Đến khi bọn hạ nhân đều ra khỏi phòng, hắn mới khe khẽ nhắc nhở con gái: “Nha đầu ngốc này, tai vách mạch rừng, lỡ như Đông Phương Lạc biết chúng ta phái người đi hại Dung Tiểu Mãn, con nghĩ hắn ta sẽ tha cho chúng ta sao?”

Ngụy Kim Chi méo mào, “Sợ gì chứ? Bọn hạ nhân trong phủ đều do cha nuôi dưỡng từ nhỏ, bọn họ mà dám báo lại, xem xem con có tát vỡ mồm bọn chúng hay không?”

Ngụy Thế Sơn thở dài. Đứa con gái này hoàn toàn bị hắn làm hư, không biết phân phải trái nặng nhẹ gì cả.

Nhưng Kim Chi có thể nào đi nữa cũng là con gái duy nhất của hắn, bây giờ không ai cần, nhưng hắn không tin sau này sẽ không có ai lấy nàng. Hắn thầm cười lạnh trong lòng, dường như rất có lòng tin với tương lai này.

Hắn đổ dành con gái rượu một lúc, đồng ý sẽ bắt sống Dung Tiểu Mãn về để cho ả thoải mái trút giận, sau đó ả mới vui vẻ trở về phòng.

Vừa bước vào phòng sách, tâm phúc của hắn đã kích động chạy vào báo lại: “Đại nhân, người nói xem ta đã phát hiện ra điều gì?”

Ngụy Thế Sơn cảnh giác nhìn bốn phía, sau đó đóng cửa phòng lại, cầm lấy bức tranh mà người đó dâng lên, từ từ mở ra.

Nhận ra người trong hình, không khỏi ngẩn người, “Nàng ta không phải Dung Tiểu Mãn mà Tam vương gia tuyên bố nhất quyết cưới làm vương phi sao?”

Người nọ khẽ mỉm cười, gật đầu, “Đúng là đường nét có hơi giống, nhưng đại nhân hãy nhìn cho kỹ, bức tranh này đã lâu, cô gái trong bức tranh này chỉ giống Dung Tiểu Mãn chứ không phải nàng ta.”

“Cô gái này là ai?”

“Đại nhân có còn nhớ Lạc Ngọc Mai - thê tử của Hạ tướng quân không?”

Ngụy Thế Sơn cẩn thận suy ngẫm lại.

Hắn không xa lạ gì với cái tên Lạc Ngọc Mai, nàng từng là một nhân vật nổi tiếng nhất nhì ở kinh thành, tài năng hơn người, dung mạo tựa thiên tiên, năm đó đã hấp dẫn biết chàng trai theo đuổi.

Nhưng nàng lại ngưỡng mộ duy nhất Hạ Tử Ngang, năm mười tám tuổi gả vào tướng quân phủ.

Dù Lạc Ngọc Mai xinh đẹp nức tiếng nhưng nàng lại cam lòng làm một người bình thường, sau khi lập gia đình, nàng an phận thủ thường ở nhà thờ chồng chăm con, rất ít khi lộ diện ra ngoài, làm cho biết bao người ái mộ nàng phải tiếc nuối.

Lần đầu tiên hắn gặp Lạc Ngọc thì nàng đã qua tuổi bốn mươi, nhưng từ đường nét trên mặt có thể thấy, lúc trẻ nàng từng là một đại mỹ nhân, nhưng phong thái năm xưa thì đã sớm biến mất không còn.

“Người trong bức tranh này là Lạc Ngọc Mai, đã được vẽ từ rất lâu, lần trước ta theo đại nhân đến tham gia bữa tiệc trong cung, vô tình gặp được Dung Tiểu Mãn, phát hiện nàng ta và Lạc Ngọc Mai có vài phần giống nhau.”

“Đại nhân, chẳng phải bây giờ đang có lời đồn rằng, con gái út của Hạ Tử Ngang - Hạ Hâm Nhi vẫn còn sống sao? Người nghĩ xem, Dung Tiểu Mãn và Hạ Hâm Nhi, có thể là một người không?”

Nghe vậy, Ngụy Thế Sơn nheo mắt lại, nở một nụ cười lạnh lẽo.

Hắn vuốt râu, “Đúng là một phát hiện lớn, nếu ta đoán không lầm thì Đông Phương Lạc đã sớm đoán được tung tích của Hạ Hâm Nhi, khó trách bữa tiệc hôm đó hắn lại vội vã xin hoàng thượng tứ hôn, thì ra là vì vậy!”

Sau đó, hắn nói vài tiếng, người kia nhẹ nhàng gật đầu, sau đó nhanh chóng rời khỏi thư phòng.

Ngụy Thế Sơn đứng trong thư phòng, nhẹ nhàng chạm vào một cuốn sách, hai giá sách từ từ tách ra, để lộ một con đường nhỏ, hắn lạnh lùng cười một tiếng, sau đó bước vào.

Lần này Dung Tiểu Mãn thoát chết, có công lớn nhất chính là A Bảo.

Hai chữ “duyên phận” này, đúng là kì diệu thật...

Nếu như năm đó nàng không cứu mẹ của A Bảo ở Phụng Hoàng Sơn, hôm nay nàng gặp nạn A Bảo cũng không xuất hiện để cứu nàng.

Đông Phương Lạc luôn luôn tin một điều - ở hiền gặp lành, ác lai ác báo, không phải là không báo, mà là chưa đến lúc mà thôi. Cho nên hắn mới thường nói với Dung Tiểu Mãn, nếu Ngụy Thế Sơn thật sự làm chuyện hại nước hại dân, nhất định sẽ bị trừng phạt.

Sau chuyện bất cóc này, để tránh nguy hiểm xảy ra lần nữa, Đông Phương Lạc đã âm thầm tăng thêm thủ vệ cho vương phủ, về phần Dung Tiểu Mãn, trong thời gian ngắn không được ra ngoài...

Sáng sớm tỉnh dậy, vừa rửa mặt xong, Đông Phương Lạc đã mang theo Dung Tiểu Mãn ra ngoài ăn sáng. Vẫn như thường ngày, A Bảo ngồi trong góc chiến đấu với miếng thịt bò trong tô, Đông Nhi và vài nha hoàn khác bưng cháo lên cho vương gia và vương phi tương lai dùng.

Nhưng từ lúc tỉnh dậy đến giờ, Dung Tiểu Mãn vẫn ỉu ỉu xiu xiu, chẳng có tinh thần gì.

Đông Phương Lạc đã hớp hai chén cháo, còn nàng lại ngo ngoáy chiếc đũa gắp vài miếng cơm rồi đưa vào miệng.

“Thoạt nhìn muội chẳng có tinh thần gì cả, có phải tối qua ngủ không ngon không?”

“Muội cũng muốn ngủ ngon lắm, nhưng có người không uội ngủ.” Vừa nói, đôi mắt xinh đẹp vừa lườm nguyệt hấn.

Cũng tại hấn cả, tối qua nàng đã khóc lóc cầu xin rồi, vậy mà hấn chẳng những không nhẹ nhàng mà ngày càng mạnh bạo, làm cho nàng mệt mỏi không thôi, mấy cái khớp xương cứ như rã ra vậy.

Nhưng nhìn hấn đi, rất là thoải mái, hai lúm đồng tiền lộ cả ra rồi, sớm biết tinh lực hấn tràn trề như vậy, nàng nhất định sẽ tìm cơ chân còn đau để phân phòng ngủ với hấn mới đúng.

Dung Tiểu Mãn vô cùng ức chế.

18. Chương 17

Chương 17

Đông Phương Lạc cười xấu xa: “Tiểu Mãn, muội đang trách bốn vương yêu thương muội quá sao?” Hấn thở dài, ra bộ khó xử: “Ai bảo trong vương phủ ngoài muội ra, một cái tiểu thiếp huynh cũng chẳng có, nếu muội thật sự chịu không nổi thì bốn vương sẽ cố tìm thêm vài trác phi, để lúc mà muội không thỏa mãn được bốn vương thì còn có lựa chọn khác.”

Nghe vậy, nàng không vui chu môi, gấp gáp nói: “Ai bảo muội không thỏa mãn được huynh, Tam ca, muội không cho huynh nạp trác phi đâu, huynh chỉ được thương muội thôi.”

Vừa dứt lời, nàng đã nghe thấy tiếng cười của nha hoàn hai bên.

Đông Phương Lạc cũng không nhịn nổi, cười nói: “Ồi, nha đầu này sao lại không biết xấu hổ như thế, muội còn chưa có xuất giá nha, mới đó đã không cho chồng mình cưới vợ bé rồi, ích kỷ quá đi.”

Dung Tiểu Mãn bị hấn trêu chọc, hai gò má ửng đỏ, thẹn thùng đập nhẹ chân hấn, cúi đầu, bĩu môi xới cơm ăn.

A Bảo đã ăn thịt bò xong, thấy nàng không vui nên đi đến dụi đầu vào người nàng.

Nàng vươn tay, sờ sờ đầu của A Bảo, âm ức kể lể: “A Bảo à, vương phủ này chỉ có người là tốt với ta thôi, người xem xem, ai cũng muốn bắt nạt ta.”

A Bảo thấy nàng kể lể với mình lại càng hứng chí lấy lòng nàng, thậm chí còn tựa cằm lên chân nàng.

Đông Phương Lạc thấy vậy, trợn mắt nhìn một người một sư tử bọn họ, dường như đang nói với A Bảo - Tiểu Mãn là người của bốn vương, người tốt nhất là tránh xa một chút.

A Bảo lườm nguyệt hấn, tiếp tục lấy lòng Dung Tiểu Mãn, rõ ràng là đang chọc tức chủ nhân của mình.

Cuối cùng, Đông Phương Lạc kéo lỗ tai của A Bảo, đá nó ra khỏi cửa phòng, tội nghiệp A Bảo không thể làm gì, đành phải rống hai tiếng đáng thương lên trời, sau đó bỏ đi chỗ khác.

Sau đó đuổi bọn nha hoàn đi, Đông Phương Lạc kéo Dung Tiểu Mãn ngồi xuống đùi mình, ra vẻ tức giận ngắt gò má của nàng: “Muội dám lấy A Bảo ra chọc giận huynh nữa, huynh nhất định làm thịt nó.”

“Rõ ràng là huynh giận muội trước.”

“Huynh giận muội khi nào?”

“Huynh... Huynh muốn cưới tiểu thiếp!”

Đông Phương Lạc cười to, gõ lên trán nàng, “Tiểu nha đầu, nếu như huynh thật sự muốn như vậy thì ba năm nay, huynh đã cưới người khác rồi, cần gì phải đợi người vô lương tâm như muội?”

“Tam ca, vậy sau này chúng ta thành thân rồi, huynh có cưới người khác nữa không?”

“Hừm, vậy phải xem biểu hiện của muội đã, nếu muội dám vứt huynh mà đi, làm huynh đau lòng nữa, huynh sẽ cưới thêm mười mấy người nữa để chộc giận muội.”

Dung Tiểu Mãn vươn tay ra ôm cổ của hắn, nhỏ giọng nói: “Muội không đi, cả đời muội sẽ ở cạnh Tam ca, không đi đâu nữa.”

Hắn vui vẻ ôm nàng vào lòng, “Cậu này là muội nói, không được đổi ý.”

Hai người vui vẻ trò chuyện thêm một lúc lâu, vừa qua giờ Mão thì Đông Phương Lạc phải vào triều, lưu luyến một hồi lâu mới ngồi lên kiệu rồi khỏi vương phủ.

Dùng đồ ăn sáng rồi, Dung Tiểu Mãn chạy vào phòng nghiên cứu thuốc như ngày xưa, dựa theo những gì ghi trong cuốn sách cổ mà làm theo.

Không biết qua bao lâu, cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra, quản gia Tiết hấp tấp chạy vào, tay áo không ngừng lau mồ hôi trên trán: “Dung cô nương, Tường công công mang thánh chỉ đến vương phủ, người mau ra tiếp chỉ đi.”

Dung Tiểu Mãn không hiểu gì nhìn lão, chỉ vào đầu mũi của mình: “Con đi nhận thánh chỉ ă?”

“Đúng vậy, Dung cô nương, người mau thay quần áo nhanh đi.”

Mang theo nghi ngờ chất đống, nàng vội vàng trở về phòng thay quần áo sạch sẽ, sau đó đi theo sau quản gia Tiết đến phòng khách, nhìn thấy thái giám tổng quản Tường Quý đang ngồi ở đó, chậm rãi thưởng thức cốc trà.

Thấy Dung Tiểu Mãn vội vã chạy vào, Tường Quý đặt cốc trà xuống, hai tay cung kính đưa thánh chỉ lên, đứng dậy nói: “Dung Tiểu Mãn tiếp chỉ.”

Không dám kéo dài thêm nữa, nàng vội vàng quỳ xuống, đưa tay lên tiếp chỉ.

Tường Quý mở thánh chỉ ra, hắng giọng nói: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu rằng: nay tìm được con gái út của Hạ Tử Ngang vẫn còn sống trên đời, đã đổi tên đổi họ thành Dung Tiểu Mãn, vì tội thân Hạ Tử Ngang năm đó bị nghi đã trộm chiếc chìa khóa bảo vật của Bắc Nhạc, đến nay vẫn chưa tìm được nên ra lệnh bắt con gái của Hạ Tử Ngang, lập tức đưa vào cung điều tra, khâm thử!”

Dung Tiểu Mãn kinh ngạc ngẩng đầu, sắc mặt kinh hoàng.

Là ai đã vạch trần thân phận của nàng? Tại sao hoàng thượng lại nhân lúc Tam ca không có ở đây mà hạ chỉ, bắt nàng về quy án?

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Trong Minh cung, vị hoàng đế trẻ tuổi Đông Phương Diệu đang nằm trên giường, chớp mắt nghỉ ngơi.

Dưới giường có hai cung nữ đang quỳ, một người đang đấm chân thay cho hắn.

Không lâu sau, thái giám tổng quản Tường Quý khệnh khàng bước đến, nhẹ giọng nói bên tai hắn: “Bệ hạ, Tam vương đã hạ gục mười sáu tên ngự lâm quân, luôn miệng nói muốn gặp bệ hạ.”

Nghe vậy, Đông Phương Diệu vẫn không mở mắt, nhưng cánh môi xinh đẹp đã vẽ nên một nụ cười lạnh lẽo.

“Cứ mặc kệ nó đi, trăm nuôi hơn năm ngàn tên ngự lâm quân, dù cho võ công của nó lợi hại đến thế nào đi nữa, trăm không tin nó có thể hạ được tất cả, người cứ ra ngoài xem, có động tĩnh gì thì báo lại cho trăm.”

Tường Quý đáp một tiếng, sau đó ra khỏi Minh cung tiếp tục thám thính.

Ước chừng qua một nén hương sau, Tường Quý lại chạy vào, nhỏ giọng: “Bệ hạ, vương gia đã tiếp tục giằng co với ba mươi lăm ngự lâm quân nữa, nhưng mà hình như yếu đi rồi, đang ngồi nghỉ trước Minh cung, có điều...”

Đông Phương Diệu rốt cục cũng mở mắt ra, nhẹ nhàng hỏi: “Có chuyện gì?”

“Nô tài không dám nói.”

“Nói đi.”

Tường Quý do dự một hồi lâu, sau đó khó xử nói: “Vương gia đã gọi đích danh của hoàng thượng, còn mắng người không ngừng nữa.”

“Ồ?” Đông Phương Diệu hứng thú nhếch mày lên, nụ cười bên môi vẫn không biến mất: “Nói trầm nghe xem, Tam đệ đang mắng trầm cái gì?”

“Vương gia nói, ngay cả thiện ác hoàng thượng cũng không phân biệt được, còn lấy oán trả ơn, nhất định sẽ bị trời đánh.”

“Tam đệ đúng là càng lúc càng không sợ chết, nếu nó muốn tiếp tục thì cứ để nó tiếp tục đi.” Sau đó, hắc đứng dậy, vẫy tay với hai cung nữ trước giường, ý bảo bọn họ tạm thời lui về sau.

Đợi bọn họ rời khỏi rồi, Đông Phương Diệu cầm một quyển tấu chương lên, cẩn thận xem xét.

Tường Quý thở dài, hoàng thượng không nói gì đã bắt Dung cô nương đi, lại thêm Tam vương gia quá nóng nảy, vừa trở về vương phủ, biết Dung cô nương bị bắt vào cung thì lập tức chạy đến đây, lớn tiếng muốn gặp hoàng thượng.

Nhưng hoàng thượng lại ra lệnh, kiên quyết không gặp, thậm chí còn triệu tập ngự lâm quân đứng phòng thủ trước cửa Minh cung, tuyệt đối không cho Tam vương gia có cơ hội đi vào.

Chỉ tội cho phận làm người dưới như bọn họ, một bên là hoàng thượng, một bên là em trai ruột của hoàng thượng, dù là đắc tội với ai thì sau này chắc chắn đều không có kết quả tốt.

Hành hạ mình cả ngày, Đông Phương Lạc dường như mệt mỏi thật sự, đánh thì không lại, mắng cũng chẳng ai để ý, không còn cách nào đành rời khỏi hoàng cung. khác, chỉ có thể nổi giận dưng dưng đích li mỗ hoàng cung.

Nghe Tường Quý báo lại, Đông Phương Diệu vừa phê duyệt tấu chương vừa cười, tâm trạng hiển nhiên rất tốt.

Tường Quý biết, hoàng thượng hành hạ đệ đệ của mình cũng đều có nguyên nhân cả.

Hãy nhớ lại vài tháng trước, Tam vương gia đưa Dung cô nương vào hoàng cung đòi thưởng, kết quả lại trộm chìa khóa của thái giám trông coi kho báu, lấy biết bao nhiêu là bảo bối yêu quý của hoàng thượng, dù ngoài miệng hoàng thượng không nói gì nhưng trong lòng hắc vẫn còn nhớ đến mối thù này.

Đông Phương Diệu cứ tưởng rằng hành hạ đệ đệ mình cả ngày, hắc sẽ yên phận mà ở trong phủ, nào ngờ, đến nửa đêm, đang nằm ngủ thì hắc nghe được một hơi thở xa lạ.

Hắc nhanh chóng kéo màn ra, thấp sáng vài ba cây nến trong phòng.

Ánh nến được thắp lên, hắc nhìn thấy đệ đệ đang mặc trang phục thị vệ xuất hiện trước mặt, sự cảnh giác cũng vì thấy mà dần dịu xuống.

Nhưng không lâu sau, gương mặt tuần tú của hắc đen lại, mắng: “Đệ có biết không có thánh chỉ đã xông vào cung là sẽ bị trọng tội không?”

Đông Phương Lạc nheo mắt, phản bác lại, “Nếu đệ không dùng cách này vào cung thì làm sao mà gặp được hoàng huynh chứ?”

“Vì một Dung Tiểu Mãn mà đệ lấy cả mạng sống để đến gặp trầm, đáng giá không?”

Không để ý đến câu hỏi của hắn, Đông Phương Lạc vội hỏi: “Hoàng huynh, huynh nhốt Tiểu Mãn ở đâu vậy?”

“Sau đó đệ đi cướp người sao?”

“Hừ! Không ngờ hoàng huynh ra tay vô tình đến thế, ngay cả ân nhân cứu mạng cũng không bỏ qua.”

“Ân nhân cứu mạng?” Đông Phương Diệu liếc hắn một cái, “Hình như đệ vẫn chưa rõ mọi chuyện thì phải? Tam đệ, đệ trăm phương ngàn kế bảo vệ nàng, còn xin trăm tứ hôn trước mặt văn võ bá quan, có phải đệ cho rằng trăm sẽ không tính toán chuyện nàng là con gái của tội thần mà tha cho nàng?”

“Hoàng huynh, xin đừng vội kết luận có phải là tội thần hay không được không? Đừng quên tung tích của chìa khóa Hồng Hoang đến giờ vẫn chưa rõ, không có chứng cứ chứng minh rằng Hạ tướng quân đã lấy cắp nó, Tiểu Mãn vẫn vô tội.”

“Nói vậy, đệ thừa nhận rằng đệ đã sớm biết thân phận của Dung Tiểu Mãn rồi, đúng không?”

Đông Phương Lạc yên lặng, ánh mắt sâu xa nhìn hoàng huynh của mình.

Đông Phương Diệu cười gằn, “Mấy năm nay, trăm nuông chiều cá tính bướng bỉnh cứng đầu của đệ, cũng vì đệ là đứa em ruột thịt của trăm. Nhưng Tam đệ đừng quên, về tư, đệ là em của huynh, về công, đệ là thần tử của huynh.”

“Đệ biết rõ Dung Tiểu Mãn là khâm phạm triều đình mà không báo, thân là người đứng đầu Hình bộ lại biết pháp phạm pháp, trăm đã khai ân cho đệ một lần, không ngờ đệ vẫn làm tối, ngay cả tấm cung của trăm cũng dám xông vào, chẳng lẽ muốn trăm đưa đệ vào thiên lao đệ mới bỏ cuộc sao?”

“Hoàng huynh, đệ sống hay chết, đó đều là quyết định của huynh, nhưng đệ vẫn phải nói, Tiểu Mãn vô tội, nàng ấy còn trẻ, không liên quan đến việc này, cần gì diệt tận gốc như thế?”

“Nàng vô tội hay không, đệ dựa vào đâu mà khẳng định?”

“Tiểu Mãn căn bản không có giữ chiếc chìa khóa đó.”

“Đệ cảm thấy rằng nàng ta sẽ đưa cho đệ sao?”

“Nói vậy, huynh nhất định phải giết Tiểu Mãn mới được đúng không?”

Đối với câu hỏi của đệ đệ, Đông Phương Diệu lạnh lùng nhắc nhở, “Tam đệ, có một số việc trăm không tính toán với đệ. Nhưng nếu đệ muốn tiếp tục tranh luận với trăm, trăm sẽ không nể tình thân mà tha cho đệ đâu.”

Sắc mặt Đông Phương Lạc chợt trở nên lạnh lẽo, chầm chọc nói: “Huynh vốn là như vậy, lúc nào cũng chỉ tính toán xem được mất bao nhiêu, khó trách năm đó hoàng tẩu đã quyết định rời khỏi, cũng chỉ vì trên đời này, thứ huynh quan tâm nhất chỉ có cái ghế mà huynh đang ngồi mà thôi.”

Chuyện này là cấm kỵ với Đông Phương Diệu, gương mặt hắn trở nên lạnh lẽo, vẫy tay với đệ đệ của mình: “Nếu đệ còn muốn giữ cái mạng thì rút đi cho trăm.”

Đông Phương Lạc vẫn không đi, quỳ xuống trước mặt hắn: “Nếu như hôm nay huynh không cho đệ gặp Tiểu Mãn, vậy đệ thà chết ở đây còn hơn.”

Đông Phương Diệu rất muốn trị cái tội dám nửa đêm xông vào phá giấc ngủ của hắn, nhưng nhìn dáng vẻ đó của đệ đệ, hắn lại không nỡ ra tay.

Hắn phất tay, không nhận được nói: “Đứng lên đi, quỳ ở đó làm trăm ngứa mắt quá.”

“Đệ muốn gặp Tiểu Mãn!”

Hắn thật sự rất muốn đá tên tiểu đệ bướng bỉnh này văng ra ngoài.

Suy ngẫm một hồi, Đông Phương Diệu lấy một tấm lệnh bài quăng xuống trước mặt Đông Phương Lạc, “Hạ Hâm Nhi là khâm phạm triều đình, đang bị nhốt ở thiên lao, trước khi tìm ra được tung tích của chiếc chìa khóa đó, đệ đừng nghĩ có thể dẫn nàng ta đi. Nếu thật sự muốn cứu nàng ta, trong vòng nửa tháng, tìm

cho ra chiếc chìa khóa đó, bằng không...” Ánh mắt hắn trở nên lạnh lẽo: “Nửa tháng sau, trẫm sẽ đưa nàng ta đến pháp trường, lập tức xử trảm.”

Đông Phương Lạc không nói gì, lấy tấm lệnh bài đó bước ra khỏi Minh cung.

Cầm lấy tấm lệnh bài ngự dụng này, Đông Phương Lạc lập tức chạy vào phòng của Tường Quý, dựng đầu thái giám tổng quản đang mơ mơ màng màng dậy, bắt hắn dẫn đường ỳnh.

Thiên Lao là một nơi rất lạnh lẽo, một năm bốn mùa không thấy được mặt trời, vậy nên trong không khí sắc mùi ẩm mốc.

Mỗi một bước xuống cầu thang, Đông Phương Lạc lại cảm thấy xót xa.

Tiểu Mãn của hắn lại bị nhốt ở đây, nhất định là đau khổ lắm, hắn thật không thể tưởng tượng được.

19. Chương 18

Chương 18

Nhưng làm sao hoàng huynh lại biết được thân phận của Tiểu Mãn?

Là ai đã làm lộ chuyện Tiểu Mãn là Hạ Hâm Nhi cho hoàng huynh biết?

Trong đầu có vô vàn câu hỏi nhưng việc cấp bách nhất bây giờ là phải xác nhận Tiểu Mãn bình an vô sự, hắn mới yên tâm mà nghĩ cách giải quyết được.

Dung Tiểu Mãn bị giam trong một phòng riêng, trên tường treo một hàng đuốc, làm cho căn phòng đó trở nên lấp lánh, sáng rõ dưới ánh đèn dầu.

Khi Đông Phương Lạc đến trước cửa phòng giam, Dung Tiểu Mãn đang ngẩn ngơ ngồi trên giường đá trong phòng.

“Tiểu Mãn...”

Nghe thấy giọng nói của hắn, ánh mắt ảm đạm buồn bã của nàng lấp lánh, vội vàng đứng dậy chào đón hắn: “Tam ca, sao huynh lại đến đây?”

Đông Phương Lạc không đáp lời nàng, quay sang nói với Tường Quý: “Mở cửa ra.”

“Vương gia, điều này...”

Hắn không có kiên nhẫn, gầm lên, “Mở cửa lên! Nếu không đừng hòng giữ cái mạng nhỏ của ngươi nữa!”

Tường Quý biết điều rút người lại, nhưng vẫn muốn khuyên nhủ đôi ba câu. Nhưng hoàng thượng đã giao lệnh bài cho vương gia, hắn cũng ngậm đồng tình với hành động của vương gia.

Hắn quay sang người canh phòng, nhỏ giọng căn dặn vài câu, người canh phòng không dám kéo dài, mau chóng mở cửa ra.

Bước vào bên trong, Đông Phương Lạc lập tức ôm chầm Dung Tiểu Mãn vào lòng. Tâm trạng mất rồi lấy lại được này, hắn đã trải qua nhiều lần lắm rồi, hắn cảm thấy may mắn thay cho chính mình, bởi vì cô gái mà hắn yêu vẫn còn sống.

Cảm giác được thân thể của hắn đang run nhẹ, Dung Tiểu Mãn vỗ nhẹ lên lưng hắn, nhỏ giọng nói: “Tam ca, muội không sao, họ chỉ nhốt muội lại thôi, không có dụng hình với muội.”

Nghe đến hai chữ “dụng hình”, Đông Phương Lạc nhú chặt mày, thét lên: “Nếu bọn họ dám dụng đến một cọng tóc của muội, bổn vương nhất định lấy tính mạng của cả nhà bọn họ ra bồi thường.”

Tường Quý và người canh phòng đứng bên ngoài nghe vậy, sợ hãi sờ sờ cổ. Nếu người khác nói câu này, có lẽ không có uy hiếp gì đến bọn họ, nhưng Tam vương gia nói ra, tuyệt đối làm được.

Kiểm tra Dung Tiểu Mãn từ trên xuống dưới thật cẩn thận, thấy nàng đúng là không bị thương gì, Đông Phương Lạc mới không lo lắng nữa.

Hắn lại nhìn quanh phòng giam, trừ một chiếc giường đá ra thì chỉ có một cái bồn cầu.

Hắn không vui nhíu mày, chất vấn người canh phòng: “Sao ngay cả cái chăn cũng không có? Mấy bữa nay tiết trời chuyển lạnh, lại để một cô gái ở nơi này, lỡ như bị cảm lạnh thì sao?”

“Dạ...”

“Lập tức đi lấy vài cái chăn dày lại đây cho bồn vương, đổi cái bồn cầu mới luôn, bẩn như thế, không biết đã có bao nhiêu người dùng rồi, các người còn không biết xấu hổ cho người ta sử dụng thứ này sao?”

Người canh phòng nghe vậy, rất muốn nói rằng, ở đây là phòng gian, không phải là phòng tốt nhất ở khách sạn. Nhưng vương gia đã ra lệnh, hắn không dám không nghe, đành gật đầu tỏ vẻ đồng ý rồi vội vàng đi chuẩn bị.

Đông Phương Lạc hừ một tiếng, xoay người, gương mặt trở lại vẻ dửng dưng như cũ: “Tiểu Mãn, ăn cơm chưa?”

Nàng gật đầu, nhưng sau đó lại lắc đầu, “Hồi nãy người canh phòng có đưa thức ăn đến, nhưng mà...” Nàng nghẹn ngào nức lên: “Muội không muốn ăn.”

“Sao lại không chịu ăn hả? Có phải thức ăn ở đây không hợp với khẩu vị của muội không?” Nói, hắn lại nhìn sang người canh phòng đang đứng bên ngoài: “Căn dặn ngự thiện phòng làm vài món ăn nhẹ đem đến, chuẩn bị thêm bát canh xương heo nữa. Còn nữa, phải là cơm mới nấu, chẳng phải lúc trước huyện Hồng An có đưa đến vài bao đậu đỏ quý hiếm sao? Nấu cơm đó đi, Tiểu Mãn rất thích ăn cơm đậu đỏ.”

Người canh phòng rất muốn khóc, cũng rất muốn nói, ở đây là thiên lao, còn cô gái này đang là khâm phạm triều đình.

Thấy người canh phòng vẫn ngơ ngác đứng ở đó, Đông Phương Lạc nheo mắt lại, lạnh lùng nói: “Còn đứng đó làm gì, mau đi đi.”

“Nhưng mà vương gia...”

“Nhưng mà cái gì? Làm vương phi tương lai chết đói, các người chịu trách nhiệm được không?”

“Khụ khụ!”

Tường Quý ho nhẹ vài tiếng, định mở miệng nói chuyện thì bị Đông Phương Lạc tàn bạo lườm nguýt: “Khụ cái gì mà khụ? Nếu thấy không thoải mái thì rút về phòng ngủ đi, đứng ở đó làm gì, chỉ tổ làm chướng mắt bồn vương.”

Tường Quý không dám lên tiếng, chỉ biết đứng đó nghe dạy dỗ. Hắn đã chọc giận ai chứ? Hắn chỉ là một nô tài thôi, dù cho Tam vương gia đang tức giận trong lòng nhưng cũng không cần thiết phải giận cá chém thớt chứ?

Dung Tiểu Mãn thấy thế, kéo kéo ống tay áo của Đông Phương Lạc.

“Tam ca, đừng làm phiền người khác, muội thật sự không muốn ăn, hôm nay có thể được gặp huynh là muội đã thấy vui rồi.”

Lòng hắn cảm thấy xót xa, hắn vỗ nhẹ vai nàng. “Tiểu Mãn, muội yên tâm, huynh nhất định nghĩ cách cứu muội khỏi nơi chết tiệt này!”

Dung Tiểu Mãn vui đầu vào ngực của hắn, gật nhẹ, “Tam ca, muội tin huynh.”

Sau đó, hai người lại hàn huyên thêm nữa.

Không bao lâu sau, người canh phòng đem đủ những thứ mà hắn đã căn dặn vào, dưới cái nhìn soi mói của vương gia, đành phải trải chăn giúp cho Dung Tiểu Mãn.

Cố gắng không mở miệng ngáp, Tường Quý nhỏ giọng nói: “Vương gia, không còn sớm nữa, cô nương này hẳn cũng mệt mỏi rồi, vậy chúng ta...”

Đông Phương Lạc biết, thái giám tổng quản muốn khuyên hấn đi.

Mặc dù có muôn vàn điều không ổn nhưng lúc này hấn cũng chẳng làm được gì. Hoàng huynh chỉ cho hấn nửa tháng để tìm chiếc chìa khóa Hồng Hoang, hấn phải nhanh chóng điều tra chuyện này cho rõ, sau đó mới có thể mang Tiểu Mãn ra khỏi nơi không thấy ánh mặt trời này.

Trước khi đi, hấn chỉ vào những người canh phòng đứng bên ngoài, nói với Dung Tiểu Mãn: “Nhớ rõ mấy người này cho huynh, nếu bọn họ dám to tiếng với muội, dám đối xử không tệ với muội, dám làm uội rụng một sợi tóc, bổn vương tuyệt đối không cho bọn họ sống tốt.”

Sau khi những người canh phòng thề sẽ không làm gì hại Dung Tiểu Mãn, Đông Phương Lạc mới bỏ đi.

Không bao lâu sau, văn võ bá quan đều biết chuyện Dung Tiểu Mãn mà Tam vương gia nhất mực van xin hoàng thượng tứ hôn chính là con gái út của Hạ Tử Ngang - Hạ Hâm Nhi.

Sau khi chuyện này truyền ra, đã tạo nên một cơn địa chấn không nhỏ.

Đa số mọi người đều không biết đến sự tồn tại của Hạ Hâm Nhi, không ngờ chuyện đã xảy ra nhiều năm, lúc này lại bị hoàng thượng tìm ra được.

Rất nhiều đại thần cùng nhau trình tấu, van xin hoàng thượng tha mạng cho dòng máu cuối cùng của Hạ tướng quân.

Nhưng suy ngẫm lại, chìa khóa Hồng Hoang vẫn không rõ đang ở đâu, chỉ cần có người giải được bí mật trong chiếc chìa khóa đó, nhất định kéo theo sự diệt vong của Bắc Nhạc.

Đức Trinh đế Đông Phương Diệu làm sao lên ngôi hoàng đế, ai ai cũng hiểu rõ.

Hấn giết cha đoạt vị, thủ đoạn tàn nhẫn độc ác, những đại thần làm quan hai đời trong triều đều tận mắt chứng kiến.

Dù Đông Phương Diệu là huyết mạch chính thống của hoàng thất, nhưng mẹ của hấn từ khi gả vào hoàng cung thì Bắc Nhạc liên tiếp gặp xui xẻo.

Hóa thân của xui xẻo, ma quỷ chuyển thế, những tên gọi này vô hình chung bị gán vào Đông Phương Diệu, dù bây giờ hấn đã yên vị ngồi trên ghế rồng, bá chủ một nước, nhưng trong lòng hấn rõ ràng, ngôi vị này dễ lên nhưng không dễ ngồi.

Một khi chìa khóa Hồng Hoang bị người khác chiếm mất, cũng như giải được bí mật trong đó, người đó nhất định sẽ quyền khuynh thiên hạ, lật đổ sự thống trị của Đức Trinh đế.

Cho nên, việc hoàng thượng nóng lòng muốn tìm chiếc chìa khóa của Hồng Hoang để, các đại thần đều hiểu rõ trong lòng, nếu như lúc này mà khuyên hoàng thượng, sợ rằng sẽ phản tác dụng, lại càng hại Hạ Hâm Nhi.

Cho nên những quan võ quan văn đến chuyện của Hạ Hâm Nhi mới tụ họp lại một lần, quyết định tạm thời án binh bất động, chờ đợi thời cơ. Nhưng bọn họ lại quên mất, nếu như Dung Tiểu Mãn thật sự là con gái của Hạ tướng quân, đang chờ đợi ngày xử trảm đến, có một người còn lo lắng hơn bọn họ nhiều.

Người đó là ai? Dĩ nhiên là Tam vương gia Đông Phương Lạc.

Từ sau khi Dung Tiểu Mãn bị giam vào thiên lao, gương mặt hấn chưa bao giờ có một nụ cười xuất hiện.

Vì muốn nhanh chóng tìm được chiếc chìa khóa của Hồng Hoang để, hấn không ngừng sai người điều tra những dấu vết quanh vụ thảm án năm đó.

Đồng thời, hấn cũng tìm lại những việc xảy ra xung quanh Hạ gia năm đó, nhưng chứng cứ lại không đầy đủ.

Ngụy Thế Sơn từng nói với tiên hoàng, Hạ Tử Ngang rất có thể là bất mãn chuyện bị tiên hoàng giao nhiệm vụ trông coi thái miếu nên mới có ý mưu phản. Chỉ với điểm đó thôi, tiên hoàng đã luận cho Hạ Tử Ngang có tội, sau đó thì một mình Ngụy Thế Sơn giám trảm, giết chết toàn bộ bảy mươi mạng người của Hạ gia.

Nói vậy, nguyên nhân chính gây nên vụ thảm án năm đó, đích thật là quốc sư đương triều Ngụy Thế Sơn.

Nhưng sao ông ta phải làm như thế?

Vào lúc mà có hàng trăm câu hỏi không có đáp án xoay quanh trong đầu Đông Phương Lạc thì một vị khách không mời mà đến đã giải đáp giùm hắn.

Vị khách không mời này không phải ai khác, chính là con gái của của Ngụy Thế Sơn - Ngụy Kim Chi.

Sau khi tin Dung Tiểu Mãn bị bắt truyền ra, người vui vẻ nhất đương nhiên là ả ta.

Trừ mối hận ngày trước ra, quan trọng hơn là, ả nghe cha nói rằng, nếu trong vòng nửa tháng mà Đông Phương Lạc không tìm được chìa khóa Hồng Hoang, Dung Tiểu Mãn sẽ bị chém đầu, nói cách khác, hắn muốn cưới nàng ta làm vương phi là điều không thể.

Hôm ấy, Đông Phương Lạc đến một tửu lâu dùng cơm, Ngụy Kim Chi ngấm sai người theo dõi tung tích của hắn biết vậy, sau khi trang điểm thật xinh đẹp thì chạy đến tửu lâu, vờ như vô tình gặp được.

Đông Phương Lạc vốn ghét Ngụy Kim Chi, hôm nay thấy ả chủ động tìm đến, hận không thể tát ả một cái bán sống bán chết. Nhưng da mặt của ả cũng không mỏng, rõ ràng thấy sắc mặt hắn không tốt mà vẫn mặt dày ngồi xuống trước mặt hắn.

“Vương gia, thật là trùng hợp, chàng cũng đến đây dùng bữa sao?”

Hắn tức giận không nói gì.

Ngụy Kim Chi cười run rẩy cả người, làm như không thấy gương mặt lạnh lẽo của Đông Phương Lạc, ra vẻ thở dài: “Thiếp nghe nói vương phi tương lai Dung Tiểu Mãn chính là con gái của tội thần Hạ Tử Ngang. Thật đáng tiếc, vương gia vất vả lắm mới tìm được ý trung nhân, nhưng ông trời lại giáng một tai họa xuống, dù chuyện này không liên quan gì đến thiếp nhưng thấy vương gia gầy yếu, xuống sắc như thế, thiếp thật sự không đành lòng.”

Dứt lời, còn lấy cái khăn màu vàng để trên tay lau nước mắt vài cái.

Đông Phương Lạc cảm thấy bức bối chịu không nổi. Có ai vô sỉ hơn cô ả này không?

Có lẽ thấy mình diễn cũng đủ rồi, Ngụy Kim Chi đột nhiên đặt khăn xuống bàn, nịnh nọt: “Thiếp xin nói thẳng, hai người mà muốn sống bên nhau thì phải tính đến hạnh phúc cả cuộc đời.”

“Dung cô nương tốt bụng, hiền lành thì sao? Nàng ta mang trên mình tội danh là con gái của tội thần, xin nói thẳng, làm người thì phải nhìn xa trông rộng, phải suy nghĩ cho tương lai của mình, nên tìm một đối tượng có cùng thân phận với mình mới đúng.”

Không để ý đến sắc mặt ngày càng khó coi của hắn, ả đắc ý, vênh váo nói: “Nếu như vương gia có đôi mắt biết nhìn thì hôm nay cũng không cần vì một cô gái mà phải đi tìm một cái răng không đáng bao nhiêu tiền đến độ sút đầu mẻ trán như thế.”

Đông Phương Lạc đang định rời khỏi, nghe thấy “cái răng”, chân mày chau lại, rốt cuộc cũng mở miệng hỏi: “Sao người biết bốn vương đang tìm cái gì?”

Ngụy Kim Chi chớp mắt, vui vẻ nói: “Bây giờ cả kinh thành cũng biết rồi, vương gia vì muốn cứu Dung Tiểu Mãn mà tất tả tìm cái chìa khóa đó, trong vòng nửa tháng mà không giao cho hoàng thượng thì Dung cô nương sẽ bị xử trảm.”

“Nhưng...” Đông Phương Lạc lạnh lùng cười, “Sao người biết được chiếc chìa khóa đó thực chất là một cái răng?”

Nghe đến bốn chữ “chìa khóa Hồng Hoang”, mọi người đều liên tưởng nó như những món báu vật khác trong thiên hạ. Trên thực tế, cái gọi là chìa khóa Hồng Hoang, chỉ là một cái răng cũ mà thôi.

Sở dĩ, chiếc chìa khóa này được coi là báu vật vì khi hoàng đế lập Bắc Nhạc quốc - Đông Phương Minh Thuận nhất được nó, đã gặp được một giấc mơ kỳ lạ, trong giấc mơ đó có một vị thần nói với Đông Phương Minh Thuận rằng, đây là vật thể được khai sinh cùng lúc với Bàn Cổ - người đã tạo nên trời đất.

Bàn Cổ tỉnh dậy sau giấc ngủ một vạn tám ngàn năm thì phát hiện trước mắt là mảng tối đen như mực, cảm thấy rất bất mãn nên nhổ một chiếc răng ra, chiếc răng đó hóa thành một cái rìu, khai thiên lập địa, tạo nên thế giới hiện nay.

Sau đó, chiếc răng đó cũng biến mất.

Năm đó, sau khi Đông Phương Minh Thuận nhặt được chiếc răng này, đã thuận lợi lật đổ được ách thống trị tàn bạo của Đại Uyên, lập nên Bắc Nhạc quốc.

Chiếc răng đó cũng được Đông Phương Minh Thuận trân trọng đặt trong một chiếc hộp, gọi là chìa khóa Hồng Hoang, được gìn giữ bảo vệ quanh năm trong thái miếu, dùng để bảo vệ cho giang sơn Bắc Nhạc được trường trường cửu cửu.

Hình dạng của chìa khóa Hồng Hoang chỉ có người trong hoàng thất mới có may mắn thấy được, những đại thần nhỏ bé căn bản không được nhìn thấy.

Ngụy Kim Chi là một cô gái, lại không ra ngoài làm quan, làm sao biết được chìa khóa Hồng Hoang chỉ là một cái răng tầm thường?

Bị hấn hỏi một câu, Ngụy Kim Chi giật mình, gương mặt vốn bị dặm phấn trắng toát nay lại càng trắng thêm vài phần.

Ả nuốt nước miếng một cái, cố gắng bình tĩnh nói: “Điều này... Thiếp chỉ vô tình nghe người ta nói mới biết thôi, thật ra thiếp chưa từng thấy cái gì gọi là chìa khóa Hồng Hoang...”

20. Chương 19 (hết)

Chương 19

Ả càng giải thích, càng lộ rõ sơ hở của mình.

Đông Phương Lạc không hỏi vội, nở một nụ cười hiếm thấy với ả, niềm nở rót chén rượu xuống trước mặt ả.

“Ngụy cô nương, gần đây tâm trạng của bốn vương không tốt lắm, nếu ngươi không chê, có thể theo bốn vương uống vài chén giải sầu được không?”

Ngụy Kim Chi vốn có cảm tình với Đông Phương Lạc, bây giờ thấy hấn nở nụ cười niềm nở với nàng, tim bỗng đập thình thịch trong lồng ngực.

Ả đỏ mặt, xấu hổ nhận chén rượu từ hấn, hưng phấn nói: “Niềm vinh dự này, dân nữ muốn còn không được.”

“Nếu vậy, hôm nay, ta và ngươi không say không về, thế nào?”

Ngụy Kim Chi vội vàng gật đầu: “Được được, không say không về, hôm nay ta không say không về.”

Thời hạn nửa tháng, bất giác đã dần qua những ngày cuối cùng.

Tháng mười một năm thứ hai Đức Trinh, có rất nhiều dân chúng tụ tập bên cạnh pháp trường, quan viên chịu trách nhiệm giám thẩm vẫn là Ngụy Thế Sơn - người đã chịu trách nhiệm thẩm tra, xử lý Hạ Tử Ngang năm ấy.

So với ba năm trước, thân hình của ông ta đã mập mạp thêm, áo bào khoác lên người hấn, tàn bạo thì có thừa mà oai phong thì chẳng thấy đâu.

Dung Tiểu Mẫn mặc đồ phạm nhân bị giải lên pháp trường, không ít dân chúng bắt đầu xì xào bàn tán. Một cô gái còn trẻ lại xinh đẹp thế này, hôm nay phải bỏ mạng tại nơi đây, đáng tiếc, thật đáng tiếc.

Không lâu sau, vị thiên tử trẻ tuổi đi cùng các đại nội thị vệ và ngự lâm quân cũng có mặt ở pháp trường.

Xem ra triều đình rất xem trọng vụ án này, ngay cả hoàng thượng cũng thân chinh đến giám thẩm. Dân chúng vừa bàn tán về thiên tử, vừa tiếc nuối nhìn người bị xử tử hôm nay.

Ngụy Thế Sơn ngồi ở ghế thẩm quán thềm nở một nụ cười lạnh lẽo.

Cuối cùng nén nhang cũng cháy đến phần cuối, ông ta rút lệnh bài ra, ném xuống đất nói: “Đã đến giờ, chém!”

Dao phủ giờ cây dao sáng loáng lên, nhắm phía cổ của Dung Tiểu Mãn, kéo dài một đường xuống.

“Phịch”, một phi tiêu bay đến, làm cho thanh dao trên tay dao phủ rơi xuống đất.

Mọi người lại bắt đầu xì xầm bàn tán.

Từ bên ngoài, một con ngựa trắng xông đến, Tam vương gia mặc áo quan lạnh lùng đi đến, trong tay là dây cương dùng để giữ con ngựa lại.

Nhảy xuống dưới, hần chạy thẳng đến giữa pháp trường, kiêu ngạo đứng bên cạnh Dung Tiểu Mãn, lạnh lẽo nhìn đôi tay của dao phủ: “Cút xuống đi!”

Dao phủ không biết làm sao. Hần thoáng nhìn qua hoàng thượng, rồi nhìn sang giám thẩm quan, nét mặt lúng túng ngu ngơ.

Thấy vậy, Ngụy Thế Sơn hoảng hồn, đứng lên nói: “Vương gia, người làm vậy là có ý gì? Cướp pháp trường, theo như luật lệ của Bắc Nhạc quốc là tội chết!”

Đông Phương Lạc không chấp nhận với ông ta, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn hoàng huynh, hần mở tay nải trên vai ra, đưa một cái hộp lớn đến.

Thị vệ bên cạnh Đông Phương Diệu bước lên nhận lấy, sau đó dâng lên cho hần. Đông Phương Diệu chăm chú quan sát bề ngoài của cái hộp đó, trong ánh mắt toát ra sự tán thưởng.

Cùng lúc đó, Ngụy Thế Sơn cũng giật mình hoảng hốt.

“Đệ đã tìm được báu vật trấn quốc của ta - chìa khóa Hồng Hoang rồi, hoàng huynh, huynh có muốn biết đệ tìm thấy thứ này ở đâu không?”

Đông Phương Diệu vẫn quan sát chiếc hộp đó một hồi lâu, không mở ra, mà ngẩng đầu nhìn đệ đệ: “Nói vậy, hần đệ đã điều tra ra rồi, đừng thừa nước đục thả câu trước mặt trẫm.”

Đông Phương Lạc không nói gì, chỉ huyết sáo vài tiếng.

Không lâu sau, ngự lâm quân áp giải vài người đàn ông trung niên bước vào pháp trường.

Ngụy Thế Sơn thấy vậy, mặt lại càng tái nhợt, vì những người đàn ông trung niên bị áp giải đến chính là các tâm phúc mà ông ta đã bồi dưỡng nhiều năm, thậm chí có vài người còn do ông ta sắp xếp vào hoàng cung làm nội gián.

Đông Phương Diệu không nói gì, các đại thần vẫn ngồi trên ghế, hứng thú xem tiến triển tiếp theo.

Đông Phương Lạc nở nụ cười lạnh lẽo, “Quốc sư, chắc ông không xa lạ gì với mấy người này chứ?”

“Vương gia, hạ thần không hiểu ý của người.”

“Không hiểu sao? Không sao, bốn vương sẽ giúp ông hiểu, nhanh thôi.” Vừa nói, hần vừa nháy mắt với Dương Cửu, một cái hộp lớn lập tức xuất hiện trên tay Dương Cửu.

Hần cầm cái hộp trong tay, quỳ xuống trước mặt Đông Phương Diệu: “Bẩm hoàng thượng, chúng thần phụng lệnh của vương gia, ngày đêm điều tra tung tích của chìa khóa Hồng Hoang, kết quả, phát hiện được một cơ quan ngầm trong phủ quốc sư. Khi chúng thần xông vào, không những phát hiện được chìa khóa Hồng Hoang đã mất tích nhiều năm mà còn tìm được vật này.”

Tường Quý vội vàng đi lên, mở cái hộp đó ra trước mặt mọi người.

Vật trong chiếc hộp đã làm không ít người phải giật mình, đó là một long bào.

Tường Quý ngăn người, nhưng sau đó lại nhanh chóng hoàn hồn, mở chiếc long bào đó ra, không phải là long bào chính thức của Bắc Nhạc.

Một vài đại thần nhìn lên, không khỏi thấp giọng thoảng thốt: “Đây chẳng phải là long bào mà Vũ hoàng đế của Đại Uyên quốc đã mặc trước khi lâm chung sao?”

Nghe vậy, toàn bộ những người có mặt ở đây đều sợ hãi.

Đại Uyên đã bị diệt quốc hơn trăm năm, năm đó, Đông Phương Minh Thuận dù đã xử trảm tất cả những người trong hoàng thất, nhưng vẫn còn một đám người thoát được.

Lúc này, Dương Cửu lấy một tờ gia phả từ trong áo ra. “Hoàng thượng, khi tiểu nhân tìm thấy long bào còn phát hiện được tờ gia phả này, bên trong đó viết rất rõ, Ngụy quốc sư chính là anh họ của Vũ đế, là hậu duệ của Bình Dương vương.”

Nghe vậy, mọi người đều tỏ ra không tin nổi, ngay cả Dung Tiểu Mãn đang quỳ gối trên pháp trường cũng kinh ngạc đến độ há họng ra.

Ngụy Thế Sơn là hậu duệ của tiền triều sao? Trời ạ! Vậy chẳng phải tội của ông ta còn lớn hơn tội của nàng sao?

Không đúng, nàng không có tội, cha nàng lại càng không có tội.

Nếu như chìa khóa Hồng Hoang tìm được trong nhà của Ngụy Thế Sơn, vậy thì hiển nhiên là Ngụy Thế Sơn muốn phục quốc nên sai người phóng hỏa thái miếu, sau đó nhân cơ hội trộm mất chìa khóa Hồng Hoang, còn dám vu oan cho cha nàng.

Ngụy Thế Sơn chết tiệt!

Dung Tiểu Mãn tức giận ngút trời, hận không thể đạp chết lão hồ ly này dưới chân!

Ngụy Thế Sơn dường như còn muốn phản bác lại, nhưng mọi chứng cứ đều bị tìm thấy, lại thêm các tâm phúc do không chịu hành hình nổi, đã khai toàn bộ tội lỗi của ông ta ra.

Thoảng chớp, gương mặt của hắn như già đi thêm chục tuổi.

Hắn thật không ngờ, giấc mộng phục quốc còn chưa thành, bí mật của chìa khóa Hồng Hoang còn chưa tìm được, đã phải chịu chết như thế này.

Đông Phương Lạc lạnh lẽo nhìn gương mặt vẫn còn nét hoảng hốt của Ngụy Thế Sơn, sai người trói hắn lại.

“Áp đến Hình bộ chờ điều tra.”

Ngụy Thế Sơn khôn khéo cả đời, mưu tính cả đời, để rồi kết quả chính là bị người khác điều tra ra được chứng cứ phạm tội của mình, làm trò cười cho toàn bộ dân chúng trong kinh thành, ông ta bị áp giải vào Hình bộ đại lao dưới dáng vẻ cực kỳ chật vật.

Xoay người, Đông Phương Lạc cúi trói cho Dung Tiểu Mãn, không đợi nàng mở miệng, hắn đã ôm nàng vào ngực.

“Tiểu mãn, làm muội chịu khổ rồi.”

Dung Tiểu Mãn rất muốn nói với hắn, nàng chẳng bị gì cả, nhưng hắn ôm chặt như vậy làm cho nàng một câu cũng không nói nên lời.

Nàng biết Tam ca vì cứu nàng, nhất định là mất ăn mất ngủ, vất vả ngày đêm.

Nhiều ngày không gặp, cảm xúc trào dâng, mọi cảm giác buồn khổ, ảm ức đều bùng nổ, nàng cũng ôm chặt hắn, nức nở: “Tam ca, huynh gầy quá đi.”

Đông Phương Lạc không nói gì, ôm nàng đi về phía con ngựa trắng của mình.

Mọi người vẫn yên lặng chẳng nói gì.

Khi hai người đã ngồi vững trên lưng ngựa, Đông Phương Diệu đột nhiên mở miệng: “Tam đệ, đệ định bỏ đi vậy sao?”

Đông Phương Lạc giận dữ lườm nguýt hấn, “Huynh muốn báu vật trấn quốc, đệ đã tìm về cho huynh rồi. Sự thật chứng minh, Tiểu Mãn vô tội, cả Hạ gia đều vô tội, nếu hoàng thượng còn chút lòng thương hại thì mọi chuyện chẳng xảy ra như thế này, hành động của huynh, căn bản chẳng khác gì một tên hôn quân cả.”

Hấn cười lạnh, tiếp tục: “Đệ cảm thấy may mắn khi đến kịp lúc, nếu chậm một giây thì...”

Hai cánh tay của hấn chợt siết chặt lại, kéo Dung Tiểu Mãn lại gần mình hơn: “Đệ và Tiểu Mãn đã vĩnh viễn âm dương cách biệt rồi.”

Nói xong, hấn chẳng quan tâm hoàng huynh nói gì nữa, vung dây cương lên, hấn cười ngựa rời khỏi pháp trường.

Đông Phương Diệu bị chửi là hôn quân không hề tức giận, từ từ vuốt chiếc hộp đen mang trong mình vận mệnh của Bắc Nhạc quốc kia.

Vật này được xem như vận mệnh của Bắc Nhạc, hấn đã từng hạ lệnh, phải tìm kiếm nó bằng được, bất kể hậu quả.

Hôm nay, chìa khóa Hồng Hoang đã nằm trong tay hấn, nhưng hấn lại không tìm cảm thấy một cảm xúc vui mừng nào trong lòng.

Tường Quý đứng bên cạnh nhỏ giọng nói: “Bệ hạ, Tam vương gia đã đưa Dung cô nương đi xa rồi.”

Đông Phương Diệu chợt hoàn hồn, đứng dậy, quăng chiếc hộp đen trong tay cho thái giám tổng quản.

“Xem kịch xong rồi thì hồi cung thôi.”

Câu chuyện này sở dĩ có chuyển biến lớn như thế vẫn phải cảm ơn Ngụy Kim Chi, cũng nhờ ả ta vô tình lỡ miệng, làm lộ chuyện mình đã từng thấy chiếc chìa khóa Hồng Hoang thật sự.

Sau đó, Đông Phương Lạc mới chuyển hướng sang phủ quốc sư, vừa phái người điều tra Ngụy Thế Sơn, vừa bắt bọn tâm phúc của ông ta, nghiêm hình tra khảo, rốt cuộc mới phát hiện được, trong phủ quốc sư có một cơ quan bí mật.

Ngoài ra, hấn còn điều tra được, người đã cho độc vào tà của hoàng huynh cũng là nội gián của Ngụy Thế Sơn, nhưng người đó bị tra khảo chịu không nổi, được vài ngày đã chết trong Hình bộ đại lao.

Hôm nay, mọi bè phái của Ngụy Thế Sơn đều bị bắt, sau khi dùng hình tra tấn, có người không chịu nổi nên đành nhận tội, khai sự thật từ đầu đến cuối ra.

Thân là người đứng đầu Hình bộ, Đông Phương Lạc hận Ngụy Thế Sơn đến độ mỗi lần nhắc đến là nghiêng răng nghiêng lợi.

Sau khi điều tra được tất cả sự thật, hấn trực tiếp xử Ngụy Thế Sơn tội tử hình, trăm miệng ăn của Ngụy gia, cho dù là anh em bà con xa, cộng thêm những đại thần có quan hệ tốt với Ngụy Thế Sơn, tất cả đều bị dính lứu đến.

Đáng thương cho Ngụy Kim Chi, đến bây giờ vẫn không biết bản thân mình chính là người mang tai họa đến cho Ngụy gia, cũng là kết quả cho việc giấu đầu hở đuôi của mình.

Vài ngày trước vẫn còn mơ mộng, có thể gả cho Đông Phương Lạc làm vương phi.

Chớp mắt, đã biến thành vong hồn dưới đao.

Ngày giám trảm, Dung Tiểu Mãn bị Đông Phương Lạc kéo đi, tận mắt nhìn người gây nên cảnh cửa nát nhà tan cho nàng bị chém.

Giờ phút đó, nàng đã khóc!

Cũng cùng một nơi, cũng cùng một tình cảnh, vào ba năm trước, nó đã từng xuất hiện trong cuộc sống của nàng.

Khi đó, thế giới của nàng như sụp đổ.

Ba năm chịu đựng, ba năm mang hận, để rồi vào ngày hôm nay, cha của nàng cũng đã được trả lại trong sạch.

Đông Phương Lạc đau lòng ôm nàng vào ngực, thấp giọng nói: “Tiểu Mãn, mọi chuyện đã đi qua rồi. Muội vô tội, Hạ gia cũng vô tội, hứa với huynh, muội phải sống thật vui vẻ nửa đời còn lại với huynh.”

Dung Tiểu Mãn khóc nức nở trong lòng hắn.

Hôm nay, nàng đã báo thù thay cho cha mẹ, cuộc đời này cũng chẳng còn gì tiếc nuối nữa rồi.

Nhưng nhìn Tam ca vì nàng mà trở nên gầy gò đi, nàng lại cảm thấy xót xa trong lòng.

Sau khi trở về An Nhạc phủ, suy đi tính lại, nàng chủ động nói với Đông Phương Lạc: “Tam ca, có chuyện này, nếu muội nói với huynh, huynh có giận muội không?”

Đông Phương Lạc cau mày, cảnh giác nhìn nàng, “Chuyện gì vậy?”

“Huynh... huynh phải hứa với muội đã, không được giận muội, nếu không muội không nói đâu.”

Hắn nheo mắt, gật đầu, “Được, huynh hứa không giận muội là được.”

Dung Tiểu Mãn từ từ nói: “Thật ra, lúc đầu hoàng thượng sai người đến bắt muội thực chất chẳng có ý gì cả, hôm ấy huynh thấy muội bị giam ở thiên lao cũng là do hoàng thượng và muội cố ý diễn một màn kịch trước mặt huynh thôi.”

Đông Phương Lạc cau mày, yên lặng đợi nàng nói tiếp.

Nàng lo lắng cắn môi, tiếp tục nói: “Hoàng thượng nói, nếu như muội có thể kích thích huynh, làm cho huynh nổi điên, mất hết lý trí, hẳn nhất định sẽ giúp muội sửa lại vụ án của Hạ gia.”

“Cho nên...” Gương mặt Đông Phương Lạc thoáng vẻ nguy hiểm.

“Cho nên...” Nàng ho nhẹ một tiếng, “Muội đã đồng ý.”

“Nói cách khác, muội bị giam vào thiên lao, đến pháp trường, bị xử tử, tất cả đều là màn kịch của muội và hoàng huynh?”

Nàng lùi về sau một bước nhỏ, “Hoàng thượng nói, mặc kệ huynh có tìm được chìa khóa Hồng Hoang hay không, lúc muội bị chém đầu, huynh nhất định sẽ đến cướp pháp trường.”

“Nếu như huynh đến muộn thì sao?”

“Hic... hoàng thượng nói, huynh chắc chắn không đến muộn, bởi vì huynh không dám lấy mạng của muội ra để đùa giỡn.”

Đông Phương Lạc đột nhiên cười lạnh, “Hoàng huynh làm vậy là có ý gì?”

Dung Tiểu Mãn lắc đầu, “Muội không biết, nhưng hoàng thượng có nói, nếu như hắn thật sự chọc tức người, có một người sẽ chịu không nổi, người đó sẽ chủ động xuất hiện.”

Nghe đến đó, Đông Phương Lạc rút cuộc cũng hiểu được vài phần.

Hắn nắm chặt tay lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đông - Phương - Diệu, tên khốn kiếp này, hẳn ta đúng là ác độc, ngay cả anh em ruột thịt cũng tính toán.”

Dung Tiểu Mãn che miệng của hắn lại, “Tam ca, dù gì hắn cũng là đương kim thánh thượng, huynh đừng mắng nữa được không, lỡ như có ai nghe thấy, tự dưng lại gán thêm cái tội bất kính thì làm sao đây?”

Đông Phương Lạc tức giận lườm nguýt nàng.

Nàng lập tức nhắc nhở, “Tam ca, huynh đã hứa sẽ không giận muội, nếu huynh tức giận tức là huynh không giữ lời.”

Hắn bế nàng lên, đi về phía giường lớn, cười nói: “Bổn vương đúng là đã hứa không giận muội, nhưng bổn vương không hứa là sẽ không đánh muội, Dung Tiểu Mãn chết tiệt, dám gạt huynh, huynh thấy muội ngứa da muốn ăn đòn rồi.”

Dung Tiểu Mãn sợ hãi kêu la: “Tam ca, muội bị ép mà, muội chỉ muốn sửa án cho Hạ gia, hoàng thượng nói, chỉ cần huynh tức giận, mặc kệ Hạ gia có tội hay không, hắn cũng hứa sẽ giúp Hạ gia, ai da, đau quá...”

“Làm bốn vương tức giận đúng không? Tốt, tốt lắm, bốn vương như muội mong muốn rồi đấy, nha đầu không có lương tâm muội, dám lừa gạt bốn vương như thế, vậy bốn vương cũng không cần nhẹ tay với muội.”

[Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ tại . - gác nhỏ cho người yêu sách]

“Hu hu, muội không dám nữa, Tam ca, tha muội đi...”

Kết quả, đêm hôm đó, Dung Tiểu Mãn đã bị trừng phạt một trận nhớ đời.

Về chuyện trừng phạt như thế nào, chỉ có hai người nào đó trong căn phòng nào đó mới biết.

Sau khi vụ án của Hạ gia được sửa lại, phủ Tướng quân đã được giải niêm phong, Dung Tiểu Mãn cũng trở về thân phận thật, những tài sản đã tịch thu năm đó cũng được trả về.

Hoàng thượng hạ lệnh, cho nàng dùng lại tên Hạ Hâm Nhi, đường đường chính chính làm hậu duệ của Hạ gia.

Nhưng Dung Tiểu Mãn lại nói, mấy cái tên họ gì đó cũng chỉ dùng để gọi thôi, hơn nữa, cái tên Dung Tiểu Mãn này cũng đã theo nàng hơn mười năm, đã quen với cái tên này rồi, cho nên đổi hay không cũng không sao cả.

Mười lăm tháng mười năm thứ hai Đức Trinh, ước nguyện của Đông Phương Lạc rốt cuộc cũng thành hiện thực, thuận lợi cưới Dung Tiểu Mãn vào An Nhạc vương phủ.

Vào hôm thành thân của hai người đã xảy ra một chuyện lớn.

Trừ những quan viên trong triều đình ra, thân là anh cả - Đông Phương Diệu, dĩ nhiên cũng đến đây dự tiệc.

Nhưng Đông Phương Lạc lại tỏ ra không mặn mà lắm, chẳng những mắng chửi đối phương mà còn ngoan cố động chân động tay.

Kết quả, hắn đã lỡ tay đâm thiên tử bị thương, một bữa tiệc cưới vui vẻ, thoát cái trở thành hiện trường giết người.

Các đại thần hoảng sợ ngây người trước tình cảnh này.

Ai cũng biết, người bị thương là hoàng thượng, đừng nói là chém hắn một dao, để hắn rụng một sợi tóc cũng đã phạm vào tội chết rồi.

Dĩ nhiên, các đại thần ở đây đều biết rõ, sở dĩ Tam vương gia hành động như vậy cũng do chuyện cách đó không lâu, hoàng thượng vì muốn tìm được chìa khóa Hồng Hoang mà không tiếc lấy mạng của vương phi ra đặt cược.

Nếu không phải Tam vương gia kịp thời tìm ra được chiếc chìa khóa, sợ rằng Tam vương phi bây giờ đã trở thành một vong hồn.

Mối thù này, hắn nhiên Đông Phương Lạc vẫn còn nhớ trong lòng.

Hôm nay, hai huynh đệ vừa gặp nhau đã như kẻ thù, nhất thời xúc động mà Đông Phương Lạc đã gây ra họa lớn.

Xem ra, hoàng thượng bị thương không nhẹ.

Nhưng hoàng thượng bị “trọng thương” lại không trị tội vương gia, chỉ kêu thái giám đi gọi thái y, sau đó “sắc mặt trắng bệch” ngồi lên ghế, rồi giữ “vết thương” không ngừng chảy máu trở về cung.

Dung Tiểu Mãn hôm nay là tân nương cũng bị hoảng hồn một phen.

Còn Đông Phương Lạc gây ra họa lớn lại thốt ra một câu: “Đáng đời!”

Các đại thần đều hoảng sợ, ngây người chẳng biết làm gì.

Đông Phương Lạc tiếp tục cười nói vui, nói với mọi người: “Hôn lễ tiếp tục thôi...”

Ban đêm, khi vào động phòng, gương mặt nhỏ nhắn của Dung Tiểu Mãn vẫn còn hoảng sợ, tái nhợt.

Nàng thật không ngờ, tướng công của mình lại đâm hoàng thượng bị thương ngay trước mặt mọi người, lỡ như hoàng thượng nổi giận, vậy chẳng phải tướng công của nàng sẽ khó giữ mạng sao?

Thấy nàng vẫn chưa hoàn hồn, Đông Phương Lạc ôm nàng vào ngực, nói như thể chế giễu: “Muội sợ cái gì chứ?”

Nàng thành thật trả lời, “Sao huynh lại làm hoàng thượng bị thương thế, muội sợ hấn sẽ giận dữ mà lấy đầu của huynh.”

Hắn khẽ mỉm cười, “Huynh đâm hấn một đao, hấn không cảm ơn thì thôi, sao lại dám chém đầu của huynh?”

“Hả? Sao hoàng thượng lại phải cảm ơn huynh?”

Đông Phương Lạc cười to nằm xuống giường, hôn lấy hôn để nường tử của mình: “Tại sao phải cảm ơn thì sau này muội sẽ biết, còn bây giờ, chúng ta có chuyện quan trọng hơn phải làm...”

“Tam ca, huynh mau nói uội biết đi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?”

“Làm chuyện này trước.”

“Nói trước đi.”

“Muội dám không nghe lời huynh?”

Dung Tiểu Mãn nàng dĩ nhiên không dám!

Cho nên nàng biết điều nằm xuống, xem mình như món quà, ngoan ngoãn đưa đến miệng cho Tam ca ăn sạch sành sanh.

Về những chuyện khác, nàng tin rằng Tam ca sẽ nói cho nàng biết, sớm thôi.

Nàng còn có thời gian cả đời này để chờ.

Tam ca dĩ nhiên cũng có thời gian cả đời để giải thích.

Còn nhiều thời gian, nàng không vội!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/uong-nganh-thien-tue>